

II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 16. februar 1994

om en procedure i henhold til EKSF-traktatens artikel 65 vedrørende aftaler og forskellige former for samordnet praksis mellem europæiske producenter af stålbjælker

(Kun de spanske, tyske, engelske, franske og italienske udgaver er autentiske)

(94/215/EKSF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab, særlig artikel 65,

under henvisning til oplysninger modtaget af Kommissionen og kontrolundersøgelser foretaget af tjenestemænd fra Kommissionen i overensstemmelse med EKSF-traktatens artikel 47,

under henvisning til de skriftlige og mundtlige bemærkninger fremsat i henhold til EKSF-traktatens artikel 36 i parternes navne og på deres vegne, og

ud fra følgende betragtninger:

I. SAGSFREMSTILLING

A. RESUMÉ AF KONKURRENCEBEGRÆNSNINGERNE

- (1) De konkurrencebegrænsninger, som Kommissionen gør indsigelse mod, stammer fra en række aftaler, beslutninger og samordnede praksis, som havde eller har til formål eller til følge at fastsætte priser, fordele kvoter og i vidt omfang udveksle oplysninger om markedet for bjælker i Fællesskabet. Nogle af disse aftaler eller samordnede praksis går helt tilbage til mindst 1984.

- (2) Dette samarbejde mellem europæiske producenter og distributører af bjælker og nogle af deres organisationer foregik på forskellige niveauer, som kan sammenfattes således:

a) FÆLLESSKABET

Inden for EF var det vigtigste forum for dette samarbejde møderne i et udvalg ved navn »Poutrelles-udvalget«, der hører ind under Eurofer. Udvekslingen af oplysninger gennem Eurofer skal også nævnes i denne forbindelse.

b) INDIVIDUELLE MARKEDER

Foruden møderne i Poutrelles-udvalget mødtes virksomheder eller organisationer af virksomheder med mere uregelmæssige mellemrum for at diskutere markederne i individuelle medlemsstater, nemlig Italien, Frankrig og Tyskland, og for at koordinere deres adfærd på disse markeder.

c) INDIVIDUELLE AFTALER

Foruden det ovenfor skitserede samarbejde indgik nogle virksomheder individuelle aftaler om opdeling af markeder og/eller prisfastsættelse.

d) EUROFER/SCANDINAVIEN

Virksomheder og organisationer af virksomheder mødtes jævnligt med deres kolleger fra

Norge, Sverige og Finland på de såkaldte »Eurofer/Scandinavien-møder«, hvor de skandinaviske markeder (inkl. det danske) blev diskuteret.

B. DE BERØRTE PRODUKTER

- (3) De produkter, som denne sag vedrører, er bredflangede bjælker og andre I-, U- og H-jern med en diameter på 80 mm eller derover (med undtagelse af profiler til minebrug (Zorès-jern)). Disse produkter omtales i denne beslutning samlet som »bjælker«. Der er tale om varmvalsede lange produkter, som primært bruges inden for byggesektoren. Bjælker er EKSF-produkter i den betydning, der er anvendt i EKSF-traktatens artikel 81.

De pågældende virksomheder og organisationer inddeler bjælker i forskellige grupper. Nedenstående gruppering blev indført i Tyskland i juli 1987:

Gruppe	Mål i mm
1	IPN 80 — 220 UPN 80 — 220
2a	IPE 80 — 220
2b1	HE 100 — 180
2b2	UPN 240 — 300 IPE 240 — 330 HE 200 — 220
2b3	IPN 240 — 300 IPE 360 — 400 HE 240 — 300
2c	IPN 320 — 500 UPN 320 — 400 IPE 450 — 600 HE 320 — 600
3	IPN 550 — 600 IPE 750 HE 650 — 1 000

Den 1. juli 1990 blev der indført en ny gruppe 2d (UPN 320-400) i Tyskland.

Samtlige involverede parter anvender samme grupper (med mindre modifikationer) i forbindelse med EKSF-markederne på kontinentet.

Eftersom der i Det Forenede Kongerige stadig benyttes »britiske« mål, opereres der i det land med andre grupper. De pågældende produkter er klassificeret som »joists«, »beams/columns« og »channels«. I fjerde kvartal 1990 anvendtes f.eks. følgende grupper:

Gruppe	Mål i mm
A 1	203 × 133 uanset kg-vægt 152 × 152 uanset kg-vægt
A 2	203 × 102 254 × 102 × 22 kun 254 × 146 uanset kg-vægt 305 × 165 uanset kg-vægt 356 × 171 uanset kg-vægt 406 × 178 × 54 } kun 406 × 178 × 60 } 457 × 191 × 67 } kun 457 × 191 × 74 } 533 × 210 × 82 } kun 533 × 210 × 92 } 203 × 203 × 46 } kun 203 × 203 × 52 } 203 × 203 × 60 } 254 × 254 × 73 } kun 254 × 254 × 89 }
A 3	Alle andre bjælker og bredflangede specialprofiler

- (4) I henhold til de forskellige foranstaltninger, som Kommissionen gennemførte i 1980 for at løse krisen inden for stålindustrien (se afsnit G nedenfor), blev bjælker — sammen med profiler til minebrug (Zorès-jern) — omtalt som »Gruppe III«. Skønt disse foranstaltninger ikke længere er gældende, anvendes udtrykket stadig inden for stålindustrien.

C. MARKEDET

- (5) Som det fremgår af tabel 1, steg produktionen af bjælker i EKSF mærkbart i årene frem til 1990 ⁽¹⁾:

Tabel 1
Produktionen i EKSF

(i 1 000 tons)

1984	4 769
1985	5 218
1986	6 508
1987	6 618
1988	7 580
1989	7 944
1990	8 003

(Kilde: Eurostat)

- (1) Tallene i tabel 1 til 9 omfatter også produktionen af profiler til minebrug (Zorès-jern). Disse produkter udgør imidlertid en forholdsvis lille andel. Kun i Tyskland og Det Forenede Kongerige tegner disse produkter sig for en væsentlig del af de tonnager, der er vist i tabel 2 (henholdsvis ca. 18 % og 10 %). Produktionen i Spanien, Frankrig og Luxembourg (de eneste andre lande, der producerer disse produkter) er ubetydelig.

- (6) De største EKSF-producenter befinder sig i Det Forenede Kongerige, Tyskland, Spanien og Luxembourg — i nævnte rækkefølge. Af tabel 2 fremgår produktionen af bjælker pr. medlemsstat i årene 1986 til 1990.

Tabel 2
Produktion

(i 1 000 tons)

	1986	1987	1988	1989	1990
Tyskland	1 266 587	1 279 870	1 480 212	1 529 624	1 552 923
Belgien	320 294	260 964	309 830	334 362	357 879
Frankrig	560 076	541 985	619 810	568 153	571 734
Italien	573 148	635 723	733 699	836 150	926 494
Luxembourg	1 002 647	928 279	1 096 178	1 195 990	1 189 903
Det Forenede Kongerige	1 321 718	1 528 223	1 721 151	1 787 280	1 770 252
Spanien	1 284 330	1 243 093	1 379 117	1 379 805	1 336 744
Portugal	22 703	20 262	26 172	28 383	20 810
Irland	156 626	179 239	213 505	283 762	276 636
I ALT	6 508 129	6 617 638	7 579 674	7 943 509	8 003 375

(Kilde: Eurostat — Steel Data Base)

- (7) Handelen mellem EKSF-medlemsstaterne er meget stor. For eksempel i 1990 udgjorde importen fra andre medlemsstater over 36 % af den samlede produktion. En stor del af EKSF-produktionen (normalt omkring 25 %) eksporteres til tredjelande. Importen af bjælker fra tredjelande er mindre omfattende

Tabel 3
Handelen mellem medlemsstater og med tredjelande

(i 1 000 tons)

	Import			Eksport		
	Fra EKSF	Fra tredjelande	I alt	Til EKSF	Til tredjelande	I alt
1988	2 349	640	2 989	2 302	1 853	4 155
1989	2 635	655	3 290	2 604	1 863	4 467
1990	2 895	619	3 514	2 877	1 939	4 816

(Kilde: Eurostat)

- (8) Det er vanskeligt at bestemme forbruget af bjælker i EKSF nøjagtigt, da der ikke findes tilstrækkeligt præcise og detaljerede statistikker over lagerbevægelserne for de pågældende produkter i de forskellige led i distributionskæden (producent, grossist og forbruger). Det er imidlertid muligt skønsmæssigt at beregne forbruget ved hjælp af følgende regnestykke:

EKSF-produktionen plus importen fra tredjelande minus eksporten til tredjelande. Disse cirkatal giver er indtryk af de pågældende produkters betydning.

Tabel 4

Beregnet forbrug i EKSF

(i 1 000 tons)

	Produktion (EKSF)	Import fra tredjelande	Eksport til tredjelande	Beregnet forbrug
	(1)	(2)	(3)	(1 + 2 - 3)
1988	7 580	640	1 853	6 367
1989	7 943	655	1 863	6 735
1990	8 003	619	1 939	6 683

(Kilde: Eurostat)

- (9) Da nogle af aftalerne og de samordnede praksis vedrører markederne i individuelle medlemsstater, er det nødvendigt at se på disse undermarkeder særskilt:

Tabel 5

Det tyske marked

(i 1 000 tons)

	Produktion	Eksport			Import			Beregnet forbrug
		Til andre medlems- stater	Til tredjelande	I alt	Fra andre medlems- stater	Fra tredjelande	I alt	
	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(1 - 4 + 7)
1988	1 480	440	254	694	578	213	791	1 577
1989	1 530	490	378	868	633	218	851	1 513
1990	1 553	560	343	903	715	204	919	1 569

(Kilde: Eurostat)

Tabel 6

Det italienske marked

(i 1 000 tons)

	Produktion	Eksport			Import			Beregnet forbrug
		Til andre medlems- stater	Til tredjelande	I alt	Fra andre medlems- stater	Fra tredjelande	I alt	
	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(1 - 4 + 7)
1988	734	212	64	276	181	142	323	781
1989	836	254	81	335	192	115	307	808
1990	926	276	60	336	206	104	310	900

(Kilde: Eurostat)

Tabel 7
Det franske marked

(i 1 000 tons)

	Produktion	Eksport			Import			Beregnet forbrug
		Til andre medlemsstater	Til tredjelande	I alt	Fra andre medlemsstater	Fra tredjelande	I alt	
	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(1 - 4 + 7)
1988	620	148	151	299	594	60	654	973
1989	568	165	144	309	645	54	699	958
1990	572	179	130	309	754	39	793	1 056

(Kilde: Eurostat)

Tabel 8
Det spanske marked

(i 1 000 tons)

	Produktion	Eksport			Import			Beregnet forbrug
		Til andre medlemsstater	Til tredjelande	I alt	Fra andre medlemsstater	Fra tredjelande	I alt	
	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(1 - 4 + 7)
1988	1 379	348	324	672	46	9	55	762
1989	1 380	331	265	596	70	13	83	867
1990	1 337	341	258	599	152	34	186	924

(Kilde: Eurostat)

Tabel 9
Det danske marked

(i 1 000 tons)

	Produktion	Eksport			Import			Beregnet forbrug
		Til andre medlemsstater	Til tredjelande	I alt	Fra andre medlemsstater	Fra tredjelande	I alt	
	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(1 - 4 + 7)
1988	—	12	1	13	31	54	85	72
1989	—	2	1	3	40	41	81	78
1990	—	4	3	7	52	51	103	96

(Kilde: Eurostat)

Tabel 10
Markedet i Det Forenede Kongerige

(i 1 000 tons)

	Produktion	Eksport			Import			Beregnet forbrug
		Til andre medlemsstater	Til tredjelande	I alt	Fra andre medlemsstater	Fra tredjelande	I alt	
	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(1 - 4 + 7)
1988	1 721	148	472	620	234	53	287	1 388
1989	1 787	229	316	545	266	43	309	1 551
1990	1 770	313	490	803	217	29	246	1 213

(Kilde: Eurostat)

D. DE BERØRTE VIRKSOMHEDER OG ORGANISATIONER AF VIRKSOMHEDER

(10) Følgende virksomheder og organisationer af virksomheder deltog i overtrædelserne:

1. Peine-Salzgitter AG
2. Thyssen Stahl AG
3. Saarstahl AG
4. Walzstahl-Vereinigung
5. TradeARBED SA
6. Cockerill Sambre SA
7. Unimétal, Société Française des Aciers Longs SA
8. British Steel plc
9. Empresa Nacional Siderurgica SA
10. José María Aristrain, Madrid SA og José María Aristrain SA
11. Ferdofin SpA
12. Acciaierie e Ferriere Stefana F.lli fu Girolamo SpA
13. Eurofer asbi
14. Hoesch Stahl AG
15. Klöckner Stahl GmbH
16. Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH
17. Norsk Jernverk AS
18. SSAB — Svenskt Stål AB
19. Ovako Profiler AB
20. Smedjebacken/Fundia Steel AB

Denne liste er ikke den samme, som listen over de virksomheder, som denne beslutning er rettet til.

E. OPLYSNINGER OM DE BERØRTE VIRKSOMHEDER OG ORGANISATIONER AF VIRKSOMHEDER

(11) TYSKLAND

- a) Stahlwerke Peine-Salzgitter AG (herefter benævnt »Peine-Salzgitter«) er et aktieselskab med en aktiekapital på 312 mio. DM. Næsten alle aktierne (99,48 %) ejes af Salzgitter Hüttenwerk GmbH, der er et 100 %-ejet datterselskab af Salzgitter GmbH, der selv er et 100 %-ejet datterselskab af Preussag AG. Virksomheden er en af de største stålproducenter i Tyskland med en konsolideret omsætning i 1989/90 på 3,225 mia. DM. Inden for bjælker havde virksomheden i 1990 en omsætning på [...] ⁽¹⁾. I 1992 ændrede den navn til Preussag Stahl AG.
- b) Thyssen Stahl AG (herefter benævnt »Thyssen«) er et aktieselskab med en aktiekapital på ca. 2 mia. DM. Det er et 100 %-ejet dattersel-

skab af Thyssen AG (tidligere August Thyssen-Hütte) og udgør det største stålproducerende datterselskab i Thyssen-koncernen. I 1989/90 havde Thyssen en omsætning på 8,241 mia. DM. I 1990 androg virksomhedens salg af bjælker [...].

- c) Saarstahl AG (herefter benævnt »Saarstahl«) er efterfølgeren for Saarstahl Völklingen GmbH. Sidstnævnte blev den 15. juni 1989 omdannet til et aktieselskab kaldet DHS-Dillinger Hütte Saarstahl AG.

Som følge heraf blev hovedparten af aktiviteterne i det tidligere Saarstahl Völklingen GmbH overført til et nydannet selskab ved navn Saarstahl AG, der er et 100 %-ejet datterselskab af DHS. Saarstahl, der fremstiller lange produkter, er således i økonomisk henseende efterfølgeren for Saarstahl Völklingen GmbH og har accepteret at overtage alle de forpligtelser, som Saarstahl Völklingen GmbH måtte have påtaget sig. Anvendelsen af udtrykket »Saarstahl« skal derfor — for så vidt angår perioden før juni 1989 — forstås som en henvisning til Saarstahl Völklingen GmbH.

Usinor Sacilor-koncernen ejede 70 % af aktierne i DHS, medens den tyske delstat Saarland ejede 27,5 %. De resterende 2,5 % ejedes af Arbed SA.

I 1989 havde Saarstahl en omsætning på 2,438 mia. DM, hvoraf bjælker repræsenterede [...]. Den 18. maj 1993 blev virksomheden erklæret konkurs, og den 31. juli 1993 blev den sat under administration.

- d) Hoesch Stahl AG (herefter benævnt »Hoesch«), Dortmund var et aktieselskab med en aktiekapital på 210 mio. DM. Alle aktierne var ejet af Hoesch AG, som havde en konsolideret omsætning på 10,679 mia. DM i 1989. I 1992 fusionerede virksomheden med Krupp, og de to virksomheder udgør nu tilsammen Krupp-Hoesch AG.
- e) Klöckner Stahl GmbH (herefter benævnt »Klöckner«) er et 100 %-ejet datterselskab af Klöckner-Werke AG, en koncern der beskæftiger sig med stål, plastic og ingeniørvirksomhed. I 1989/90 havde Klöckner-Werke AG en konsolideret omsætning på næsten 7,5 mia. DM. Dets produktion af valsende stålprodukter androg over 3,6 mio. tons i samme periode. I maj 1993 indledte Klöckner Stahl GmbH forligsforhandlinger, som den 3. juni 1993 mandede ud i en aftale med virksomhedens kreditorer, herunder Kommissionen (se betragtning 29).

- f) Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH (herefter benævnt »Neue Maxhütte«) blev stiftet i 1988 af den tyske delstat Bayern (som dengang ejede 45 % af aktierne), Thyssen Stahl AG (5,5 %),

⁽¹⁾ I den offentliggjorte udgave af denne beslutning udelades visse af tallene herefter i medfør af bestemmelserne i artikel 47, stk. 2, i EKSF-traktaten.

Thyssen Edelstahlwerke AG (5,5 %), Lech-Stahlwerke GmbH (11 %), Krupp Stahl AG (11 %), Klöckner (11 %) og Mannesmannröhren-Werke AG (11 %). Neue Maxhütte overtog hovedaktiverne i Eisenwerk-Gesellschaft Maximilianhütte GmbH, som blev erklæret konkurs den 16. april 1987. I 1991 beløb virksomhedens omsætning sig til 226 mio. DM. Virksomheden er i dag kendt under navnet NMH Stahlwerke GmbH.

- g) Walzstahl-Vereinigung er en organisation af producenter af valsede stålprodukter i Tyskland, men har også medlemmer i udlandet. Den tilhører Wirtschaftsvereinigung Stahl, den tyske organisation af stålproducenter.

(12) LUXEMBOURG

- a) SA TradeARBED (herefter benævnt »TradeARBED«) er et aktieselskab, hvori alle aktierne (direkte eller indirekte) ejes af Arbed SA (herefter benævnt »Arbed«). TradeARBED varetager distributionen af Arbeids stålprodukter. I 1990 havde Arbed SA en konsolideret omsætning på 208,76 mia. lfr., hvoraf de [...] stammede fra bjælker.

Hvad angår bjælker og lange produkter, har Arbed indgået en samarbejds- og markedsføringsaftale med to af sine konkurrenter, nemlig Cockerill Sambre og Unimétal.

En aftale mellem Arbed SA og Cockerill Sambre om rationalisering og specialisering af parternes produktion inden for både flade og lange produkter blev godkendt af Kommissionen den 28. maj 1984 for en periode på omtrent ti år. I henhold til aftalen skulle Arbed specialisere sig i lange produkter, medens Cockerill Sambre skulle fokusere på flade produkter. Denne aftale blev ændret i 1989/90. Som følge heraf vales nogle af de bjælker, som markedsføres af TradeARBED, nu af Cockerill Sambre, som selv har trukket sig ud af markedet.

Den 14. juli 1988 godkendte Kommissionen, indtil slutningen af 1992, en specialiseringsaftale mellem Arbed SA og Unimétal inden for lange produkter.

Den 9. september 1991 godkendte Kommissionen en aftale mellem Arbed og Usinor Sacilor om fælles salg af stålbjælker (beslutning 91/515/EKSF⁽¹⁾).

Den 23. juli 1993 godkendte Kommissionen en sammenlægning af nogle af Usinor Sacilors og

Arbeds aktiviteter, herunder produktionen og distributionen af stålbjælker, i ProfilARBED SA, der er et datterselskab af Arbed SA.

- b) Eurofer asbl (herefter benævnt »Eurofer«), Foreningen af Europæiske Stålproducenter, er en organisation. De fleste af medlemmerne er organisationer af virksomheder, men der findes også individuelle virksomheder (f.eks. Det Danske Stålvalseværk A/S og British Steel i den periode, der er omfattet af denne beslutning), som er selvstændige medlemmer af Eurofer.

(13) BELGIEN

SA Cockerill Sambre (herefter benævnt »Cockerill Sambre«) er Belgiens største stålproducent. SA Steelinter (herefter benævnt »Steelinter«) er hoveddistributør for Cockerill Sambre, der direkte eller indirekte ejer alle aktierne i Steelinter. I 1990 havde Cockerill Sambre-koncernen en omsætning på 203 mia. bfr. I 1989, som var det sidste år, hvor Cockerill Sambre fremstillede bjælker, tegnede disse sig for [...] af salget.

(14) FRANKRIG

Unimétal Société Française des Aciers Longs SA (herefter benævnt »Unimétal«) er den største producent af lange produkter i Usinor Sacilor-koncernen, af hvilken Unimétal er et 100 %-ejet datterselskab. I 1990 beløb Unimétals omsætning sig til 6,896 mia. ffr., hvoraf bjælker udgjorde [...].

Usinor Sacilor SA (herefter benævnt »Usinor Sacilor«) et et statsejet holdingselskab, der forener de fleste af Frankrigs stålproducerende virksomheder. Det blev stiftet ved en fusion mellem Usinor SA og Sacilor SA, som blev formaliseret den 18. november 1987. De to virksomheder blev reelt slået sammen i 1982. Kommissionen godkendte denne fusion den 2. april 1982.

Usinor Sacilor er verdens næststørste stålproducent. I 1990 havde Usinor Sacilor en konsolideret omsætning på 96,053 mia. ffr.

(15) DET FORENEDE KONGERIGE

British Steel plc (herefter benævnt »British Steel«) er den største stålproducent i Det Forenede Kongerige og efterfølgeren for British Steel Corporation, der blev privatiseret i 1988. I det forretningsår, der sluttede den 31. marts 1990, havde British Steel en konsolideret omsætning på 5,113 mia. £. I 1990 androg British Steels salg af bjælker i alt [...].

(16) SPANIEN

- a) Empresa Nacional Siderúrgica SA (herefter benævnt »Ensidesa«) er en stor spansk stålpro-

⁽¹⁾ EFT nr. L 281 af 9. 10. 1991, s. 17.

ducent. Instituto Nacional de Industria (en statsejet enhed) ejer 99,9997 % af aktierne heri. Ensidesas konsoliderede omsætning androg 1,437 mia. ECU i 1990, hvoraf bjælker tegnede sig for [...].

b) José María Aristrain Madrid SA og José María Aristrain SA (herefter under ét benævnt »Aristrain«) er stålproducerende virksomheder, hvis aktier ejes af Aristrain-familien. I 1990 havde koncernen om omsætning på 73,216 mia. pta., hvoraf [...] stammede fra bjælker. José María Aristrain Madrid SA og José María Aristrain SA er nu kendt som henholdsvis Siderúrgica Aristrain Madrid SL og Siderúrgica Aristrain Olaberra SL.

c) Den 6. januar 1993 godkendte Kommissionen en specialiseringsaftale mellem Aristrain og Ensidesa og en aftale mellem samme to virksomheder om fælles salg af stålbjælker.

(17) ITALIEN

a) Ferdofin SpA (herefter benævnt »Ferdofin«) er et holdingselskab, som — gennem sine datterselskaber — er specialiseret i lange produkter. Et af dets datterselskaber er Eurocolfer Acciai SpA; Ferdofin ejer 99,99 % af aktierne i denne virksomhed. ILVA ejer 20 % af aktierne i Ferdofin. I 1990 havde Ferdofin en konsolideret omsætning på 773 mia. lire, hvoraf [...] stammede fra bjælker.

b) Acciaieria e Ferriere Stefana F.lli fu Girolamo SpA (herefter benævnt »Stefana«) producerer lange produkter. Virksomhedens omsætning i 1990 beløb sig til 215,194 mia. lire.

(18) SKANDINAVIEN

a) Fundia Norsk Jernverk AS (herefter benævnt »Norsk Jernverk«) blev til i 1989, da Norsk Jernverk AS blev opsplittet i Fundia Norsk Jernverk AS og Norsk Jern Eiendom AS. Norsk Jernverk AS var et norsk aktieselskab med en aktiekapital på 300 mio. nkr. Det samlede salg i 1990 beløb sig til 1,45 mia. nkr (180 mio. ECU). Norsk Jernverk opererer på EKSF-markedet gennem bl. a. datterselskaber i Tyskland og Det Forenede Kongerige. Når det gælder tidsrummet forud for 1989, skal »Norsk Jernverk« læses som Norsk Jernverk AS.

b) SSAB Svenskt Stål AB (herefter benævnt »SSAB«) blev stiftet i 1978. SSAB er et svensk aktieselskab med en aktiekapital på 2,65 mia.

skr. I 1990 havde selskabet en konsolideret omsætning på 15,619 mia. skr. (2,094 mia. ECU). I 1990 eksporteredes ca. 53 % af SSAB's stålproduktion til lande uden for Skandinavien. SSAB har salgsvirksomheder i adskillige EU-lande.

Den 1. september 1988 solgte SSAB sine aktiviteter inden for konstruktionsstål (herunder produktionen af bjælker) til Ovako. SSAB trak sig dermed ud af markedet for bjælker.

c) Ovako AB opstod i 1986 som resultatet af en fusion mellem to af Skandinaviens førende stålproducenter, nemlig den svenske SKF Steel og den finske Ovako. Ovako AB eksporterer til EKSF gennem 100 %-ejede datterselskaber i adskillige EKSF-lande.

Ovako Profiler AB (herefter benævnt »Ovako«) var et 100 %-ejet datterselskab af Ovako AB og stod for de bjælkeaktiviteter, der blev overtaget fra SSAB. Det indgik i Ovako-koncernens ståldivision. Ovako-koncernens omsætning androg i 1990 6,006 mia. skr. (805 mio. ECU). Ståldivisionens salg alene tegnede sig for 3,355 mia. skr. (450 mio. ECU) eller 56 % af den samlede omsætning.

Den 14. maj 1992 overtog det nystiftede selskab Inexa AB samtlige aktier i Ovako Profiler AB. Herefter sørgede Inexa AB for, at Ovako Profiler AB overdrog sine aktiviteter og aktiver og passiver til datterselskabet Ovako Pretech AB, hvorefter Inexa AB erhvervede alle udestående aktier i Ovako Pretech AB fra Ovako, således at både Ovako og Ovako Pretech AB blev direkte datterselskaber af Inexa AB. Derefter solgte Inexa AB alle sine aktier i Ovako Profiler AB til Luleå kommune, som ændrede Ovacos navn til Svartön Förvaltning AB. Efter disse transaktioner fik Inexa AB ændret Ovako Pretech AB's navn til Inexa Profil AB.

d) Fundia Steel AB, der er et 100 %-ejet datterselskab af Fundia AB, opstod som følge af en fusion mellem Smedjebacken-Boxholm Stål AB (herefter benævnt »Smedjebacken«) og de svenske virksomheder Halmstad Järnverk og Forsbacka i 1988. Fundia AB's samlede salg i 1990 androg 2,607 mia. skr. (349 mio. ECU), hvoraf Fundia Steel AB tegnede sig for 1,36 mia. skr. (182 mio. ECU).

Fundia AB har salgskontorer i nogle EU-lande, som varetager markedsføringen af virksomhedens produkter på disse markeder.

F. DE BERØRTE VIRKSOMHEDERS BETYDNING PÅ MARKEDET FOR BJÆLKER

- (19) Tabel 11 viser størrelsen af leverancerne fra de ti største af de berørte virksomheder — British Steel, Aristrain (hvorfra der kun forelå tal for 1989), TradeARBED, Peine-Salzgitter, Unimétal, Cockerill Sambre, Ferdofin, Ensidesa, Saarstahl og Thyssen — i EKSF i tidsrummet 1986 til 1989. I 1989, for eksempel, tegnede leverancerne fra disse virksomheder sig for to tredjedele af det beregnede forbrug af bjælker i EKSF.

Tabel 11

Leveringer i EKSF

(i tons)

	1986	1987	1988	1989
Peine-Salzgitter	262 664	301 288	380 082	440 455
Thyssen	174 756	150 940	185 932	192 430
Saarstahl	123 792	159 100	225 140	229 602
Unimétal	387 628	392 756	460 068	418 887
Ferdofin	234 540	291 104	307 680	350 420
Cockerill Sambre	309 368	296 092	326 172	353 830
Arbed	408 248	367 220	464 576	506 463
British Steel	578 092	730 284	1 008 622	1 189 287
Ensidesa	209 744	217 556	233 204	283 226
Aristrain	(1)	(1)	(1)	512 123
I alt (ekskl. Aristrain)	2 688 832	2 906 340	3 591 476	3 964 600
I alt	(1)	(1)	(1)	4 476 723

(1) Tal ikke til rådighed.

(Kilde: Eurofer/Monitoring Poutrelles (Aristrain))

G. KRISEN INDEN FOR STÅLINDUSTRIEN

- (20) Den europæiske stålindustri blev ramt af en fallende efterspørgsel, som medførte et udbuds- og kapacitetsoverskud og dermed lavere priser fra midten af 1970'erne til 1988. Situationen varierede dog fra stålproducent til stålproducent.
- (21) Den 1. januar 1977 vedtog Kommissionen på grundlag af artikel 57 i EKSF-traktaten den såkaldte »Simonet-plan«, ifølge hvilken samtlige stålproducenter skulle afgive ensidige, frivillige tilsagn over for Kommissionen med henblik på en tilpasning af udbuddet til det niveau, som Kommissionen foreslog i sine kvartalsvise prognoser. Systemet viste sig at være utilstrækkeligt til at stabilisere markedet, så i 1978 trådte den »Første Davignon-plan« i kraft. Denne nye ordning supplerede de ensidige, frivillige tilsagn med vejledende mindstepriser.
- (22) Trods alle disse foranstaltninger forværredes situationen på stålmarkedet stadig, så den 31. oktober 1980 vedtog Kommissionen beslutning nr. 2794/80/EKSF (1), hvori det blev erklæret, at der forelå

en »åbenbar kriseperiode«, som omhandlet i EKSF-traktatens artikel 58. Ved denne beslutning indførte Kommissionen obligatoriske produktionskvoter for de fleste stålprodukter, herunder bjælker. De pågældende foranstaltninger blev senere udvidet ved beslutning nr. 1831/81/EKSF (2), 1696/82/EKSF (3), 2177/83/EKSF (4), 234/84/EKSF (5), 3485/85/EKSF (6) og 194/88/EKSF (7).

- (23) Denne kriseordning kan beskrives som følger: Kommissionen fastsatte generelle kvartalsvise mål for produktionen i Fællesskabet af forskellige produktkategorier, og hver enkelt producent fik tildelt en bindende produktionskvote og en kvote for udbuddet på EKSF-markedet (omtalt som producentens andel af »I-markedet«, dvs. EKSF-markedet). Kvoterne blev mellem 1984 og 1986 bakket

(2) EFT nr. L 180 af 1. 7. 1981, s. 1.

(3) EFT nr. L 191 af 1. 7. 1982, s. 1.

(4) EFT nr. L 208 af 31. 7. 1983, s. 1.

(5) EFT nr. L 29 af 1. 2. 1984, s. 1.

(6) EFT nr. L 340 af 18. 12. 1985, s. 5.

(7) EFT nr. L 25 af 29. 1. 1988, s. 1.

(1) EFT nr. L 291 af 31. 10. 1980, s. 1.

op af et system med mindstepriser for bjælker og andre produkter⁽¹⁾. Kommissionen vedtog også beslutning nr. 3483/82/EKSF⁽²⁾, ved hvilken virksomhederne blev forpligtet til at meddele Kommissionen deres leverancer til de enkelte lande.

(24) Oprindeligt mente Kommissionen, at det var absolut nødvendigt at bevare de traditionelle mønstre for handelen med stålprodukter for at bane vej for en omstrukturering af stålindustrien (jf. betragtning 5 i beslutning nr. 234/84/EKSF). I sin meddelelse om jern- og stålpolitikken i 1987⁽³⁾ erklærede Kommissionen imidlertid, at den var nået til den konklusion, at bevarelsen af de traditionelle handelsmønstre var uforenelig med etableringen af det fælles marked for stål.

(25) Kriseordningen ophørte for bjælkernes vedkommende den 30. juni 1988. Kommissionen indførte dog ved beslutning nr. 2448/88/EKSF⁽⁴⁾ en overvågningsordning for produktionen og producenteres leverancer i Fællesskabet og tredjelande. Denne ordning indebar en forpligtelse for samtlige virksomheder til at anmelde deres leverancer til Kommissionen. Ordningen udløb i 1990.

(26) I tidsrummet fra ophævelsen af kriseordningen til slutningen af 1990 var markedsvilkårene meget gunstige for producenterne af bjælker i EKSF. Markedet har senere forværret sig betydeligt.

H. KONTROLUNDERSØGELSER

(27) Den 16., 17. og 18. januar 1991 gennemførte Kommissionen en række kontrolundersøgelser i kontorerne tilhørende syv virksomheder og to organisationer af virksomheder, nemlig British Steel, Peine-Salzgitter, Thyssen, Usinor Sacilor, Unimétal, Valor, TradeARBED, Walzstahl-Vereinigung og Centre professionnel des statistiques de l'acier (CPS)⁽⁵⁾. Disse kontrolundersøgelser var

baseret på individuelle beslutninger truffet af Kommissionen i henhold til EKSF-traktatens artikel 47. Der blev foretaget yderligere kontrolundersøgelser den 5. marts (CPS), den 7. marts (Ferdofin) og den 25. marts 1991 (Ferrosider SpA). Under disse kontrolundersøgelser tog Kommissionens kontrolinspektører kopier af en række dokumenter.

(28) Yderligere oplysninger blev udleveret af nogle af de berørte virksomheder og organisationer på baggrund af begæring fremsat under henvisning til EKSF-traktatens artikel 47.

I. HØRING AF PARTERNE

(29) Parterne fik lejlighed til at fremsætte deres bemærkninger på den høring, som blev afholdt i Bruxelles mellem den 11. og den 14. januar 1993. Referatet af høringen blev udsendt til parterne og deres advokater den 8. september 1993.

Der blev også sendt en kopi af klagepunktsmeddelelsen til Irish Steel Ltd, Nuova Sidercamuna Spa, Boliden Intertrade Srl, Aciers d'Usinor et Sacilor (Valor), CPS, Usinor Sacilor, Federazione Imprese Siderurgiche Italiane (Federacciai), Unesid, Jernkontoret og ILVA SpA. På baggrund af bemærkningerne fra disse parter besluttede Kommissionen af afslutte proceduren over for dem af følgende årsager:

— Irish Steel deltog kun uformelt i et enkelt Eurofer/Scandinavien-møde; der findes ingen andre beviser for, at virksomheden har været involveret.

— De eneste beviser mod Nuova Sidercamuna Spa og Boliden Intertrade Srl er en kort rapport udarbejdet af Peine-Salzgitters italienske repræsentant.

— Valor var ikke direkte indblandet, jf. betragtning 38, litra g).

— CPS og Usinor Sacilor deltog i administrative opgaver, og der er taget hensyn til Usinor Sacilors adfærd i forbindelse med bøden til Unimétal.

— Der er intet bevis for Federacciais, Unesids og Jernkontorets direkte indblanding — kun for nogle af deres medlemmers indblanding.

— Det kunne ikke bevises, at hr. Traverso handlede på vegne af ILVA SpA. Klöckner producerer ikke bjælker som defineret i betragtning 3 og 4.

(1) Beslutning nr. 3715/83/EKSF, EFT nr. L 373 af 31. 12. 1983, s. 1.

(2) EFT nr. L 370 af 29. 12. 1982, s. 1.

(3) EFT nr. C 272 af 10. 10. 1987, s. 3.

(4) EFT nr. L 212 af 5. 8. 1988, s. 1.

(5) »Centre professionnel des statistiques de l'acier« (tidligere kendt som »Comptoir français des produits sidérurgiques« og herefter benævnt »CPS«) er en organisation af virksomheder fra hovedsagelig Usinor Sacilor-koncernen. Den har i dag til opgave at indsamle og bearbejde statistiske oplysninger for »Fédération française de l'acier« (tidligere kendt som »Chambre syndicale de la sidérurgie française«), der er en organisation af virksomheder, hvoraf CPS udgør en integrerende del.

J. DETALJERET REDEGØRELSE FOR OVERTRÆDELSENE AF KONKURRENCEREGLERNE

1. »POUTRELLES-UDVALGET« OG DERMED FORBUNDNE AKTIVITETER

1.1. *Generelt*

(30) »Poutrelles-udvalget« (også kendt under sit franske navn »Commission Poutrelles« og førhen undertiden omtalt som »Commission des Produits Longs« eller »Long Products Committee«) er et af Eurofers såkaldte »produktudvalg«. Hvert af disse udvalg beskæftiger sig — som navnet antyder — med et bestemt produkt eller en bestemt gruppe af produkter (f.eks. bjælker, handelsstål eller valstråd). Møderne i alle disse udvalg arrangeres af Eurofer, som også stiller de fornødne infrastrukturer til rådighed (f.eks. tolkning).

(31) Et andet Eurofer-udvalg, som må nævnes i denne forbindelse, er det såkaldte »CDE«. Dette er et forum, hvor salgsdirektørerne fra Eurofer-virksomheder — dvs. de virksomheder, der selv er medlemmer af Eurofer, eller som tilhører organisationer, der er medlemmer af Eurofer — mødes for at drøfte markedet. Der afholdes også regelmæssige møder for henholdsvis de administrerende direktører og underdirektørerne i disse virksomheder. På det mere tekniske plan suppleres denne struktur med ekspertmøder.

(32) Alle disse udvalg blev nedsat under krisen inden for stålindustrien (se afsnit G ovenfor). Den således etablerede struktur bistod Kommissionen i forbindelse med bestræbelserne på at løse de problemer, som krisen forårsagede. Den tjente også som et forum for drøftelser mellem stålproducenterne om generelle emner, såsom størrelsen og virkningen af importen fra tredjelande, eventuelle markedstendenser og ordninger for fremme af stålprodukter i tredjelande. Ingen af disse aktiviteter vil blive diskuteret her. Nærværende beslutning vedrører udelukkende de aspekter af parternes samarbejde, der gik ud over, hvad der er tilladt i henhold til EKSF-traktatens konkurrenceregler.

(33) Poutrelles-udvalgets struktur og deltagelsen heri er skitseret i et kortfattet notat af 4. oktober 1990 fra hr. Vygen fra Walzstahl-Vereinigung til hr. Everard fra TradeARBED i forbindelse med Everards overtagelse af formandsposten i udvalget. I henhold til dette notat havde hr. J. Meyer fra Peine-Salzgitter fungeret som formand for udvalget siden midten af 1985. Det fremgår af notatet, at Usinor Sacilor havde stået for udvalgets sekretariat i en årrække. På det pågældende tidspunkt var det en af Usinor

Sacilors ansatte (fru S.), der fungerede som sekretær. Sekretariatet udsendte mødeindkaldelser, skrev mødereferaterne, som blev sendt til medlemmerne af Poutrelles-udvalget, og distribuerede (enten rutinemæssigt eller efter behov) forskellige dokumenter. De dokumenter, der blev udsendt med regelmæssige mellemrum, omfattede dokumenter vedrørende »Poutrelles-kontrollen« (se længere fremme).

Det fremgår endvidere, at Walzstahl-Vereinigung jævnligt udsendte dokumenter (mødereferater, statistikker og prisoplysninger) til sine medlemmer forud for møderne i Poutrelles-udvalget.

(34) Af notatet fremgår det, at de individuelle grupper sædvanligvis var repræsenteret på møderne af følgende personer:

Luxembourg (Belgien): H. Becker
(TradeARBED)

Frankrig: G. (Unimétal)
Fru S. (sekretariatet)

Det Forenede Kongerige: Cooper, Legge, fru Ross
(British Steel)

Italien: Dr. Arnuzzo (Ferdofin)
Dr. Masserdotti
(Ferrosider)

Spanien: Alvarez (Ensidesa)
Nägele (Aristrain)
Izquierdo (Unesid)

Tyskland: Engel, Knüfermann
(Thyssen)
Dr. v. Engelhardt, Schuh
(Saarstahl)
Kröll, Mette
(Peine-Salzgitter)
Vygen
(Walzstahl-Vereinigung)

Det bemærkes i notatet, at dr. Masserdotti sædvanligvis taler på vegne af de små italienske producenter.

(35) Selv om Poutrelles-udvalget er et Eurofer-udvalg, er nogle af de virksomheder eller organisationer af virksomheder, der deltager i møderne, ikke (eller var ikke) medlemmer (direkte eller indirekte) af Eurofer.

(36) Møderne i Poutrelles-udvalget blev afholdt meget hyppigt. I f.eks. 1989 og 1990 blev udvalget indkaldt henholdsvis ni og syv gange. I en skrivelse dateret den 5. oktober 1990 underrettede Eurofer sine medlemmer og andre om, at det i 1991 var hensigten at afholde bjælke-møder »hveranden måned«.

Kommissionen har kendskab til følgende møder i Poutrelles-udvalget:

7. april 1987	Düsseldorf
19. maj 1987	Stresa
28. oktober 1987	Paris
25. november 1987	Düsseldorf
3. maj 1988	Madrid
19. juli 1988	Paris
18. oktober 1988	Düsseldorf
15. november 1988	Bruxelles
13. december 1988	Paris
10. januar 1989	Düsseldorf
7. februar 1989	Paris
19. april 1989	Paris
6. juni 1989	Paris
11. juli 1989	Paris
3. august 1989	Düsseldorf
21. september 1989	Taormina
7. november 1989	Teesside
12. december 1989	Düsseldorf
14. februar 1990	Berlin
21. marts 1990	Düsseldorf
16. maj 1990	Milano
10. juli 1990	Düsseldorf
11. september 1990	Luxembourg
9. oktober 1990	Madrid
4. december 1990	Bruxelles.

- (37) Kommissionen har opdaget, at der af nogle af disse møder i Poutrelles-udvalget er udfærdiget to forskellige referater, der afviger en anelse fra hinanden. Dette skyldes øjensynligt, at det franske sekretariat, der har udarbejdet disse referater, har forelagt referatudkastet for udvalgets formand med henblik på godkendelse (og for Eurofers med henblik på kommentarer) og samtidig sendt en kopi til Walzstahl-Vereinigung med henblik på oversættelse til tysk. Noget tyder på, at Walzstahl-Vereinigung undertiden omdelte sin oversættelse af referatudkastene, før de var blevet godkendt af Poutrelles-udvalgets formand.

Den endelige version af referaterne er sædvanligvis mere forsigtig. Dette kan hænge sammen med et møde for sekretariatene for Eurofers produktudvalg, som fandt sted den 23. november 1988. Følgende var et af de to punkter på dagsordenen for dette møde: »Revision af udarbejdelsen af mødereferater«.

1.2. De berørte virksomheders og organisationers deltagelse

- (38) Det i betragtning 33 nævnte notat fra hr. Vygen viser, at de deri nævnte virksomheder eller perso-

ner regelmæssigt deltog i Poutrelles-udvalgets møder. Under sagsforløbet afgav de berørte virksomheder og organisationer følgende mere præcise oplysninger:

- Peine-Salzgitter bekræftede, at virksomheden havde deltaget i alle ovennævnte møder.
- Walzstahl-Vereinigung meddelte Kommissionen, at den havde deltaget i samtlige ovennævnte møder med undtagelse af mødet den 3. maj 1988.
- British Steel bekræftede at have deltaget i samtlige ovennævnte møder med undtagelse af møderne den 10. januar 1989 og den 6. juni 1989. Der foreligger imidlertid bevis for (i form af en deltagerliste og et memo fra British Steel om resultaterne af mødet), at British Steel også deltog i mødet den 10. januar 1989.
- Arbed meddelte Kommissionen, at datterselskabet TradeARBED i princippet havde deltaget i samtlige ovennævnte møder.
- Ensidesa bekræftede at have deltaget — via sit datterselskab Infisa GmbH (en handelsvirksomhed registreret i Tyskland) — i samtlige ovennævnte møder med undtagelse af møderne den 21. september 1989 og den 7. november 1989.
- Thyssen bekræftede at have deltaget i alle ovennævnte møder i perioden fra den 25. november 1987 med undtagelse af mødet den 7. november 1989.
- Unimétal underrettede Kommissionen om, at virksomheden havde været repræsenteret på samtlige ovennævnte møder indtil slutningen af 1989. Den person, der havde repræsenteret Unimétal på disse møder, flyttede til Aciers d'Usinor et Sacilor (Valor)⁽¹⁾ i begyndelsen af 1990. Valor bekræftede oprindeligt, at Valor havde deltaget i disse møder fra begyndelsen af 1990. Der foreligger imidlertid materiale, som viser, at den pågældende person fortsat optrådte på Unimétals vegne (se f.eks. et udate-ret notat fra Unimétal til Poutrelles-udvalgets sekretariat, som må være skrevet den 18. maj 1990 eller før, og hvoraf det fremgår, at Unimétal ikke havde været i stand til at deltage i udvalgets sidste møde, hvilket tyder på, at Unimétal under normale omstændigheder fortsat deltog i møderne). Unimétal bekræftede dette under den mundtlige høring.
- Saarstahl bekræftede, at virksomheden havde deltaget i nogle af ovennævnte møder, nemlig

⁽¹⁾ Valor er et af de vigtigste distributionsselskaber i Usinor Sacilor-koncernen, der ejer 97 % af aktierne. I 1990 afsatte Valor for 15,013 mia. ffr., hovedsagelig i Frankrig.

møderne den 19. maj 1987, den 3. maj 1988, den 18. oktober 1988, den 15. november 1988, den 13. december 1988, samtlige møder i 1989 og møderne den 14. februar 1990, den 16. maj 1990, den 11. september 1990 og den 4. december 1990. Der foreligger bevis for (i form af et notat om mødet fra Peine-Salzgitter), at Saarstahl også var til stede på mødet den 25. november 1987.

- i) Cockerill Sambre og Steelinter fortalte Kommissionen, at de havde deltaget i møderne den 19. juli 1988, den 18. oktober 1988, den 15. november 1988, den 10. januar 1989, den 7. februar 1989 og den 3. august 1989, og at de sandsynligvis også havde deltaget i mødet den 6. juni 1989. Der er bevis for, at Cockerill Sambre også deltog i mødet den 11. juli 1989 (jf. referatet af dette møde).
- j) Ferdofin bekræftede at have deltaget i nogle af møderne, om end det ikke var muligt at oplyse de nøjagtige datoer. Der foreligger imidlertid bevis for, at Ferdofin regelmæssigt deltog i møderne fra 1987. Dette bekræftes af Walzstahl-Vereinigungs notat om Poutrelles-udvalget (se betragtning 33). Med hensyn til nogle af ovennævnte møder hævdede Ferdofin i sit svar på klagepunktsmeddelelsen, at Kommissionen ikke havde ført bevis for Ferdofins deltagelse. Ferdofins deltagelse heri fremgår imidlertid af referatet af mødet den 19. april 1989, deltagerlisten fra mødet den 14. februar 1990 og diverse korrespondance vedrørende mødet den 7. februar 1989 (udkast til skrivelse fra Ferdofin til hr. Meyer og hr. Meyers svar dateret den 29. marts 1989).
- k) Aristrain bekræftede, at virksomheden havde deltaget i samtlige møder i 1989 og 1990 med undtagelse af møderne den 21. september 1989, den 12. december 1989, den 21. marts 1990, den 10. juli 1990 og den 4. december 1990. Henvisningen til »et spansk stålværk« i referatet af mødet den 21. september 1989 (som Ensidesa ikke deltog i) viser imidlertid, at Aristrain deltog i dette møde. Det kan udledes af notatet fra Walzstahl-Vereinigung om Poutrelles-udvalget og notatet fra Peine-Salzgitter om mødet den 25. november 1987, at Aristrain regelmæssigt deltog i disse møder fra og med i hvert fald 1987.

1.3. Kontrol

1.3.1. Kontrollen med ordrer indtil midten af 1990

- (39) Siden i hvert fald tredje kvartal af 1984 har der eksisteret en kontrolordning, hvorigennem de del-

tagende virksomheder regelmæssigt underrettede hinanden om de ordrer, de havde modtaget på leverancer i et bestemt kvartal. British Steel, Peine-Salzgitter, TradeARBED, Thyssen, Cockerill Sambre og Unimetal deltog i denne ordning fra et meget tidligt tidspunkt, dvs. fra i hvert fald 1987. Dette fremgår af et internt memo hos Peine-Salzgitter dateret den 24. november 1987 og en tabel udarbejdet af Peine-Salzgitter dateret den 5. december 1989 (se bilag I, punkt 16).

Ferdofin deltog siden andet kvartal 1987 og Saarstahl begyndte at indberette sine tal i andet kvartal 1988. Dette bekræftes af et internt notat hos Peine-Salzgitter dateret den 9. november 1987 og et dokument dateret den 9. december 1988 fundet hos Peine-Salzgitter med påskriften »Markedsudvikling« og, håndskrevet, »Ordrekontrol«.

Ensidesa og Aristrain deltog i ordningen fra begyndelsen af 1989. I begyndelsen indberettede de deres tal på månedsbasis. I Aristrains svar på klagepunktsmeddelelsen hævdes det, at virksomheden kun havde indberettet oplysninger om leverancer og ikke om ordrer. Dette modsiges af dokumenter fundet af Kommissionen (f.eks. referatet af mødet den 10. januar 1989 og kontroltabellerne udsendt af sekretariatet den 1. marts 1990. Se bilag I, punkt 13).

Neue Maxhütte og Hoesch deltog i hvert fald fra henholdsvis første kvartal 1988 og første kvartal 1989.

I første kvartal 1990 begyndt Federacciai (Federazione Imprese Siderurgiche Italiane — en italiensk organisation af stålproducenter og -distributører) at indberette aggregerede tal for italienske stålproducenter, ekskl. Ferdofin.

Cockerill Sambre trådte ud af ordningen i slutningen af 1989.

- (40) De tal, der blev indberettet og udvekslet, viser (med undtagelse af tallene fra Federacciai), hvilke ordrer hver enkelt virksomhed havde modtaget på leverancer i Frankrig, Tyskland, Belgien/Luxembourg, Nederlandene, Det Forenede Kongerige, Italien, Spanien, Portugal og Grækenland/Irland/Danmark.

I hvert fald fra begyndelsen af 1989 blev disse tal indsamlet og distribueret blandt deltagerne hver uge af Usinor Sacilor.

For årene 1989 og 1990 fandt Kommissionen et stort antal dokumenter, som illustrerer indretningen af kontrolordningen. Disse dokumenter er angivet i bilag I.

1.3.2. Kontrollen med leverancer indtil midten af 1990

- (41) Der blev indført en kontrol med leverancer i 1988 på opfordring af den franske gruppe (se referatet af mødet i Poutrelles-udvalget den 18. oktober 1988). Peine-Salzgitter, Thyssen, Saarstahl, TradeARBED, Cockerill Sambre, Unimétal, British Steel, Ferdofin, Ensidesa, Aristrain, Neue Maxhütte og Hoesch udvekslede oplysninger om deres leverancer til markederne i EKSF hvert kvartal fra og med begyndelsen af 1989 begyndende med tallene for leverancer i fjerde kvartal 1988. Cockerill Sambre ophørte med at deltage i ordningen i begyndelsen af 1990 efter at have trukket sig ud af markedet.
- (42) Der blev udvekslet individuelle tal vedrørende følgende markeder: EKSF som helhed, Tyskland, Frankrig, Det Forenede Kongerige, Benelux-landene, Italien, Grækenland/Irland/Danmark, Portugal og Spanien. Disse tal blev distribueret til deltagerne en måned eller to efter afslutningen af det relevante kvartal. Fra slutningen af 1989 indberettede Federacciai aggregerede tal vedrørende alle andre italienske producenter end Ferdofin.

De vigtigste dokumenter vedrørende leverancekontrollen fremgår også af bilag I.

1.3.3. Kontrollen efter midten af 1990

- (43) Den 18. juli 1990 vedtog Kommissionen beslutning 90/417/EKSF⁽¹⁾ om en procedure i henhold til EKSF-traktatens artikel 65 vedrørende en aftale og samordnet praksis mellem europæiske producenter af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål. I denne beslutning hævdede Kommissionen, at en række virksomheder havde overtrådt EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1, og nogle af virksomhederne blev pålagt bøder.
- (44) Den 30. juli 1990 sendte Eurofer en skrivelse med overskriften »Udveksling og udsendelse af statistikker» til bl.a. Poutrelles-udvalgets formand og sekretariat. De relevante afsnit i denne skrivelse lyder således⁽²⁾:

»Den beslutning, som Kommissionen for nylig har truffet vedrørende rustfrie flade produkter og diverse kontakter mellem GD IV og ledelsen i

Eurofer, har skabt opmærksomhed omkring den udveksling eller udsendelse af statistikker, der foregår fra vores kontor eller fra udvalgssekretariatene, og der er blevet sat spørgsmålstegn ved deres forenelighed med EKSF-traktatens artikel 65.

I afventning af resultatet af en grundig undersøgelse af de juridiske aspekter besluttede vi at indstille enhver udsendelse af materiale, der indeholder individuelle tal for produktion, leverancer og ordrer, og vi anmoder Dem om at indstille tilsvarende aktiviteter inden for rammerne af Deres udvalg.

Denne anmodning berører naturligvis ikke Eurofer-kontorets ret til at indsamle individuelle tal og udsende aggregerede resultater uden anførelse af individuelle elementer, således som vi normalt gør. Sådanne statistikker er fuldt ud lovlige, da de tydeligvis har til formål at give et samlet billede af den økonomiske udvikling og udviklingen på markedet. Vi vil fortsætte med at udarbejde disse statistikker, og De kan gøre det samme.«

Poutrelles-udvalget efterkom Eurofers anmodning den 30. juli 1990. De individuelle tal for leverancerne i andet kvartal 1990 fra alle de pågældende virksomheder undtagen British Steel blev imidlertid stadig distribueret.

Fra og med august 1990 afviste British Steel at indberette oplysninger om sine ordrer og leverancer.

- (45) Et internt memo hos British Steel dateret den 19. november 1990 viser, at udsendelsen af individuelle data snart blev genoptaget, om end uden British Steel:

»På baggrund af formændenes drøftelser besluttede Eurofers administration at genoptage udsendelsen af leverance- og produktionstal opgjort særskilt for hver enkelt virksomhed (efter tidligere kun at have udsendt aggregerede tal for samtlige virksomheder taget under et).

Det ligger fast, at British Steel stadig ikke indberetter oplysninger til Eurofer, så British Steel vil selvfølgelig ikke modtage oplysninger om de andre virksomheder.«

Der finder bevis for, at denne beslutning ikke kun gjaldt for Eurofer, men også for Eurofers produktudvalg.

- (46) Kommissionen fandt tabeller dateret den 3. december 1990 (se bilag I, punkt 26), som indeholder individuelle tal for leverancer og ordrer på leverancer i tredje kvartal 1990 fra TradeARBED, Unimétal, Ensidesa, Aristrain og Ferdofin (kun ordrer). Dokumenterne viser, at udvekslingen af oplysninger — mellem TradeARBED, Ensidesa, Unimétal, Ferdofin og Aristrain — må være blevet genoptaget senest i oktober 1990. Individuelle data om

⁽¹⁾ EFT nr. L 220 af 15. 8. 1990, s. 28

⁽²⁾ For så vidt som det har været nødvendigt, har Kommissionen oversat citater fra dokumenternes originalsprog til proceduresproget. Nøjagtigheden af disse oversættelser blev ikke bestridt under den administrative procedure, hvor klagepunktmeddelelsen indeholdt den originale tekst ledsaget af de fornødne oversættelser til proceduresproget.

leveringsordrer modtaget af Thyssen, Saarstahl, Peine-Salzgitter, Neue Maxhütte og Hoesch blev sendt til sekretariatet og rundsendt af Walzstahl-Vereinigung i december 1990 og januar 1991 (se bilag I, punkt 28).

1.3.4. Udveksling af oplysninger gennem Walzstahl-Vereinigung

(47) Den kontrol, som Poutrelles-udvalgets sekretariat organiserede, blev suppleret med en udveksling af oplysninger gennem Walzstahl-Vereinigung.

(48) Kommissionen er i besiddelse af en mappe sammensat af Walzstahl-Vereinigung med henblik på mødet i Poutrelles-udvalget den 9. oktober 1990. Denne mappe indeholder bl.a. en række tabeller dateret den 1. oktober 1990. Tabellerne giver en oversigt over Thyssens, Peine-Salzgitters, Hoeschs, Neue Maxhüttes, Saarstahls og TradeARBEDs leverancer og leveringsordrer.

Leverancerne er opgjort pr. måned fra januar 1990 til og med juli 1990. For så vidt angår ordrene på leverancer i tredje kvartal 1990 indeholder tabellerne de relevante tal for hver virksomhed opgjort på ugebasis begyndende med situationen pr. 2. juni 1990 og sluttende med situationen pr. 22. september 1990. På samme måde er ordrene på leverancer i fjerde kvartal 1990 angivet pr. 1. september, 8. september, 15. september og 22. september 1990. Da kontroltabellerne fra det franske sekretariat i den relevante periode kun indeholdt aggregerede tal og ikke individuelle tal for hver virksomhed, følger det, at disse tabeller indgik i de ajourførte statistikker, som Walzstahl-Vereinigung forsynede sine medlemmer med, jf. memoet fra hr. Vygen til hr. Everard af 4. oktober 1990 (betragtning 33). Dette bekræftes af memoets forside, som viser, at Walzstahl-Vereinigung havde sendt kopier af mappens indhold til TradeARBED den 2. oktober 1990.

Kommissionen har fundet en tilsvarende samling af dokumenter udfærdiget af Walzstahl-Vereinigung med henblik på mødet i Poutrelles-udvalget den 4. december 1990.

1.3.5. Informationsudvekslingens formål og virkninger

(49) Betydningen og anvendelsen af de tal, som blev udvekslet som led i kontrolordningen, fremgår af adskillige dokumenter.

(50) På mødet den 6. juni 1989 beklagede de tyske producenter sig over den store spanske eksport til Tyskland. De spanske producenter lovede at forskyde deres leverancer i fremtiden.

(51) På mødet den 11. juli 1989 påpegede Unimétal, at ifølge kontroltallene havde alle andre Eurofervirksomheder end Ensidesa mindsket deres leverancer til Frankrig med 25 %, medens spanierne havde forøget deres. I referatet hedder det lakonisk:

»Man håbede, at der i fremtiden ville blive udvist en vis grad af tilbageholdenhed.«

Det blev også påpeget, at i andet kvartal 1989 havde leveringsordrerne på det belgiske/luxembourgiske marked — i modsætning til situationen på de andre markeder i Fællesskabet — oversteget leveringsordrerne i første kvartal 1989. Man vurderede, at dette forhold

»via belgiske stålforhandlere, risikerede at skabe uro på nabomarkederne.«

Cockerill Sambre forsvarede sig selv med, at virksomhedens leverancer gik til dens datterselskab (Steelinter), hvis lagre var meget små.

Det fremgår også af referatet, at der fandt en meningsudveksling sted vedrørende importen fra Spanien:

»Importen fra Spanien var stadig høj. Ensidesa udtalte, at virksomheden ikke havde forøget de sædvanlige mængder.«

(52) I den kopi af referatet af mødet den 21. september 1989, som Kommissionen fandt hos Thyssen (i en tysk oversættelse af det franske referat), antydes det, at TradeARBED var blevet beskyldt for at forstyrre markedet i Frankrig:

»Det luxembourgiske stålværk benægtede også, at det på nogen måde havde skabt uro på det franske marked, da det havde været ude af det i fem uger.«

(53) I den franske udgave af referatet af mødet den 12. december 1989 henvises der til en meningsudveksling om handelen mellem Det Forenede Kongerige og Tyskland/Frankrig. Den tyske udgave er mere eksplicit:

»Imidlertid talte de tyske og franske stålværker om en vis »aggressivitet« fra det britiske stålværks side på deres hjemmemarkeder, hvilket også fremgik af Poutrelles-udvalgets statistikker. Det britiske stålværk forklarede, at det begrænsede sig selv til de tonnager, som det normalt

leverede til disse markeder, og at værket indberetninger til Poutrelles-udvalgets statistikker også omfattede forarbejdning. Det påpegede imidlertid, at der siden januar 1989 var blevet leveret 21 000 tons fra Tyskland til Det Forenede Kongerige.«

- (54) Et interne briefing-notat dateret den 19. marts til hr. Meyer (Peine-Salzgitter) afslører, at der var opstået en kontrovers på Poutrelles-udvalgets møde den 14. februar 1990:

»I Berlin var det blevet aftalt, at der skulle gives nærmere forklaringer på alvorlige forskelle mellem ordrebogskontrollen og de faktiske leverancer. De herskede på dette punkt uenighed mellem Ferdofin og Saarstahl.«

- (55) En tabel, som blev sendt til British Steel fra Peine-Salzgitter i begyndelsen af marts 1990, indeholder — for de to sidste kvartaler af 1988 og hvert kvartal af 1989 — en opgørelse over leverancer fra Det Forenede Kongerige til Tyskland og leverancer fra Peine-Salzgitter, Thyssen og Saarstahl til Det Forenede Kongerige. To andre kolonner viser henholdsvis Det Forenede Kongeriges og Tysklands »overskud«, dvs. forskellen mellem den britiske producents leverancer til Tyskland og de tyske producenters leverancer til Det Forenede Kongerige. Den kopi af tabellen, som blev fundet hos British Steel, bar en håndskrevet besked fra Peine-Salzgitter, som kundgjorde, at

»ifølge disse tal er jeg bange for, at British Steel plc ikke har noget til gode!«

I den tyske udgave af referatet af mødet den 21. marts 1990 fremgår det, at de spanske producenter fandt, at British Steels og TradeARBEDs eksport til Spanien var for stor.

- (56) En skrivelse dateret den 10. maj 1990 fra Peine-Salzgitter til TradeARBED viser, at TradeARBED havde beskyldt Peine-Salzgitter for at have manipuleret med sine tal for leverancer til Nederlandene i første kvartal 1990. I sit svar forsøgte Peine-Salzgitter at forklare forskellene.

- (57) I en rapport om resultatet af mødet den 16. maj 1990 (udfærdiget af Walzstahl-Vereinigung) hedder det:

»Et centralt tema var — som altid — virksomhedernes leverancer på hinandens markeder, som giver anledning til betydelig uro på markederne. En ansvarlig adfærd på dette punkt vil bidrage til at mindske denne uro.«

Et notat af 18. maj 1990 om resultaterne af dette møde, udfærdiget af Poutrelles-udvalgets sekretariat og sendt til Unimetal, bekræfter dette:

»Der blev redegjort for den gensidige indtrængning på markederne. Alle ønsker at vende tilbage til de sædvanlige leveringsmønstre.«

- (58) Der blev igen drøftet leverancer på mødet den 10. juli 1990. Af et internt memo hos British Steel dateret den 20. juli 1990 fremgår følgende:

»BS's salg i Nordeuropa blev angrebet af de franske og tyske producenter (Arbed forblev tavs), som mente, at vi kun havde formået at forøge vort salg på disse markeder ved at »købe« markedsandele. Mette fra Peine truede indirekte med en reaktion fra Peine i UK, hvis de ca. 10 000 tons fra BS til Tyskland hvert kvartal ikke blev reduceret.«

- (59) Et internt briefing-notat dateret den 10. september 1990 fra Peine-Salzgitter til hr. Meyer med henblik på det næste møde i Poutrelles-udvalget den 11. september 1990 afslører, at formålet med kontrolordningen var at sætte deltagerne i stand til at følge med i deres konkurrenters adfærd på markedet:

»En udveksling af aggregerede tal alene er (næsten) nytteløs til vort formål (udtalelse fra den tysk-luxembourgiske gruppe den 30. august 1990), da det ikke længere vil være muligt at følge med i individuelle udbyderes adfærd. Først når der foreligger officielle toldoplysninger, som erfaringsmæssigt ikke kommer før flere måneder senere, er det muligt at individualisere tallene, men kun i relation til lande med blot én producent.«

Notatet viser også, at parterne var opmærksomme på de konkurrenceretlige aspekter af ordningen:

»En ordning med gensidig udveksling af statistikker, som betyder, at data om individuelle virksomheder udleveres til konkurrenter, giver i hvert fald forestillinger om konkurrencebegrænsende virkninger.«

- (60) På mødet den 4. december 1990 påpegede TradeARBED (i referatet omtalt som »repræsentanten fra Luxembourg«), at stigningen i Ferdofins og andre virksomheders markedsandele vakte bekymring hos andre producenter.

Et TradeARBED-memo dateret den 3. december 1990 (som giver ordlyden af den tale, som TradeARBEDs repræsentant ville holde på mødet den 4. december 1990) afslører, at TradeARBED ville — om nødvendigt — træffe modforanstaltninger:

»Jeg ønsker imidlertid at påpege, at vi ikke længere kan læne os tilbage og se på, at visse stålværker har forøget deres tonnager betydeligt i år, navnlig i Belgien, vort hjemmemarked, dvs. (...)«

1.4. Markedsdelingsordninger og »Traverso-metoden«

1.4.1. Ferdofin

- (61) Referatet af mødet i Poutrelles-udvalget den 19. juli 1988 (et uddrag af hvilket Kommissionen er i besiddelse af) indeholder en opgørelse over de markedsprognoser for fjerde kvartal i 1988, som CDE havde vedtaget den 14. juli 1988. Her følger tallene for Tyskland:

»Tyskland	189 000 ton/kvartal
heraf Eurofer	159 000 ton/kvartal
Ferdofin	30 000 ton/kvartal«

Tilsvarende tal (for henholdsvis Eurofer og Ferdofin) gives for Benelux-landene, Frankrig og Danmark/Irland/Grækenland.

- (62) Hvis det eneste formål med markedsprognoserne havde været at vurdere størrelsen af fremtidige markeder, ville det selvfølgelig ikke have været nødvendigt at vise særskilte tal for Ferdofin. Det må derfor antages, at formålet var at fastsætte kvoter for Ferdofins leverancer på ovennævnte markeder. Ferdofin hævder, at tallene var blevet foreslået af virksomhedens konkurrenter uden Ferdofins indblanding. Et telex fra Ferdofin til Peine-Salzgitter den 4. august 1988 bekræfter imidlertid, at Ferdofin var indforstået med at overholde visse kvoter (om end størrelsen heraf kan have afvejet fra tallene i ovennævnte referat):

»Vi henleder Deres opmærksomhed på, at Ferdofin har accepteret en begrænsning af sit salg i Forbundsrepublikken Tyskland, Frankrig og Benelux på basis af de gamle kvoter.«

1.4.2. Frankrig

- (63) Den 13. september 1989 mødtes repræsentanter for Peine-Salzgitter, Thyssen, Saerstahl, British Steel, Unimétal, TradeARBED og Cockerill Sambre/Steelinter i Walzstahl-Vereinigungs kontorer.

Drøftelserne på dette møde handlede hovedsageligt om leverancerne af bjælker på det franske marked i fjerde kvartal 1989.

Hos Peine-Salzgitter fandt Kommissionen et dokument udarbejdet af Walzstahl-Vereinigung. Doku-

mentets anden side bærer titlen »Det franske marked — bjælker — fjerde kvartal 1989«. I dokumentet hedder det, at beregningen af det franske marked i fjerde kvartal 1989 androg 75 000 ton/måned, og at Eurofer-virksomheder ville levere de 60 000 ton/måned. Dette tal er fraktruktet 27 000 ton/måned for Unimétal og 375 ton/måned og 750 ton/måned for henholdsvis Klöckner og Ensidesa. De resterende 31 875 ton/måned er derpå fordelt på basis af to procentdele svarende til tidligere leverancer (se side 1 i dokumentet):

»P + S	11,6/11,4 %	3 698/3 634 ton/måned
Thyssen	2,0/ 2,1 %	638/ 669 ton/måned
Saarstahl	14,3/13,9 %	4 558/4 431 ton/måned
Ferdofin	16,8/17,4 %	5 355/5 546 ton/måned
Cock.-S.	21,4/20,5 %	6 821/6 534 ton/måned
Arbed	28,4/28,8 %	9 052/9 180 ton/måned
BSC	5,5/ 5,9 %	1 753/1 881 ton/måned«

Tredje side i dokumentet bærer titlen »G.-alternativet«. Her er ovennævnte 31 875 ton/måned fratrukket yderligere 7 000 ton/måned til såkaldte »indirekte leverancer«. De resterende 24 875 ton/måned er derpå fordelt på samme måde, som vist i tabellen ovenfor.

Den håndskrevne note fra Peine-Salzgitter, der ledsager disse dokumenter, fortæller, at sidstnævnte alternativ stammer fra hr. G. (Unimétal).

- (64) Et internt memo af 19. september 1989 fundet hos Peine-Salzgitter bekræfter, at Eurofer-virksomhederne bestræbe sig på at finde frem til en ordning for fordeling af leverancerne til det franske marked:

»Plan for Frankrig

Grundlaget for fordelingen til Eurofer-virksomheder er dokumentet udarbejdet af WAV for de sidste tolv eller atten måneder. Peine-Salzgitter er enig i procentdelen. Men grundlaget skal være 33 000 ton/måned.«

- (65) Ifølge referatet af Poutrelles-udvalgets møde den 21. september 1989 påpegede Unimétal, at for fjerde kvartal 1989 ville en markedsprognose på 75 000 ton/måned være realistisk, og derpå udspecificerede virksomheden tonnagerne således:

»I dette kvartal agter det franske stålværk at levere 27 000 tons pr. måned. Det mener, at

- tonnagerne for EKSF-virksomheder uden for Eurofer vil ligge på omkring 10 000 tons pr. måned. Leverancerne fra ikke-medlemslande er stadig rimelige og forventes at forblive på ca. 5 000 tons pr. måned.«
- (66) Et kortfattet notat udarbejdet af Walzstahl-Vereinigung og dateret den 25. september 1989 om resultaterne af dette møde viser, at man fandt frem til et kompromis:
- »En tilpasset leverandøradfærd på det franske marked i fjerde kvartal 1989 vil kunne bidrage til en hurtig løsning af tonnageproblemerne på også dette marked. Både Eurofer-virksomheder og andre stålværker havde planer om at mindske leverancerne.«
- (67) Dette bekræftes af et telex af den 26. september 1989 fra Walzstahl-Vereinigung til Peine-Salzgitter, Thyssen, Saarstahl, Ferdofin, TradeARBED, British Steel, Ensidesa og Unimétal:
- »Bjælkeleverancer til det franske marked i fjerde kvartal 1989
- Undersøgelsen gennemført som led i leverancekontrollen viste, at der forventedes følgende leverancer til det franske marked i fjerde kvartal 1989 (omtrentlige tonnager):
P + S	9 950 ton/kvartal
Thyssen	1 800 ton/kvartal
Saarstahl	12 200 ton/kvartal
Ferdofin	14 800 ton/kvartal
Cockerill-S.	18 100 ton/kvartal
Arbed	24 750 ton/kvartal
BSC	4 950 ton/kvartal
Ensidesa	2 250 ton/kvartal
Unimétal	72 000 ton/kvartal«
- (68) En kort gennemgang af resultaterne af mødet i Poutrelles-udvalget den 7. november 1989, som sekretariatet havde udarbejdet og telefaxet til Walzstahl-Vereinigung den 10. november 1989, bekræfter, at der var indgået en aftale om leverancerne til det franske marked i fjerde kvartal 1989:
- »Ønsker, at »ordningen for leverancer til det franske marked i fjerde kvartal 1989« forlænges til første kvartal 1990 og kommer til at gælde for alle EKSF-markeder.«
- (69) Leverancekontrollen i fjerde kvartal 1989 viser, at kun tre virksomheder leverede nævneværdigt mere end forventet til det franske marked:
Thyssen	4 164 tons
Ferdofin	18 347 tons
British Steel	11 623 tons.
- (70) Ensidesa deltog ikke i møderne den 13. og 21. september 1989. Skønt kvoten på 750 ton/måned for Ensidesas leverancer til Frankrig oprindeligt — som Ensidesa hævder — kan være blevet bestemt af andre virksomheder uden Ensidesas medvirken, er det et faktum, at Ensidesa blev underrettet herom og overholdt kvoten (virksomhedens faktiske leverancer androg 2 317 tons, dvs. lidt over 770 ton/måned).
- (71) Referatet af mødet den 7. november 1989 tilkendegiver, at de fælles bestræbelser på at reducere leverancerne til det franske marked havde båret frugt, og at Unimétal håbede, at de ville fortsætte.
- 1.4.3. »Traverso-metoden«
- (72) I referatet af Poutrelles-udvalgets møde den 19. juli 1988 beskrives et system, som blev indført for at skabe ligevægt mellem udbud og efterspørgsel:
- »Virksomhederne bør underrette Eurofer om deres salgsintentioner, således at Eurofer kan vurdere dem som helhed i forhold til CDE's markedsprognoser. Skulle det vise sig, at nogle af disse salgsintentioner afviger væsentligt fra tidligere tal, vil CDE's formand og Eurofers administration kontakte de berørte virksomheder for at anmode dem om i højere grad at bidrage til den nødvendige ligevægt.«
- (73) CDE's formand på daværende tidspunkt og i resten af den periode, der betragtes her (dvs. indtil slutningen af 1990), var hr. Traverso, direktør i Nuova Italsider SpA og senere i ILVA (begge italienske stålproducenter).
- (74) Det system, der blev skitseret i referatet af mødet den 19. juli, blev sædvanligvis omtalt som »Traverso-metoden« eller »Traverso-metodologien« (se f. eks. et internt British Steel-memo dateret den 11. januar 1990).
- Det første dokument, som kaster lidt lys over systemets indretning, er en telefax (nr. 1017) vedrørende de påtænkte leverancer i fjerde kvartal 1988 fra Eurofer til Arbed/TradeARBED, British Steel, Cockerill Sambre, Usinor Sacilor, Ferdofin, Kløckner (se betragtning 29), Peine-Salzgitter, Saarstahl, Thyssen og andre. Kommissionens kopi heraf, som blev fundet hos Peine-Salzgitter, var blevet modtaget den 4. august 1988. I telefaxen omtales en »tabel med angivelse af de endelige påtænkte leverancer, således som de blev opgjort

ved afslutningen på det sidste CDE-møde den 27. og 28. juli 1988 i Paris», og telefaxen fortsætter:

»Vores formand forventer, at samtlige virksomheder overholder disse tilsagn, som er afgørende for pristabiliteten.«

- (75) Kommissionen fandt hos Peine-Salzgitter et (udateret) internt memo, som indeholder en sammenligning mellem de påtænkte leverancer i fjerde kvartal 1988 og de faktiske leverancer. Notatet, som er skrevet på tysk, er vedhæftet en tabel udfærdiget på engelsk med overskriften »Gruppe III ... (ulæseligt) påtænkte leverancer«. Ingen har bestridt, at det drejer sig om den i Eurofers telefax omtalte tabel. Leverancetallene i tabellen stammer fra Peine-Salzgitter, Thyssen, Klöckner (se betragtning 29), Saarstahl, Usinor Sacilor (Unimétal), Ferdofin, Cockerill Sambre, TradeARBED og British Steel.

Det fremgår af tabellen, at de faktiske leverancer fra samtlige virksomheder undtagen Klöckner havde været større end de oprindeligt bebudede. Forskellen mellem de to tal er forholdsvis beskedent for Peine-Salzgitters, Cockerill Sambres og Saarstahls vedkommende, men ganske betydelig for de øvrige virksomheders vedkommende (især British Steel).

- (76) Dette tyder på, at systemet ikke fungerede særlig effektivt. Den væsentligste årsag hertil var formentlig, at systemet ikke direkte indeholdt nogen sanktionsmuligheder over for de virksomheder, hvis faktiske leverancer oversteg de ordrer, de oprindeligt havde indberettet til hr. Traverso, eller de af ham foreslåede tonnager.
- (77) Systemets frivillige karakter bekræftes af et telex af 28. november 1988 fra Unimétal til British Steel og British Steels svar herpå af 6. december 1988. Denne korrespondance viser imidlertid også, at de deltagende virksomheder ikke desto mindre lagde stor vægt på systemet. Den viser, at virksomhederne i hvert fald i princippet mente, at de af CDE-formanden foreslåede tonnager skulle overholdes. De virksomheder, der så stort på de foreslåede tonnager, kunne forvente gengældelsesforanstaltninger fra de øvrige deltageres side på deres respektive hjemmemarkeder.
- (78) Systemet blev afskaffet i begyndelsen af 1989, men genoptaget i begyndelsen af 1990 (i henseende til leverancerne i første kvartal 1990). Dette blev bekræftet af British Steel og bevidnes af et British Steel-notat dateret den 20. juli 1990 og den omstændighed, at Peine-Salzgitter den 31. januar 1990 sendte et brev til CDE's formand med angivelse af virksomhedens påtænkte leverancer i første og andet kvartal af 1990.

- (79) Som helhed lader det imidlertid til, at systemet med en matchning af udbud og efterspørgsel ikke fungerede specielt godt eller særlig længe.

Et udateret British Steel-notat, som opsummerer resultaterne af mødet i Poutrelles-udvalget den 21. marts 1990, beretter om følgende bemærkning fra hr. G. (Unimétal) vedrørende det franske marked:

»Hr. G. nævnte, at han forstod det således, at Traverso-proceduren var brudt sammen på grund af nogle producenters såkaldte »stick-ing«.

1.5. Prisfastsættelsesaftaler

1.5.1. Målpriser

- (80) I referatet af Eurofer/Scandinavien-mødet den 30. juli 1986 hedder det med hensyn til markedet for bjælker i Fællesskabet:

»Eurofer-stålværkerne bestræber sig på at stabilisere priserne og forsvare importen. Beslutninger vedrørende især priser vil blive truffet på et møde om nogle få dage.«

- (81) Vedlagt kopien af dette referat, som Kommissionen fandt hos Walzstahl-Vereinigung, var der et dokument indeholdende »priserne i kvartal 4/86« på de skandinaviske markeder. Med hensyn til bjælker på det danske marked fremgår der følgende:

»Der gives oplysninger efter den nye prissætning i EØF-landene.«

Tilsvarende henvisninger findes i referater af andre Eurofer/Scandinavien-møder.

- (82) I en telefax sendt til CPS den 27. marts 1987 forklarede Walzstahl-Vereinigung, at Poutrelles-udvalgets formand ønskede en drøftelse af to bestemte emner inden det næste møde den 7. april 1987. Det ene handlede om harmoniseringen af priser i EKSF:

»Opnåelse af sammenlignelige prisniveauer i EF og navnlig, hvor hurtigt de franske priser kan hæves til et niveau svarende til niveauet i nabolandene (visse forskelle kan tolereres, forudsat at de ikke skaber uro på markedet).«

- (83) Det næste møde blev afholdt den 3. juni 1987. Et internt briefing-notat dateret den 2. juni 1987 fra Peine-Salzgitter til formanden for Poutrelles-udvalget indeholder følgende passage:

»Den umiddelbare målsætning med mødet den 3. juni bør imidlertid være at fastsætte bindende priser på bjælker i tredje kvartal 1987.«

»Tyskland: Priserne vil nå det fastsatte mål i fjerde kvartal. Ingen prisforhøjelse planlagt i første kvartal 1988.«

(84) På dette eller et af de følgende møder blev der rent faktisk vedtaget en beslutning om priserne i tredje kvartal 1987. Dette fremgår af referatet af Eurofer/Scandinavien-mødet den 4. august 1987, hvori det med hensyn til markedet for bjælker i EKSF nævnes, at de planlagte priser for tredje kvartal 1987 var blevet opnået.

(87) I referatet af Eurofer/Scandinavien-mødet den 2. februar 1988 hedder det:

»Det blev besluttet at forhøje priserne den 1. april således: på det tyske marked med 20 DM for gruppe 1, 2A, 2B2 og 2B3 og med 10 DM for gruppe 2B1; på det franske marked med 50 ffr. for alle grupper med undtagelse af 2C.

(85) Poutrelles-udvalget besluttede dernæst at vedtage prisforhøjelser gældende for fjerde kvartal 1987. Dette afsløres af et internt memo hos Peine-Salzgit-ter dateret den 9. november 1987:

Det er også hensigten at forhøje priserne på det britiske marked den 1. april 1988, om end det endnu ikke er blevet besluttet med hvor meget.«

»Med henblik på en yderligere konsolidering eller implementering af de pr. 1. oktober 1987 indførte prisforhøjelser blev det på Poutrelles-udvalgets møde i Paris den 28. oktober 1987 besluttet ikke at forhøje priserne igen den 1. januar 1988. Dette skal imidlertid ses i sammenhæng med forslaget om, at priserne under alle omstændigheder forhøjes den 1. april 1988. Det må i god tid drøftes, hvor omfangsrig og hvor stor forhøjelsen skal være.«

(88) Resultaterne af mødet den 19. juli 1988 fremgår af en tabel vedlagt referatet af Eurofer/Scandinavien-mødet den 25. juli 1988, som der blev fundet en kopi af hos Usinor Sacilor. Tabellen viser, hvad der kaldes »markedspriser i fjerde kvartal 1988« for bjælker i EKSF. Der er angivet basispriser for hver gruppe (gruppe 1, 2A, 2B1, 2B2, 2B3 og 2C) i Tyskland, Frankrig og Belgien/Luxembourg.

(86) Denne bemærkning bekræftes — i hvert fald for så vidt angår det tyske marked — af referatet af Eurofer/Scandinavien-mødet den 4. november 1987:

(89) I referatet af mødet den 18. oktober 1988 noteres det, at de påtænkte prisstigninger i fjerde kvartal 1988 var slået igennem på markederne. Samme referat indeholder nogle såkaldte »prisberegninger« for første kvartal 1989:

»Prisberegninger for første kvartal 1989.

Prisstigningerne anslås til 25-40 DM i Tyskland, 50-100 ffr. i Frankrig 200-800 bfr. i Benelux. De vil resultere i følgende prisniveauer:

Udgangssted:

Frankrig Thionville	Tyskland Oberhausen	Belg./Lux. Charleroi	Italien Palenzero
Gruppe 1 januar:			
2 250 ffr.	630 DM	13 500 bfr.	480 000 lire
Basis	Basis	Basis	Basis
Gruppe 2a januar:			
2 350 ffr.	670 DM	14 000 bfr.	530 000 lire
Basis	Basis	Basis	Basis
Gruppe 2b1			
2 350 ffr.	670 DM	14 000 bfr.	530 000 lire
Basis	Basis	Basis	Basis
Gruppe 2b2			
2 450 ffr.	720 DM	15 000 bfr.	540 000 lire
Basis	Basis	Basis	Basis
Gruppe 2b3			
2 600 ffr.	760 DM	15 700 bfr.	560 000 lire
Basis	Basis	Basis	Basis
Gruppe 2c			
2 650 ffr.	795 DM	16 500 bfr.	600 000 lire
Basis	Basis	Basis	Basis

Tyskland:	minus »forhandler«-rabat på 2,5 % plus 20 DM for små forhandlere plus 80 DM for forbrugere
Frankrig:	plus 100 ffr. for forbrugere
Italien:	plus 30 000 lire for forbrugere

Det er også hensigten at gennemføre nye prisstigninger i Spanien i første kvartal 1989.«

- (90) Sammenlignes denne tabel med den tabel, der er vedlagt referatet af Eurofer/Scandinavien-mødet den 25. juli 1988, viser det sig, at for så vidt angik markederne i Frankrig, Tyskland og Belgien/Luxembourg (tabellen vedlagt referatet af Eurofer/Scandinavien-mødet indeholder ikke tal for det italienske marked) lå forskellen mellem priserne i henholdsvis fjerde kvartal 1988 og første kvartal 1989 rent faktisk på mellem 25 og 40 DM, 50 og 100 ffr. og 200 og 800 bfr. for de respektive grupper. Eneste undtagelse var kategori 1 i Frankrig (hvor stigningen androg 150 ffr.) og i Belgien/Luxembourg (hvor stigningen lå på 1 000 bfr.)
- (91) Ordlyden af ovennævnte afsnit i det i betragtning 89 omhandlede referat af mødet den 18. oktober tyder på, at priserne i den pågældende tabel ikke var de priser, som de berørte virksomheder forventede, at markedet ville give, men de priser, som de var blevet enige om at anvende. Dette bekræftes af et telex, som Thyssen sendte til TradeARBED den 22. september 1988:
- »Grundlæggende set ville det bedste tidspunkt for diskussionen være efter Eurofer/Scandinavien-mødet. Men da dette møde afholdes forholdsvis sent, bør vi efter min opfattelse underrette vore venner om vore generelle hensigter i EF og anmode dem om at træffe parallelle foranstaltninger, dvs. stigninger for det skandinaviske program på:
Sverige	100 skr.
Norge	100 nkr.
Finland	40 FM
- Beslutningen vedrørende gruppe 2c kan så træffes den 29. september.«
- (92) Det fremgår, at Eurofer-virksomhederne havde drøftet fremtidige priser, og de agtede at gennemføre prisstigninger på ca. 40 DM for så vidt angik bjælker inden for rammerne af »det skandinaviske program« (dvs. gruppe 1, 2a, 2b1, 2b2 og 2b3).
- (93) I referatet af Eurofer/Scandinavien-mødet den 3. november 1988 hedder det med hensyn til markedet for bjælker i EKSF:
- »Der er planlagt nye prisstigninger i første kvartal 1989, og handelen forventer disse. De inde-
- bærer stigninger i Tyskland på 25-40 DM, i Frankrig på 50-100 ffr. og i Benelux på 200-800 bfr.
- (94) Af referatet af mødet den 13. december 1988 fremgår det, at kunderne helt uden problemer havde godtaget prisstigningerne i første kvartal 1989 (fejlagtigt omtalt som »1988«) i Tyskland og Frankrig, og at nye stigninger var under overvejelse.
- (95) Af referatet af mødet den 10. januar 1989 fremgår det, at de »påtænkte« priser i første kvartal 1989 var slået igennem på markederne i Tyskland, Frankrig, Benelux, Italien, Spanien og Det Forenede Kongerige. Referatet indeholder også de »forventede« prisstigninger i andet kvartal 1989 og de deraf følgende priser.
- (96) I et udateret British Steel-notat om resultaterne af dette møde henvises der til »prisintentioner«. Disse fremgår af en tabel, der ledsager notatet. Tabellens overskrift er »Europæiske prisintentioner april-juni — stigninger«. Tabellen, viser stigningerne pr. gruppe på de respektive markeder (10-20 DM i Tyskland, 30-50 ffr. i Frankrig, 200-400 bfr. i Belgien og 20 000 lire i Italien) og de »deraf følgende nye priser i april 1989«.
- Tallene for Frankrig, Tyskland og Benelux-landene er identiske med de priser, der er angivet i referatet af mødet den 10. januar 1989. Priserne for Italien er 20 000 lire pr. ton højere end de tilsvarende tal i referatet. Det lader til, at denne afvigelse skyldes en misforståelse fra British Steels side.
- Et internt memo dateret den 13. januar 1989 og udarbejdet af Peine-Salzgitter indeholder tilsvarende tal:
- »På mødet i Poutrelles-udvalget den 10. januar 1989 blev de allerede påtænkte prisstigninger pr. 1. april fastsat således: (...)«
- (97) Referatet af Eurofer/Scandinavien-mødet den 1. februar 1989 indeholder yderligere oplysninger om samordningen af priser i Poutrelles-udvalget:

- »Det blev også påpeget, at der i tre kvartaler var blevet opnået »harmoniske« basispriser (en forskel på ca. 10 DM mellem de forskellige markeder i Fællesskabet).«
- (98) Ifølge referatet af mødet den 7. februar 1989 tilkendegav deltagerne, at de påtænkte priser i andet kvartal 1989 allerede var slået igennem eller ville slå igennem på alle de berørte markeder (Tyskland, Frankrig, Benelux, Italien og Spanien) uden problemer. Priserne angivet i referatet af mødet den 10. januar var suppleret med priser for to grupper i Italien og de spanske priser.
- (99) Ifølge referatet af mødet den 19. april 1989 blev de forventede priser realiseret i Tyskland, Frankrig og Italien, og British Steel agtede at forhøje sine priser. De i referatet anførte priser for tredje kvartal 1989 er stort set identiske med priserne i referaterne af møderne den 10. januar 1989 og den 7. februar 1989 for andet kvartal 1989.
- (100) Et British Steel-memo dateret den 24. april 1989 indeholder yderligere oplysninger om priserne i Det Forenede Kongerige:
- »Jeg fortalte udvalget, at BS ville hæve sine priser med mellem 4 og 5 % i begyndelsen af juni, og jeg henstillede til de øvrige virksomheder at følge BS's »prissætning« ved salg på det britiske marked for at undgå en underminering af prisforhøjelsen.«
- Memoet omtaler en konflikt mellem de spanske producenter og British Steel:
- »Den spanske gruppe klagede over British Steels aggressive salg i Spanien og navnlig BS's lave priser. BS kommenterede de store mængder (21 000 tons i januar og februar), som var blevet importeret i Det Forenede Kongerige fra Spanien, og de forstyrrende priser, som de pågældende produkter blev solgt til.«
- Ifølge en kort rapport om møderesultaterne udarbejdet af Walzstahl-Vereinigung skulle dette særlige problem løses gennem bilaterale forhandlinger.
- (101) I henhold til referatet af mødet den 6. juni 1989 herskede der problemer med hensyn til mindre profiler (gruppe 1 og 2) i Frankrig og Italien, men både Unimétal og de italienske producenter erklærede, at de agtede at opretholde priserne. British Steel (som ikke deltog i mødet) underrettede sine konkurrenter om, at prisstigningerne på det britiske marked blev accepteret uden vanskeligheder.
- (102) På mødet den 11. juli 1989 blev det meddelt, at de påtænkte priser var slået igennem på det franske marked, dog med undtagelse af gruppe 1 og 2a, hvor priserne var svage. På Benelux-markederne havde man bemærket visse tilbud til priser, der lå under det påtænkte niveau:
- »Ikke desto mindre er de planlagte priser slået igennem, og de bør opretholdes.«
- Med hensyn til det britiske marked blev det bekræftet, at kunderne havde accepteret prisstigningen på ca. 4,25 %.
- Diskussionen af priser i fjerde kvartal 1989 afslørede, at som følge af forhøjelsen af størrelses- og kvalitetstillæggene (se afsnit 1.5.2 nedenfor) agtede de tyske producenter ikke at forøge deres priser. De planlagte og gennemførte priser i tredje kvartal 1989 blev derfor bibeholdt.
- (103) Referatet af mødet den 3. august 1989 indeholder følgende afsnit (vedrørende det franske marked), som illustrerer de tanker og planer, som Poutrelles-udvalgets medlemmer havde:
- »Stålførhandlerne er for tiden noget tilbageholdende med at afgive ordrer, idet de »håber« på et snarligt prisfald.«
- Anførelsestegnene tyder på, at Poutrelles-udvalgets medlemmer ikke fandt dette håb velbegrunderet.
- (104) Det blev bemærket, at prisniveauet for gruppe 1 og 2a nu var blevet accepteret af kunderne i Italien. Priserne i Det Forenede Kongerige, som var blevet sat op i begyndelsen af juni, blev betegnet som stabile. Referatet giver indtryk af, at det ikke var hensigten at forøge basispriserne ⁽¹⁾ på nogle af de pågældende markeder i fjerde kvartal 1989.
- (105) Hos Valor fandt Kommissionen et udateret dokument, som ifølge Valor udgjorde en del af et internt memorandum udarbejdet af Usinor Sacilor med henblik på mødet den 21. september 1989. I dokumentet drøftes forholdet mellem EKSF-traktatens artikel 60 og 65. Efter at have noteret, at artikel 60 ikke er til hinder for, at en virksomhed kan offentliggøre sine fremtidige priser længe før den faktiske gennemførelse af disse, fortsætter dokumentet således:
- (1) Stålproducenterne skal angive deres listepriser med henvisning til en bestemt geografisk lokalitet kaldet udgangsstedet (sædvanligvis det producerende stålværk). Disse priser omtales som »basispriser«.

»6. Ikke desto mindre er det i henhold til artikel 65 udtrykkeligt forbudt virksomheder at indgå aftaler, der består i »fastsættelse eller bestemmelse af priser«. Det er klart, at erklæringer fra en række virksomheder om, at de agter at forhøje deres priser med samme beløb på samme dato, vil være i strid med bestemmelserne i ovennævnte artikel.

7. Der findes to mulige løsninger på dette problem:

- a) vag formulering for at antyde, at vilkårene på markedet skulle kunne give plads for en prisændring inden for et ikke nærmere angivet tidsrum
- b) »prisførerskab«, som benyttes af amerikanske virksomheder. En virksomhed bebuder prisforhøjelser eller prisnedsættelser med virkning fra en bestemt dato. Nogle dage senere meddeler de øvrige virksomheder, at de agter at følge konkurrentens eksempel.«

Dette beviser, at Usinor Sacilor overvejede metoder til omgåelse af EKSF-traktatens konkurrenceregler.

(106) Af referatet af mødet den 7. november 1989 fremgår det, at der ikke var planer om prisforhøjelser i første kvartal 1990. Eneste undtagelse var Frankrig, hvor Unimétal håbede på at kunne forhøje de faktiske priser på mindre bjælker med 50 ffr.

(107) Det næste møde blev afholdt den 12. december 1989. Resultaterne heraf fremgår af et talepunkt, som TradeARBEDs repræsentant (der på det tidspunkt var formand for Eurofer/Scandinavien-møderne) havde udarbejdet med henblik på det næste Eurofer/Scandinavien-møde den 31. januar 1990, og som også giver en værdifuld indsigt i Eurofer-virksomhedernes tanker og intentioner:

»Det er derfor absolut nødvendigt, at Eurofer-værkerne og vore skandinaviske venner undlader at presse markedet.

(...)

Priserne fra fjerde kvartal 1989 er i princippet blevet bibeholdt i første kvartal 1990. De nye størrelsestillæg udgør ikke længere et problem. Det er imidlertid beklageligt — navnlig for grupperne 1, 2a og 2b1 — at nogle stålværker har været rede til at underbyde de programmerede priser i de sidste to eller tre uger, hvorved der er opstået grå områder på 15-20 DM. Dette må standses øjeblikkeligt.

Det er klart, at dette grå område skal ryddes af vejen i andet kvartal, og at de programmerede priser skal anvendes over hele linjen, især da der i andet kvartal formentlig vil opstå den fornødne efterspørgsel. Jeg henstiller til alle her om at overholde denne regel strengt.«

(108) I referatet af mødet den 14. februar 1990 hedder det med hensyn til priserne i andet kvartal 1990, at producenterne håbede på at kunne vende tilbage til prisniveauet i fjerde kvartal 1989:

»Med hensyn til priser håbede de lokale værker meget at kunne fjerne den nuværende manko (på ca. 20 DM) og vende tilbage til det prisniveau, de hver især praktiserede i fjerde kvartal 1989.«

(109) Kun Unimétal erklærede, at virksomheden agtede at forhøje prisen på gruppe 2c med 45 ffr. Dette er ikke nogen tilfældighed. I et brev til Unimétal (med kopi til TradeARBED) dateret den 6. november 1989 havde Poutrelles-udvalgets formand tilkendegivet, at det var af allerstørste betydning at harmonisere priserne i EKSF for at hindre, hvad han kaldte »fordrejninger« af handelsstrømmene.

Hr. Meyer påpegede, at efter hans opfattelse skabte gruppe 2c problemer i denne henseende, eftersom priserne i henholdsvis Frankrig og Tyskland i nogen havde afvejet fra hinanden med ca. 30 DM pr. ton. Poutrelles-udvalgets formand mente, at det nu var på tide at udligne denne forskel:

»Dette er et godt tidspunkt for en udligning af forskellen i forhold til den tyske pris. Efter min mening har dette været nødvendigt længe, og nu kan det lade sig gøre.«

(110) Peine-Salzgitter gentog sin opfordring i et brev af 19. december 1989. Den 7. februar 1990 sendte TradeARBED en telefax til Unimétal (med kopi til Peine-Salzgitter), hvori virksomheden tilskyndede den franske producent til at forøge sine priser på gruppe 2c med henblik på at fjerne denne »fordrejning«, trods de noget vanskelige vilkår på markederne:

»Denne fordrejning tilskynder en række franske forhandlere til at gøre et større indhug i det tyske marked, hvorved prisstrukturen i Tyskland forstyrres (...). Selv om forholdene ikke er gunstige for en prisforhøjelse, bør priserne på denne gruppe sættes op med 100 ffr. pr. ton, senest med virkning fra leverancer i andet kvartal.«

(111) Kort tid efter mødet i Poutrelles udvalget den 14. februar 1990 sendte British Steel en telefax til TradeARBED, Peine-Salzgitter, Thyssen, Saarlühl og Unimétal/Valor (hr. G.), hvori virksomheden redegjorde for sine definitioner af gruppe A1, A2 og A3. Yderligere forklaringer blev afgivet telefonisk den 19. februar.

(112) Originalen af denne telefax, som Kommissionen fandt hos British Steel, indeholder nogle håndskrevne tilføjelser. Under overskriften »Foreslåede £/t interpen. tildelinger« er der angivet tal for hver enkelt gruppe for henholdsvis grossister og forhandlere. Meningen med tallene forklares i et internt British Steel-memo dateret den 20. februar 1990:

»Hr. G. er blevet underrettet om de priser, der skal kræves, og som vi ikke finder forstyrrende. Det er ikke lykkedes mig at komme i kontakt med Saarlühl (Baron dr. von Engelhard), men sidste uge klagede jeg på det kraftigste til ham over de alt for lave priser, han tilbyder i UK. Det vil ikke være urimeligt af os at påpege over for Unimétal, at konsekvenserne af Saarlühls synder bør mærkes i Frankrig snarere end i Tyskland.«

Det fremgår af alt dette, at British Steel underrettede sine største konkurrenter om, hvilke priser (eller interpenetrationstildelinger) virksomheden ville tolerere.

(113) Ifølge referat af mødet den 21. marts 1990 beklagede British Steel sig over, at visse tilbud på det britiske marked havde ligget 55-70 £ under British Steels priser. I et udateret British Steel-notat om resultaterne af dette møde hedder det:

»BS's besked til EF-producenter er, at de ikke bør støtte disse rabatter.«

(114) British Steels memo indeholder også oplysninger om det tyske marked:

»Den tyske gruppe ønskede at forøge basispriserne med 20 DM for at genskabe den position, der blev forudset i oktober, hvor tillæggene steg med 20-25 DM (basispriserne har siden været vigende).«

(115) Ifølge referatet af mødet den 16. maj 1990 havde British Steel bebudet en eventuel prisstigning i Det Forenede Kongerige i tredje kvartal 1990. Den endelige beslutning ville blive truffet i maj måned. Usinor Sacilors notat af 18. maj 1990 beretter, at British Steel havde anmodet de øvrige producenter

om at vente indtil slutningen af maj med at give bindende tilbud på leverancer til Det Forenede Kongerige.

Den 7. juni 1990 sendte British Steel en telefax til TradeARBED, Peine-Salzgitter, Saarlühl, Thyssen, Ensidesa, Unimétal og Aristrain:

»Jeg vedlægger oplysninger om ændringerne af British Steels prisliste 5, som vil være gældende fra 1. juli 1990 for profiljern.

(...)

I forhold til den sidste prisliste er priserne generelt sat op med 5 %. De bedes sikre, at tilbud vedrørende tredje kvartal tager fuldt hensyn til denne stigning.«

(116) Et internt briefing-notat (dateret den 9. juli 1990) udarbejdet af Peine-Salzgitter til formanden for Poutrelles-udvalget med henblik på mødet den 10. juli 1990 indeholder en opsummering af de emner, som blev diskuteret på mødet. Forfatteren foreslår, at som følge af den delvise forhøjelse af størrelsestillæggene bør der ikke gennemføres nogen »officiel forhøjelse« i fjerde kvartal 1990. Deltagerne skulle dog formanest til at håndhæve de nye størrelsestillæg og de aftalte priser:

»Henstilling til alle deltagere vedrørende tredje og fjerde kvartal:

— håndhævelse af de nye størrelsestillæg

— håndhævelse af de aftalte priser/afvikling af grå rabatter.«

(117) Et internt British Steel-memo dateret den 17. juli 1990 bemærker, at de øvrige producenter hidtil kun havde taget »ringe hensyn« til de retningslinjer, som British Steel havde givet dem med hensyn til prisniveauet i forbindelse med salg i Det Forenede Kongerige. Som British Steels memo af 20. juli 1990 viser, benyttede British Steel mødet den 10. juli 1990 til igen at opfordre sine konkurrenter til at respektere British Steels priser.

Et andet British Steel-memo af 30. juli 1990 afslører, at TradeARBEDs adfærd var til særlig stor irritation for British Steel:

»Der kan næppe herske tvivl om, at Arbed, der anses for den største EF-importør, har været uansvarlig i sin prissætning og ikke har overholdt den aftale, vi indgik, da vi mødtes med Everard og Sevenig. De tilbyder store rabatter på alle produkter.«

(118) Ifølge referatet af mødet den 11. september 1990 fik mødedeltagerne at vide, at stigningen i British Steels priser var blevet accepteret af de britiske kunder. Med hensyn til de andre markeder hedder det i referatet, at der »kunne forventes« en prisstigning på 25-30 DM.

(119) Et British Steel-memo af 25. december 1990 om resultaterne af dette møde siger det mere direkte:

»Der hersker en generel fornemmelse af, at priserne bør sættes en anelse op — med ca. 30 DM pr. ton. Nogen diskussion om, hvorvidt det er basispriserne eller tillæggene der skal forhøjes. Det sandsynlige tidspunkt for stigningen er den 1. januar.«

Dette pågældende memo viser også, at British Steel ikke deltog i diskussionen af priser:

»British Steel deltog ikke i prisdiskussionen. Forblev på mødet alene af hensyn til åbenheden. Henstillede kraftigt til formanden om, at markedet ikke skulle fortælles, at »Eurofer-producenterne havde vedtaget en prisstigning«.

(120) I referatet af mødet den 9. oktober 1990 noteres det, at priserne i første kvartal 1991 blev drøftet, og at en stigning på 20-30 DM ville være acceptabel for kunderne på kontinentet. Der blev ikke lavet noget »forecast« for det britiske markeds vedkommende.

(121) En telefax fra Walzstahl-Vereinigung til Ferdofin dateret den 19. december 1990 viser, at de pågældende virksomheder håbede på at kunne forhøje priserne med op til 20 DM pr. ton ved at indføre nye tillæg (se afsnit 1.5.2 nedenfor):

»Der skal huskes på, at de i fjerde kvartal gældende priser forventedes opretholdt i første kvartal 1991, om end ledsaget af en fortsat forbedring af salgsprovenuet på op til 20 DM pr. ton i gennemsnit ved udgangen af kvartalet gennem indførelse af nye tillæg.«

1.5.2. Harmonisering af tillæg

(122) Der blev på mødet den 18. oktober 1988 fremlagt et forslag fra Usinor Sacilor om en harmonisering af kvalitetstillæggene. Ifølge referatet af mødet den 15. november 1988 blev de tyske kvalitetstillæg valgt som det mål, der skulle nås »Zielpreis«.

British Steel meddelte på dette møde, at virksomheden ville tage hensyn til resultaterne af denne harmonisering i forbindelse med sin prissætning.

(123) Ifølge referatet af mødet den 10. januar 1989 havde en »italiensk repræsentant« på mødet fremsat et forslag til harmonisering af størrelsestillæggene for IPE-, HEB- og HEA-bjælker. Deltagerne enedes om at studere forslaget nærmere og forbedre et udkast til en harmonisering af størrelsestillæggene med virkning fra tredje eller fjerde kvartal af 1989.

(124) En forhøjelse af tillæggene indebar selvfølgelig en risiko for, at en virksomhed kunne føle sig fristet til at kompensere for denne forhøjelse ved at sænke basispriserne og dermed skaffe sig fordele i forhold til konkurrenterne. Medlemmerne af Poutrelles-udvalget synes at have været opmærksomme på denne risiko, men intet tyder på, at de har betragtet den som nogen alvorlig trussel. I et brev af 24. februar 1989 (som Kommissionen er i besiddelse af et udkast til) til formanden for udvalget siger Ferdofin:

»Jeg vil hævde, at den europæiske gruppe (inkl. Ferdofin), der fremstiller HE-bjælker, er tilstrækkelig homogen til at udelukke en sænkning af basispriserne i forbindelse med en forhøjelse af størrelsestillæggene.«

(125) Af referatet af mødet den 19. april 1989 fremgår det, at en arbejdsgruppe ville træde sammen for at bestemme omfanget af forhøjelsen af størrelsestillæggene, som skulle gælde fra 1. oktober 1989. Der er beviser for, at dette møde blev afholdt samme dag, formentlig efter mødet i Poutrelles-udvalget.

En rapport om resultaterne af denne arbejdsgruppes møde viser, at Poutrelles-udvalgets medlemmer var blevet enige om — gennem den arbejdsgruppe, de havde nedsat med samme formål — at såvel harmonisere som forhøje størrelsestillæggene for bjælker:

»Eftersom Poutrelles-udvalget havde bestemt, at de nye tillæg skulle gælde fra 1. oktober 1989, foreslog den italienske gruppe en fuldstændig ensretning efter de højeste størrelsestillæg i Fællesskabet.

Ikke desto mindre foretrak man at skride gradvis til værks. Der blev på mødet fastlagt følgende retningslinjer:

1. Harmoniseringen vil være i opadgående retning.
Den må under ingen omstændigheder føre til et fald i listeprisen.
2. Den repræsenterer en anden fase.
En tredje fase vil være nødvendig for en række profiler for at mindske den nuværende forskel i forhold til de højeste tillæg i Fællesskabet.
3. Gennemførelsesdatoen blev fastsat til den 1. oktober 1989.«

I rapporten er opregnet de harmoniserede tillæg for alle IPN-, UPN-, IPE-, HEA-, HEB- og HEM-bjælker.

- (126) Kommissionen er kommet i besiddelse af nogle arbejdsdokumenter (fundet hos Walzstahl-Vereinigung) og tabeller (fundet hos Valor), hvori de daværende størrelsestillæg i Frankrig, Tyskland, Luxembourg og Italien sammenlignes med de nye størrelsestillæg, der skulle indføres pr. 1. oktober 1989. Disse dokumenter viser, at den harmonisering, der blev aftalt den 19. april 1989, medførte en forhøjelse af stort set alle de på det tidspunkt gældende størrelsestillæg i Frankrig, Tyskland og Luxembourg. I flere tilfælde var forhøjelserne ganske omfattende. Tillægget for f.eks. HEB 200 i Frankrig, Tyskland og Luxembourg androg tidligere henholdsvis 20, 19 og 19 ECU; de blev nu sat op til 46 ECU pr. ton. At »harmoniseringen« af størrelsestillæggene medførte en prisstigning bekræftes af et internt memo hos Peine-Salzgitter af 10. juli 1989.
- (127) Et internt memo af 5. juni 1989 udarbejdet af Peine-Salzgitter påpeger, at Peine-Salzgitter i en skrivelse af 23. maj 1989 havde underrettet Kommissionen om virksomhedens nye tillæg. Dette viser, at de harmoniserede tillæg først blev anmeldt, efter at Poutrelles-udvalgets medlemmer havde truffet aftale om dem. Referatet af Eurofer/Scandinavien-mødet den 25. april 1989 bekræfter, at de nye størrelsestillæg ikke var blevet offentliggjort før denne dato.
- (128) På mødet den 6. juni 1989 erklærede spanierne, at de ville forøge deres størrelsestillæg gradvis for at harmonisere dem med tillæggene i det øvrige Europa.
- (129) På samme møde blev spørgsmålet om harmonisering af kvalitetstillæggene diskuteret. Der blev truffet en beslutning svarende til den, der var blevet truffet på det foregående møde med hensyn til størrelsestillæggene, dvs. at harmoniseringen skulle føre til højere priser:

»På mødet blev det besluttet at støtte den franske gruppes forslag om en harmonisering. 1. oktober 1989 blev valgt som ikrafttrædelsesdato. Det blev understreget, at harmoniseringen skulle foregå i opadgående retning og under ingen omstændigheder måtte føre til et fald i listepriserne.«

- (130) I et brev af 15. december 1989 til dr. Arnuzzo (Ferdofin) gør Peine-Salzgitter opmærksom på, at adskillige medlemmer af Poutrelles-udvalget havde spurgt på mødet den 12. december 1989 (som Ferdofin ikke deltog i), om Ferdofin anvendte de nye tillæg; navnlig på det tyske marked.

Ferdofin svarede ved et telex den 21. december 1989 og forsikrede Peine-Salzgitter om, at virksomheden uden undtagelse havde anvendt de nye tillæg i forbindelse med leverancerne til samtlige europæiske markeder siden den 1. oktober 1989.

- (131) Gennemførelsen af de nye tillæg lader til at have smittet af på basispriserne. I referatet af mødet den 14. februar 1990 hedder det:

»De nye tillæg er slået helt igennem, om end desværre undertiden på bekostning af basispriserne.«

- (132) Ifølge referatet af mødet den 16. maj 1990 »på-tænkte« producenterne en forhøjelse af størrelsestillæggene på 15-20 DM pr. 1. juli 1990.

Udgangspunktet herfor var et forslag fra de tyske og luxembourgske deltagere (se telefaxen af 11. maj 1990 fra Peine-Salzgitter til sekretariatet). Dette dokument afslører, at de foreslåede ændringer ville have resulteret i en nærmest total harmonisering af de berørte størrelsestillæg og i en betydelig stigning i deres beløbsstørrelse.

- (133) Medens referat af mødet giver indtryk af, at forhøjelsen af størrelsestillæggene kun var under overvejelse, viser en rapport udfærdiget af Walzstahl-Vereinigung, at samtlige deltagere i realiteten havde godkendt forslaget:

»Samtlige tilstedeværende grupper godkendte forslaget på betingelse af, at det ikke førte til et nyt fald i basispriserne, således som det skete i fjerde kvartal 1989.«

Dette bekræftes også af et fortroligt notat dateret den 17. maj 1990, som Poutrelles-udvalgets sekretariat sendte til Unimétal:

»Alle grupper bekræftede deres tilslutning til forslaget, som straks vil blive offentliggjort og træde i kraft den 1. juli 1990.«

(134) I en telefax dateret den 21. maj 1990 underrettede Peine-Salzgitter Aristrains repræsentation i Tyskland (som ikke havde været i stand til at deltage i mødet den 16. maj) om detaljerne i den opnåede aftale. Dette dokument afslører, at deltagerne også havde aftalt ikke at acceptere ordrer på leverancer i perioden fra den 1. juli 1990 før 1. juni 1990.

(135) Usinor Sacilors fortrolige notat af 17. maj 1990 viser, at nogle af deltagerne ønskede at gå endnu videre:

»Med hensyn til de mindre størrelser (IPE 80-150 mm), for hvilke der ikke er foreslået nogen prisstigning, vil dr. Masserdotti kontakte Dem for at undersøge, om også de kan bære en prisstigning.«

(136) I en telefax til sekretariatet skrevet på Stefanias brevpapir og dateret den 31. maj 1990 tilkendegav dr. Masserdotti sin utilfredshed med, at tillæggene for mindre størrelser ikke var blevet sat op. Forfatteren opfordrede samtlige deltagere til at genoverveje hans forslag om en »moderat« stigning:

»Jeg opfordrer alle til at genoverveje forslaget for at videreføre den samarbejdsånd, der binder os sammen.«

(137) Poutrelles-udvalgets formand svarede i et brev af 12. juni 1990, at han ikke havde noget imod, at de italienske producenter anvendte »mere eller mindre afvigende tillæg på deres marked«, og han gav dem følgende forsikring:

»Det er klart, at de tyske og luxembourgiske stålværker vil anvende Deres tillæg på Deres hjemmemarked.«

(138) Af referatet af mødet den 11. september 1990 fremgår det, at størrelsestillæggene igen var på dagsordenen:

»Det italienske forslag om nye størrelsestillæg for IPN, UPN og IPE blev fremlagt på mødet (jf. bilag II). Der var tale om en harmonisering i opadgående retning, som på ingen måde ville medføre et prisfald. Den kunne træde i kraft den 1. oktober 1990.«

En kort rapport (dateret den 11. oktober 1990) fra Walzstahl-Vereinigung om resultaterne af mødet fortæller, at »en spansk producent« havde underrettet de øvrige mødedeltagere om, at vedkommende agtede at forhøje sine størrelsestillæg i løbet af fjerde kvartal 1990 med henblik på at bringe dem tættere på de harmoniserede størrelsestillæg.

(139) Den 14. november 1990 rundsendte Walzstahl-Vereinigung et »tysk« forslag til en harmonisering af størrelsestillæggene.

En nærmere gennemgang af forslaget afslører, at det ville have resulteret i stigninger på alle markeder undtagen det italienske, hvor de nye tillæg for nogle størrelses vedkommende stadig var lavere end de allerede gældende tillæg.

(140) Den 28. november 1990 sendte Eurofer en kopi af dette forslag til Eurofers juridiske rådgiver, da Eurofer var i tvivl om forslagets forenelighed med EKSF-traktatens konkurrenceregler. Rådgiveren gav sit svar i en telefax dateret den 3. december 1990 og hævdede, at det pågældende dokument ikke udgjorde et forslag om en harmonisering af priser, men en neutral »eksportudtalelse«:

»Men der kunne selvfølgelig opstå en overtrædelse af EKSF-traktatens konkurrenceregler, hvis virksomheder i fællesskab beslutter at ændre deres lister over tillæg på linje med denne model eller foretager en koordineret ændring af deres tillæg i overensstemmelse med denne.«

(141) Ifølge en rapport fra Walzstahl-Vereinigung om resultaterne af mødet den 4. december 1990 havde en »tysk virksomhed« besluttet at sætte sine størrelsestillæg op med mellem 5 og 30 DM pr. ton fra den 1. januar 1991. I referatet af dette møde hedder det, at andre producenter planlagde noget tilsvarende.

En telefax, som Walzstahl-Vereinigung sendte til British Steel den 13. december 1990, sætter tingene på plads:

»For god ordens skyld skal jeg meddele Dem, at Peine-Salzgitter og nu også Thyssen Stahl har offentliggjort nye størrelsestillæg for bjælker, som følger en ny harmoniseret struktur i EF-landene (ekskl. Det Forenede Kongerige og Spanien).«

(142) Den 19. december 1990 sendte Walzstahl-Vereinigung en telefax til Ferdofin:

»Vi kan forsikre Dem, at alle tyske repræsentanter i Italien nu er blevet underrettet om forhøjelsen af størrelsestillæggene på de tyske prislister. Har Ferdofin også ændret sin liste over størrelsestillæg?«

Formuleringen af dette afsnit og den omstændighed, at telefaxen blev sendt til TradeARBED, Peine-Salzgitter, Thyssen og Saarlöhle, tyder på, at disse virksomheder havde indført de nye størrelsestillæg inden den 19. december 1990.

2. UDVEKSLING AF OPLYSNINGER GENNEM EUROFER

- (143) Der er beviser for, at visse statistikker over ordrer og leverancer også blev indsamlet og cirkuleret af Eurofer selv. Til brug for denne informationsudveksling indberettede de deltagende virksomheder deres ordrer og leverancer til Eurofer næsten øjeblikkelig — derfor nævnet »hurigregistreringer«.
- (144) Tallene for ordrer blev udsendt i aggregeret form. Der blev imidlertid udvekslet individuelle tal vedrørende leverancer fra Peine-Salzgitter, Thyssen, Klöckner, Hoesch, Saarlöhle, Usinor Sacilor, Ferdofin, Cockerill Sambre, Arbed, British Steel, Ensidesa og Siderurgia Nacional (en portugisisk producent) fordelt på medlemsstaterne markeder.

De vigtigste dokumenter vedrørende denne informationsudveksling er angivet i bilag II.

- (145) Bevismaterialet viser, at Eurofer udsendte oplysninger om de berørte virksomheders leverancer regelmæssigt og aldrig senere end ca. to måneder efter udgangen af det relevante kvartal eller den relevante måned. Udvekslingen går tilbage til mindst 1986.

Eurofer suspendede informationsudvekslingen i slutningen af juni 1990, men den blev genoptaget kort tid efter. British Steel deltog ikke i denne efterfølgende informationsudveksling.

- (146) Det foreliggende materiale gør det ikke muligt at identificere alle modtagerne af tallene fra Eurofer. Det kan dog med rimelighed antages, at alle de virksomheder, der indberettede deres leverancer til Eurofer, og hvis taloplysninger indgik i Eurofers tabeller, også modtog en kopi af disse dokumenter. Eurofer bestred ikke dette i sit svar på klagepunktsmeddelelsen.

3. AFTALER OG PRAKSIS I RELATION TIL INDIVIDUELLE MARKEDER

3.1. Tyskland

- (147) Et notat dateret den 16. januar 1987 (fundet hos Peine-Salzgitter) om et møde mellem repræsentationer for Thyssen, Peine-Salzgitter og TradeARBED i Düsseldorf den 15. januar 1987 viser, at disse virksomheder sammen havde fastsat priserne for første kvartal 1987.

- (148) Et internt notat af 2. juni 1987 udarbejdet af Peine-Salzgitter afslører, at priserne i nogen tid var blevet fastsat i fællesskab af Thyssen, Peine-Salzgitter og TradeARBED. I dokumentet henvises der til aftaler indgået mellem disse virksomheder i december 1986, januar 1987 (se ovenfor) og februar 1987, og det indeholder de således fastsatte priser.

- (149) Et internt notat af 9. november 1987 udarbejdet af Peine-Salzgitter med henblik på et møde med forhandlere den 11. november 1987 viser, at det forestående møde var en fortsættelse af drøftelser afholdt den 11. og 24. juni 1987. Drøftelserne på de to foregående møder synes at have fokuseret på en stabilisering eller forhøjelser af priserne. Det påpeges, at disse drøftelser havde resulteret i to prisstigninger den 1. juli og den 1. oktober 1987.

TradeARBED bekræftede, at virksomheden deltog i mødet den 11. juni 1987. Peine-Salzgitter, TradeARBED og Walzstahl-Vereinigung meddelte Kommissionen, at de havde deltaget i mødet den 24. juni 1987.

- (150) Den 20. januar 1988 afholdt en gruppe ved navn »VA Profilstahl« et møde i Düsseldorf, hvori deltog TradeARBED, Hoesch, Peine-Salzgitter, Saarlöhle og Thyssen. En rapport om resultaterne af dette møde dateret den 25. januar 1988 opregner de prisstigninger, der blev anbefalet med virkning fra 1. april, og den fortsætter:

»Alle tilstedeværende stålværker var enige om, at i forbindelse med fremtidige prisbekendtgørelser skulle der gives priser for *alle* forhandlere, og der ville blive anvendt/aftalt et vist differentiel for de seks største forhandlere (f.eks. 20 DM).«

- (151) Den 20. april 1988 sendte Peine-Salzgitter en telefax til Thyssen, TradeARBED og Saarlöhle, hvori de blev underrettet om, at man på mødet med forhandlerne den 22. april 1988 burde drøfte en eventuel yderligere prisstigning. Et forslag til disse prisstigninger blev fremsat.

(152) VA Profilstahl afholdt et møde i Paris den 18. april 1989. Et håndskrevet notat om resultatet af dette møde udarbejdet af Walzstahl-Vereinigung siger følgende:

»Arbed nedlagde veto mod højere størrelses-tillæg for UNP 320 og større størrelser (de andre producenter — især Hoesch — skulle først overholde de aftale priser).«

(153) Ifølge et briefing-notat af 20. april 1989, som Peine-Salzgitter havde udfærdiget med henblik på et forestående møde med forhandlere den 21. april 1989, havde man på det sidste møde i dette forum den 16. februar 1989 aftalt, at de deltagende producenter ikke ville lægge pres på markedet i andet kvartal af 1989. Forfatteren noterer, at dette synes at have været tilfældet.

(154) Et brev af 20. december 1989 fra Peine-Salzgitter til Sairstahl afslører, at visse producenter havde aftalt at begrænse deres leverancer til det tyske marked i anden halvdel af 1989 til en bestemt mængde (leverancerne i tredje kvartal 1988 minus 10 %). Det fremgår af brevet, at Sairstahl ikke havde overholdt aftalen.

I hvert fald Peine-Salzgitter, Sairstahl og TradeARBED deltog i denne aftale. Dette bekræftes af et brev fra Peine-Salzgitter til TradeARBED dateret den 19. december 1989.

3.2. Frankrig

(155) Et internt memo af 14. maj 1987 udarbejdet af Peine-Salzgitter afslører, at på det tidspunkt samordnede Unimetal, Cockerill Sambre og Arbed/TradeARBED deres priser på det franske marked.

Dette bekræftes af et notat af 18. maj 1987 udarbejdet af Peine-Salzgitter.

3.3. Italien

(156) Den 7. april blev der i Düsseldorf afholdt et møde, hvor det italienske marked blev diskuteret. TradeARBED, Peine-Salzgitter, Unimetal og Walzstahl-Vereinigung har bekræftet, at de deltog i dette møde; referatet viser, at også Ferdofin var til stede.

Referatet fortæller, at der var enighed om, at det var vigtigt, at deltagerne koordinerede deres handlinger for at opnå de »programmerede« priser:

»Denne koordinering er afgørende for tilvejebringelsen af de programmerede priser som opsummeret nedenfor:

Basispris gruppe 2b H 100-300

PE 240-400

1) For forhandlerne Presider (*), Novasider, Sidercomit

Gruppe 2b: 460 000 lire for leverancer til Norditalien, minus agentprovision maks. 2 %

Gruppe 2c: 500 000 lire for leverancer til Norditalien, minus agentprovision maks. 2 %

(*) Ovennævnte priser plus 15 000 lire for leverancer til det centrale Italien.

2) Andre forhandlere

Ovennævnte priser plus 15 000 lire for leverancer til Norditalien.

3) Forbrugere

Gruppe 2b: 500 000 lire udgangssted

Gruppe 2c: 550 000 lire udgangssted.«

(157) Et brev af 23. oktober 1987 fra formanden for Poutrelles-udvalget til Ferdofin redegør for de generelle træk ved Peine-Salzgitters salgspolitik på det italienske marked:

»Vi følger de priser, De har opgivet på de forskellige møder, eller markedspriserne, som kan være blevet fastsat i andre sammenhænge, f.eks. i forbindelse med Deres samtaler med de tyske repræsentanter.«

I sit svar af 27. oktober 1987 beklagede Ferdofin sig over, at Peine-Salzgitter (og British Steel) ikke overholdt de aftalte priser.

(158) I et telex fra Peine-Salzgitter til Ferdofin den 17. november 1987 hedder det:

»Tidligere har vi sædvanligvis fulgt de priser, der er blevet aftalt med Dem. Vi vil også efterleve de beslutninger, der træffes på mødet i Düsseldorf den 25. november 1987.«

(159) Et briefing-notat af 24. november 1987 udarbejdet af Peine-Salzgitter afslører, at Poutrelles-udvalgets sekretariat havde henstillet til deltagerne at afstå fra salg i Italien, indtil der forelå en aftale (om priser).

Dette dokument omtaler også de tidligere aftalte priser og ændringerne som følge af presset fra markedet, og det fortsætter:

»Vi holder os strengt til prisaftalerne.«

- (160) Den 25. november 1987 blev der afholdt et møde i Düsseldorf, hvor det italienske marked blev diskuteret. TradeARBED, Peine-Salzgitter, Unimétal og Walzstahl-Vereinigung bekræftede, at de havde deltaget i dette møde. En deltagerliste (fundet hos Peine-Salzgitter) viser, og også British Steel, Aristrain, Ensidesa, Ferdofin, Stefana, Thyssen, Saarsahl og Cockerill Sambre var repræsenteret på mødet.

Et notat (dateret den 30. november 1987) udarbejdet af Peine-Salzgitter og mødereferatet afslører, at man havde aftalt at forhøje priserne med 20 000 lire i fjerde kvartal 1987, og at denne forhøjelse kun delvis var slået igennem. Ferdofin krævede en mærkbar prisstigning pr. 1. januar 1988 og uddelte et forslag herom (en kopi af dette dokument blev fundet hos Walzstahl-Vereinigung).

- (161) Referatet og ovennævnte notat fra Peine-Salzgitter bekræfter, at der rent faktisk blev fastsat priser på dette møde. I referatet redegøres der tydeligt for aftalens hovedtræk under overskriften »Programmering af priser i første kvartal 1988«, og det indeholder de priser, der blev fastsat.

- (162) Det næste møde vedrørende det italienske marked blev afholdt i Portofino den 13. marts 1988. TradeARBED, British Steel, Peine-Salzgitter, Saarsahl, Thyssen, Unimétal og Walzstahl-Vereinigung har bekræftet, at de deltog i dette møde. Det materiale, som Kommissionen er i besiddelse af, viser, at også Cockerill Sambre, Ferdofin og Stefana deltog.

- (163) Referatet af dette mødet viser, at de på det tidligere møde fastsatte priser kun delvis var slået igennem.

På denne baggrund fremsatte dr. Arnuzzo (Ferdofin) følgende forslag:

»Behovet for en aftale

(...)

Han foreslog derfor, at der for andet kvartal blev foretaget en beregning af det totale forbrug på det italienske marked, og at der med udgangspunkt heri blev tildelt andele. Han udtalte, at det ikke var et spørgsmål om at indføre en ny metode til ændring af Eurofers kvote- eller referencesystemer, men at det drejede sig om at begrænse leverancerne på dette marked i *andet kvartal*, så priserne kunne rette sig.«

- (164) Referatet viser, at forslaget blev vedtaget. Parterne (undtagen Stefana) indgik en såkaldt »gentlemanaf-

tale«, i henhold til hvilken de skulle begrænse leverancerne til det italienske marked til bestemte tonnager for at få priserne til at stige.

- (165) Parterne aftalte også at fastsætte priser:

»Det blev også besluttet at forøge priser i første kvartal 1988 for grupperne 2b1, 2b2 og 2b3 med 10 000 lire for de fem største forhandlere og med 20 000 lire for andre forbrugere (...).«

I referatet anføres de aftalte priser for leverancer fra henholdsvis Ferdofin og de øvrige virksomheder.

- (166) En telefax udsendt af Poutrelles-udvalgets sekretariat den 18. maj 1988 afslører, at det var hensigten at vedtage yderligere prisforhøjelser på det italienske marked pr. 1. juli 1988 efter anmodning fra Ferdofin.

Et telex fra Ferdofin til Peine-Salzgitter dateret den 28. juni 1988 bekræfter, at der var blevet fastsat priser:

»Ved gensidig aftale blev prisstigningen i tredje kvartal sat til 30 lire pr. kg i stedet for 50 lire pr. kg (som vi havde bedt om) for de fem største forhandlere, som havde afvist den foreslåede stigning på 50 lire pr. kg.«

- (167) Bevismaterialet tyder på, at Eurofer-værkerne den 21. juni 1988 aftalte, at de kvoter, der var blevet aftalt for leverancerne til det italienske marked i andet kvartal 1988, også skulle gælde i tredje kvartal 1988.

Dette bekræftes af en telefax af 21. juni 1988 fra Saarsahl til Walzstahl-Vereinigung, en telefax af 22. juni 1988 fra Walzstahl-Vereinigung til Poutrelles-udvalgets sekretariat og et telex af 28. juni 1988 fra Ferdofin til Peine-Salzgitter, som siger:

»Som konklusion mener jeg, at hovedsigtet fortsat må være en prisstigning. Dette kan kun nås gennem tonnagebegrænsninger. Derfor er jeg stadig af den opfattelse, at de for tredje kvartal gældende kvoter under ingen omstændigheder må forøges.«

- (168) På basis af et telex af 4. august 1988 fra Ferdofin til Peine-Salzgitter må det konkluderes, at for tredje kvartal 1988 havde Saarsahl fået tildelt en kvote på over 2 000 tons.

Det foreliggende materiale — navnlig tallene fra ordrekontrollen — viser, at de fleste virksomheder respekterede kvoterne.

- (169) Det italienske marked blev diskuteret på et møde i Milano den 3. oktober 1988. TradeARBED, British Steel, Peine-Salzgitter og Unimétal har bekræftet, at de deltog i dette møde. Der er bevis for, at også Ferdofin deltog. Ferdofin redegjorde for møderesultatet på Poutrelles-udvalgets møde den 18. oktober 1988.

I en telefax af 5. oktober 1988 fra TradeARBED til Norsk Jernverk hedder det:

»Vedr.: HE-profiler til det italienske marked

Under henvisning til vor telefonsamtale sender jeg hermed nærmere oplysninger om priserne på HE-profiler på det italienske marked, som blev fastsat i Milano mandag den 3. oktober.«

- (170) Det næste møde vedrørende det italienske marked, som Kommissionen har kendskab til, blev afholdt i Milano den 15. maj 1990 aftenen før Poutrelles-udvalgets møde.

Referatet af mødet i Poutrelles-udvalget den 16. maj 1990 indeholder en kort afsnit om de priser, der — ifølge referatet — faktisk blev opnået på det italienske marked på daværende tidspunkt. Et internt memo af 18. maj 1990 udarbejdet af Poutrelles-udvalgets sekretariat viser, at udlægningen i det officielle referat er temmelig misvisende:

»Den 15. maj 1990 fandt der en arbejdsmiddag sted, hvorunder det italienske marked blev diskuteret. Mødet resulterede i følgende (citeret på det ordinære møde den 16. maj 1990): (. . .).«

Memoet går derpå videre med en angivelse af de »planlagte« priser på det italienske marked.

- (171) TradeARBED, Peine-Salzgitter, Saarlöhle, Valor (dvs. Unimétal), Thyssen og Walzstahl-Vereinigung har bekræftet, at de deltog i mødet den 15. maj 1990. Man kan næppe forestille sig, at Ferdofin, der var repræsenteret på mødet den 16. maj 1990, ikke også deltog i mødet om det italienske marked aftenen forinden ligeledes i Milano, og at denne prisaftale skulle være blevet indgået uden Ferdofins deltagelse. Denne konklusion bekræftes af et telex af 9. juli 1990 fra Ferdofin til Peine-Salzgitter, og parterne har ikke bestridt den.

4. INDIVIDUELLE AFTALER

4.1. *British Steel — Ensidesa/Aristrain*

- (172) Et British Steel-notat om et møde mellem Ensidesa, Aristrain og British Steel i Spanien den 14. september 1988 viser, at de tre virksomheder forsøgte at nå frem til en aftale om de tonnager, som de hver især skulle have ret til at levere til henholdsvis det spanske og britiske marked. Dette møde førte imidlertid ikke til nogen aftale.

Et British Steel-memo om et møde i Madrid den 25. april 1990 viser, at forhandlingerne mellem parterne fortsatte. Igen blev der ikke nået nogen aftale, men begge sider lovede at tage deres stilling op til ny overvejelse.

- (173) Der er beviser for, at British Steel, Aristrain og Ensidesa nåede frem til en aftale på en ikke nærmere kendt dato mellem den 25. april og 16. maj 1990. Et fortroligt notat af 18. maj 1990 fundet hos Usinor Sacilor, som Poutrelles-udvalgets sekretariat havde udarbejdet, og som gennemgår resultaterne af Poutrelles-udvalgets møde i Milano den 16. maj 1990, bekræfter dette:

»Det blev på mødet påpeget, at BSC og spanierne havde indgået en aftale, ifølge hvilken »de hver især skulle holde sig til deres egne græsgange« med det formål at få priserne til at stige i Spanien og UK.

Ensidesa foreslog, at aftalen blev udvidet til at omfatte alle Eurofer-virksomheder. Deltagerne anmodes om ikke at udnytte denne engelsk-spanske våbenhvile til at forøge deres leverancer til Spanien.«

- (174) Et telex af 17. september 1990 fra Ensidesa til British Steel afslører noget af indholdet i aftalen. Det viser sig, at British Steel var gået med til at begrænse sit salg i Spanien til 18 000 tons indtil årets udgang, og at parterne også havde indgået en aftale om priser i første kvartal 1991.

British Steel svarede ved et telex af 3. oktober 1990 og bekræftede, at virksomheden ville overholde aftalen.

4.2. *British Steel — Ferdofin*

- (175) Et internt British Steel-memo af 11. november 1987 viser, at British Steel havde indgået en aftale med Ferdofin, i henhold til hvilken sidstnævnte ville undlade at eksportere til Det Forenede Kongerige.

Statistikkerne bekræfter, at Ferdofin ikke eksporterede til Det Forenede Kongerige i tidsrummet fra fjerde kvartal 1987 til og med tredje kvartal 1990 (det sidste kvartal, for hvilket Kommissionen råder over tal fra Ferdofin).

- (176) Oplysningerne i foregående betragtning viser, at denne aftale må have været gældende indtil og endda efter udgangen af 1990. Dette bekræftes af dels et British Steel-memo af 14. december 1990, hvori der redegøres for et møde mellem British Steel og Ferdofin den 6. december 1990, dels et brev af 4. januar 1991 fra British Steel til Ferdofin.

5. EUROFER/SCANDINAVIEN-MØDER

5.1. Generelt

- (177) Producenter og distributører af stålbjælker og handelsstål (og nogle af deres organisationer) mødtes regelmæssigt med deres skandinaviske kolleger ved de såkaldte »Eurofer/Scandinavien-møder«. I nærværende beslutning er det kun samarbejdet inden for stålbjælker, der tages i betragtning.

- (178) Denne gruppe afholdt fire møder om året. Kommissionen er i besiddelse af oplysninger om følgende møder:

5. februar 1986	Berlin
22. april 1986	København
30. juli 1986	Luxembourg
28. oktober 1986	Stockholm
3. februar 1987	London
28. april 1987	Paris
4. august 1987	Helsinki
4. november 1987	Bruxelles
2. februar 1988	Luxembourg
26. april 1988	Fredensborg
25. juli 1988	Hamburg
3. november 1988	Oslo
1. februar 1989	Luxembourg
25. april 1989	Stockholm
31. juli 1989	London
30. oktober 1989	København
31. januar 1990	Paris
24. april 1990	Helsinki
31. juli 1990	Düsseldorf
31. oktober 1990	Milano

- (179) En repræsentant for Walzstahl-Vereinigung fungerede som formand på disse møder siden i hvert fald 1986. I november 1988 gik formandskabet videre til TradeARBED. Den franske gruppe (oprindelig CPS og senere Usinor Sacilor) varetog sekretariats-

funktionerne for denne gruppe. Sekretariatet udsendte bl.a. mødeindkaldelser og udfærdigede og udsendte mødereferater.

- (180) Følgende virksomheder, der producerer eller distribuerer stålbjælker⁽¹⁾, deltog regelmæssigt i møderne Eurofer/Scandinavien-gruppen:

British Steel

Unimétal

TradeARBED

Steelinter

Thyssen

Peine-Salzgitter

Saarstahl

Norsk Jernværk

Ovako

SSAB

Smedjebacken/Fundia Steel AB

- (181) Nogle af ovennævnte virksomheder bekræftede, at de havde deltaget i alle eller nogle af møderne i Eurofer/Scandinavien-gruppen: TradeARBED og Peine-Salzgitter meddelte Kommissionen, at de havde deltaget i samtlige møder nævnt ovenfor. Saarstahl bekræftede at have deltaget i alle møderne fra den 2. februar 1988 og fremefter, medens Thyssen deltog i alle ovennævnte møder undtagen mødet den 25. juli 1988. British Steel meddelte Kommissionen, at virksomheden havde deltaget i alle ovennævnte møder med undtagelse af tre (4. august 1987, 4. november 1987 og 2. februar 1988), men der foreligger dog bevis for, at British Steel også deltog i mødet den 4. august 1987. Unimétal bekræftede at have deltaget i alle møderne til og med mødet den 30. oktober 1989, dog med undtagelse af møderne den 3. februar 1987, 2. februar 1988 og 26. april 1988. Unimétal benægtede at have deltaget i møderne den 5. februar 1986 og den 28. april 1987, men Kommissionen har beviser for, at Unimétal rent faktisk deltog i disse møder (deltagerlisten fra Eurofer/Scandinavien-møderne om lange produkter, som blev fundet hos Walzstahl-Vereinigung).

- (182) Steelinter bekræftede at have deltaget i de tre første møder i 1989. Bevismaterialet viser imidlertid, at Steelinter siden i hvert fald 1986 må have deltaget i disse møder eller i hvert fald i samarbejdet i

(1) I møderne deltog også producenter eller distributører af handelsstål, men de er ikke relevante i denne sammenhæng.

tilslutning til møderne: deltagerlisten fra mødet den 5. februar 1986 viser, at den delegerede fra Steelinter havde meldt afbud, hvorimod virksomheden var repræsenteret på mødet den 28. april 1987.

- (183) Der er beviser for, at møderne i Eurofer/Scandinavien-gruppen blev benyttet til at fastsætte priserne på de skandinaviske markeder, dvs. Norge, Sverige, Finland og Danmark. Her tages der kun hensyn til arrangementerne vedrørende det danske marked.

5.2. Detaljer om overtrædelserne

5.2.1. Mødet den 5. februar 1986

- (184) Ifølge referatet af dette møde havde man ikke helt opnået det, der var blevet »programmeret« for første kvartal 1986. På mødet blev det besluttet at køre videre med priserne fra første kvartal i andet kvartal af 1986.

5.2.2. Mødet den 22. april 1986

- (185) Ifølge referatet af dette møde var Eurofer-værkerne blevet enige om en pris på det danske marked.

5.2.3. Mødet den 30. juli 1986

- (186) I mødereferatet er noteret følgende:

»Fastsættelse af priser i fjerde kvartal

Gennemgangen af markedet og overvejelserne vedrørende priserne i fjerde kvartal gav følgende resultat:

(...)

Danmark

Seneste aftale: Anvendelse af de laveste EØF-listepriser plus fragt.

Da det er hensigten at ændre listepriserne, følger der yderligere oplysninger senere.«

- (187) En tabel (dateret 1. august 1986) med angivelse af »Priserne i fjerde kvartal 1986«, som lader til at stamme fra Walzstahl-Vereinigung, bekræfter dette:

»Yderligere oplysninger følger efter ny prissætning i EØF-landene.«

- (188) Et bilag til dette dokument viser de priser, der derefter blev sat. Undtagen for gruppe 1's vedkommende (hvor der ikke blev fastsat nogen priser) skulle de tyske priser anvendes ved leverancer til Danmark.

5.2.4. Mødet den 28. oktober 1986

- (189) Ifølge referatet af dette møde var prisstigningerne ikke slået igennem, og markedspriserne »svarede i bedste fald til markedspriserne i tredje kvartal 1986«.

For så vidt angik Danmark, blev der fastsat priser for gruppe 2b og 2c gældende for første kvartal 1987. Med hensyn til gruppe 1, 2a og 3 hedder det i referatet, at »prisniveauet vil blive sat af Eurofer-værkerne efterfølgende«.

- (190) Et notat af 31. oktober 1986 fra sekretariatet, som indeholder »de vedtagne priser for første kvartal 1987 i Skandinavien«, bekræfter dette. I dokumentet gennemgås priserne for gruppe 2b og 2c på det danske marked, og det bemærkes, at priserne for kategori 1, 2a og 3 »vil blive fastsat snarest«.

5.2.5. Mødet den 3. februar 1987

- (191) Et dokument udarbejdet af sekretariatet og sendt til Walzstahl-Vereinigung den 6. februar 1987 handler om »prispolitikken i andet kvartal 1987 i Skandinavien« og indeholder priserne for alle grupper på det danske marked. Hvad gruppe 3 angår, hedder det, at priserne skulle »fastsættes efter beslutning truffet inden for Eurofer«.

5.2.6. Mødet den 28. april 1987

- (192) Ifølge referatet af dette møde var de for andet kvartal planlagte priser ikke slået igennem. Mødet besluttede derfor at lade priserne på bjælker på det danske marked forblive uændret. Eurofer-virksomhederne ville senere fastsætte prisen for gruppe 3.

5.2.7. Mødet den 4. august 1987

- (193) Igen hedder det i mødereferatet, at de planlagte priser ikke var slået tilfredsstillende igennem. Referatet indeholder de planlagte priser i fjerde kvartal 1987 (som er identiske med de for tredje kvartal planlagte priser). Der gives ingen pris for gruppe 3.

5.2.8. Mødet den 4. november 1987

- (194) I referatet gennemgås »priserne i kvartal 1/88«. Priserne for gruppe 1 og 2 på det danske marked blev forhøjet med 20 DM.

5.2.9. Mødet den 2. februar 1988

- (195) Ifølge referatet var de for første kvartal 1988 planlagte priser ikke slået tilfredsstillende igennem. Imidlertid synes situationen i Danmark at have været anderledes, eftersom de for andet kvartal 1988 fastsatte priser var betydelig højere end priserne i det foregående kvartal.

5.2.10. Mødet den 25. juli 1988

- (196) Priserne for fjerde kvartal 1988 fremgår af en tabel med titlen »Markedspriser i fjerde kvartal 1988 (EKSF-værker)«, der er vedlagt referatet af dette møde. En sammenligning viser, at nogle af disse priser er højere end dem, der blev aftalt på mødet den 2. februar 1988.

- (197) Den 27. juli 1988 sendte Walzstahl-Vereinigung et telex med overskriften »Bjælkepriser i Danmark« til TradeARBED, British Steel, Unimetal, Norsk Jernverk, Thyssen, Peine-Salzgitter, Jernkontoret (en svensk stålhandelsorganisation) og sekretariatet. De priser, der er nævnt i dette telex, er (bortset fra en enkelt mindre forskel) identiske med priserne i førnævnte tabel.

- (198) En telefax af 7. oktober 1988 til Walzstahl-Vereinigung fra TradeARBED kaster lys over formløbet med disse møder:

»Skandinaviske kunder har i flere dage forsøgt at placere ordrer på leverancer i første kvartal af både HE-profiler og handelsstål. TradeARBED er ikke villig til at acceptere ordrer eller opgive priser, før Eurofer-værkerne og de skandinaviske værker har vedtaget prissætningspolitikken for Skandinavien den 3. november.

På mine vegne bedes De over for alle deltagerne i Eurofer/Scandinavien-mødet gentage, at ingen bør opgive tonnager eller priser vedrørende første kvartal før mødet, da vi ellers kan spare os selv for denne diskussion.«

- (199) Et telex af 24. oktober 1988 fra TradeARBED viser, at Eurofer-producenter havde fremsat forslag til nye priser, som er angivet i telexet.

5.2.11. Mødet den 3. november 1988

- (200) Ifølge referatet af dette møde var de for fjerde kvartal 1988 forventede priser slået igennem, og der var planer om en prisstigning på 10-40 DM for første kvartal 1989.

Et telex af 17. november 1988 til Walzstahl-Vereinigung fra TradeARBED indeholder følgende kommentar:

»Vedr.: Skandinavien — handelsstål og bjælker

Ifølge de seneste oplysninger er de priser, der blev vedtaget i Oslo, nu slået igennem.

Underret venligst deltagere i Eurofer/Scandinavien-mødet herom, så alle kan holde hovedet koldt og indrette sig efter forholdene.«

- (201) Et telex dateret den 20. januar 1989 fra en af TradeARBEDs sælgere til administrationen i Luxembourg viser, at de virksomheder, der deltog i Eurofer/Scandinavien-møderne, nægtede at opgive priserne for et bestemt kvartal, før de var blevet vedtaget på disse møder.

Dette bekræftes af et telex, som Walzstahl-Vereinigung udsendte den 23. januar 1989.«

»Salg i Skandinavien

På vegne af formanden for Eurofer/Scandinavien-arbejdsgruppen skal vi hermed anmode Dem om ikke at opgive andet kvartals priser eller tonnager for noget skandinavisk marked før efter næste møde den 1. februar 1989.«

5.2.12. Mødet den 1. februar 1989

- (202) I referatet af dette møde bemærkes det, at der blev opnået enighed om nye forhøjelser af priserne på bjælker på det danske marked. Dette bekræftes af et internt memo af 2. februar 1989 udarbejdet af British Steel, som med hensyn til det danske marked siger følgende:

»Dette marked er fortsat stille. Dog blev målpri- serne for fjerde kvartal opnået, og en yderligere stigning på 20 DM blev sat som mål for første kvartal.«

Dokumentet indeholder også »prismålet« for januar-marts, den opnåede pris i denne periode og »prismålet« for april-juni.

5.2.13. Mødet den 25. april 1989

- (203) Ifølge referatet af dette var de for andet kvartal forventede priser slået igennem. Det fremgår yderligere af referatet, at der ikke var planer om en prisstigning for tredje kvartal 1989.

5.2.14. Mødet den 31. juli 1989

- (204) Referatet af dette møde bemærker med hensyn til Danmark, at det ikke var hensigten at forøge basispriserne i fjerde kvartal 1989.

Et internt British Steel-memo af 3. august 1989 om Eurofer/Scandinavien-mødet den 31. juli 1989 siger følgende:

»Selv om de noterede tonnager var begrænsede, blev juli-september-priserne opnået, og det blev aftalt at bibeholde samme prisniveau i oktober-december.«

Notatet indeholder også en tabel, der angiver »prismålet« for juli-september, de opnåede priser i tredje kvartal og »prismålet« for fjerde kvartal.

5.2.15. Mødet den 30. oktober 1989

- (205) Ifølge en fortrolig telex, der af sekretariatet blev sendt til deltagerne den 2. november 1989, skulle basispriserne forblive uændret, men de nye tillæg skulle håndhæves.

5.2.16. Mødet den 31. januar 1990

- (206) Et notat, som formanden for Eurofer/Scandinavien-mødet skrev den 1. februar 1990, og hvori han opsummerede det, han havde fortalt på mødet dagen forinden, indeholder følgende afsnit:

»(...) Til dato har vi modtaget positive reaktioner på vore møder, og en række repræsentanter for andre produkter er endda misundelige over vores klubs resultater og enighed.

Dette siger jeg ikke for ingenting, for i første kvartal er det ikke alle, der har spillet efter reglerne, og det gælder navnlig handelsstålbranchen. Derfor anmoder jeg Dem om — som repræsentanter for Eurofer/Scandinavien-klubben og til gavn for vore virksomheder — at gøre Deres bedste for at sikre, at vi kan forlade dette lokale med en fast beslutning om at stabilisere markedet og dermed redde vores klubs ære.«

5.2.17. Mødet den 24. april 1990

- (207) En udateret skrivelse (eller telefax) fra sekretariatet, der indeholder et resumé af beslutningerne truffet på Eurofer/Scandinavien-mødet den 24. april 1990, viser, at basispriserne skulle forblive uændret.

5.2.18. Mødet den 31. juli 1990

- (208) I en fortrolig rapport fra sekretariatet om mødere-sultaterne bemærkes det, at basispriserne igen skulle forblive uændret.

Et udateret dokument fra sekretariatet med titlen »Beregning af priserne i fjerde kvartal 1990 (EKSF-værker)« anfører priserne for alle grupper i (bl.a.) Danmark.

5.2.19. Mødet den 31. oktober 1990

- (209) Referatet af dette møde indeholder ingen henvisninger til det danske marked. Det fremgår imidlertid af dagsordenen, at priserne på dette marked må være blevet diskuteret på mødet. En udateret tabel fra sekretariatet med titlen »Beregning af priserne i første kvartal 1991 (EKSF-værker)« opregner priserne for gruppe 1, 2a, 2b1, 2b2, 2b3 og 2c på det danske marked.

II. RETLIG VURDERING

K. ARTIKEL 65, STK. 1

1. GENERELT

- (210) EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1, forbyder alle aftaler mellem virksomheder, alle vedtagelser inden for virksomheders organisationer og alle former for samordnet praksis, som har til formål direkte eller indirekte at hindre, begrænse eller fordreje den normale konkurrence på det fælles marked, navnlig sådanne, som består i:

- fastsættelse eller bestemmelse af priser
- begrænsning af eller kontrol med produktion, teknisk udvikling eller investeringer
- opdeling af markeder, produkter, aftagere eller forsyningskilder.

2. RESUMÉ AF OVERTRÆDELSERNE

- (211) Denne sag er kendetegnet ved, at en række virksomheder og virksomhedsorganisationer fra EKSF og Skandinavien engagerede sig i en række konkurrencebegrænsende ordninger, arrangementer og praksis. Hver af disse overtrædelser bidrog til den overordnede virkning, nemlig at konkurrencen på markedet for stålbjælker blev væsentligt begrænset. I betragtning af forskelligartetheden (i henseende til såvel deltagere som omfang) af disse overtrædelser

er det imidlertid hensigtsmæssigt at skelne mellem tre hovedkomponenter, som vil blive gennemgået hver for sig:

- Poutrelles-udvalget og dermed forbundne aktiviteter
- andre konkurrencebegrænsede foranstaltninger
- Eurofer/Scandinavien-møderne.

3. POUTRELLES-UDVALGETS AKTIVITETER

3.1. Udvalgets karakter og opbygning

(212) Siden i hvert fald 1986 har producenter og distributører af stålbjælker i EKSF og nogle af deres organisationer deltaget i en række ordninger og arrangementer vedtaget inden for rammerne af regelmæssige møder og løbende kontakter.

(213) Det vigtigste forum for dette samarbejde var møderne i Poutrelles-udvalget. Følgende virksomheder deltog regelmæssigt i disse møder og det ledsagende samarbejde:

- Peine-Salzgitter
- Thyssen
- Saarstahl
- TradeARBED
- Cockerill Sambre (fra i hvert fald 1988 til udgangen af 1989)
- Unimétal
- British Steel
- Ferdofin (fra i hvert fald 1987)
- Ensidesa
- Aristrain (fra i hvert fald 1987).

Endnu to virksomheder (Hoesch og Neue Maxhütte) deltog i en af dette udvalgs aktiviteter, nemlig udvekslingen af oplysninger. Adskillige organisationer af virksomheder og Usinor Sacilor (som stod for sekretariatet) deltog også i disse aktiviteter. Ingen af disse synes at have ydet et væsentligt og individuelt bidrag, der ville nødvendiggøre en beslutning ikke blot imod deres medlemmer (eller datterselskab i Usinor Sacilors tilfælde), men også imod dem selv.

Walzstahl-Vereinigungs notat af 4. oktober 1990 (se betragtning 32 og 33) antyder, at dr. Masserdotti optrådte på vegne af andre italienske producenter end Ferdofin. Dr. Masserdotti hævder at

have repræsenteret Federacciai, en italiensk organisation af virksomheder, der beskæftiger sig med produktion eller salg af stål. Adskillige medlemmer af Federacciai producerer og/eller distribuerer stålbjælker, bl.a. Stefana, Nuova Sidercamuna SpA og Lucchini Siderurgica SpA.

Federacciai indberettede aggregerede tal for de italienske producenter. Dette er helt legitimt. Det eneste direkte bevis, der forbinder nogen specifik italiensk virksomhed (bortset fra Ferdofin) med Poutrelles-udvalgets aktiviteter, er brevet skrevet af dr. Masserdotti på Stefanus brevpapir (se betragtning 136), og dette implicerer ingen af de andre italienske virksomheder i en ulovlig praksis. I mangel af mere præcise beviser mener Kommissionen, at der hersker alvorlig tvivl med hensyn til, om individuelle italienske virksomheder (bortset fra Ferdofin) har været involveret i Poutrelles-udvalget, og derfor vil der i denne beslutning ikke blive taget stilling til dette aspekt af deres adfærd.

(214) De pågældende møder handlede om situationen på hovedmarkederne for stålbjælker i EKSF. De blev forberedt eller suppleret af møder og arrangementer mellem alle eller nogle af ovennævnte virksomheder, som fokuserede på individuelle markeder:

- regelmæssige møder om det italienske marked, hvor der blev fastsat priser og aftalt kvoter (betragtning 156 til 171)
- aftaler og samordnede praksis vedrørende det tyske marked (betragtning 147 til 154)
- fastsættelse af priser på det franske marked (betragtning 155)
- aftaler mellem individuelle virksomheder angående bestemte markeder (betragtning 172 til 176).

(215) Poutrelles-udvalget udførte visse funktioner, som var fuldstændig lovlige, f.eks. forberedelse af møder med Kommissionen og udveksling af generelle oplysninger om markedet. Parternes aktiviteter omfattede imidlertid også følgende, som er i strid med EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1:

- fastsættelse af målpriser
- harmonisering af tillæg
- opdeling af markeder
- udveksling af detaljerede oplysninger om deres individuelle aktiviteter af en type, der normalt betragtes som forretningshemmigheder med henblik på at lette koordineringen af deres adfærd.

3.2. Aftaler og samordnet praksis

- (216) Begreberne »aftaler« og »samordnet praksis« er særskilte begreber, men der kan være tilfælde, hvor et snævert samarbejde udviser elementer, der er kendetegnende for begge former for forbudt samarbejde.
- (217) For at en begrænsning udgør en »aftale« som omhandlet i artikel 65, stk. 1, er det ikke nødvendigt for aftalen at være juridisk bindende for parterne. Der består en aftale, hvis parterne når til enighed om en plan, der begrænser eller sandsynligvis vil begrænse deres kommercielle handlefrihed ved at fastsættelse retningslinjer for de handlinger, som parterne hver især må foretage eller undlade at foretage på markedet. Det er ikke nødvendigt, at der findes kontraktlige sanktioner eller håndhævelsesprocedurer. Ej heller er det nødvendigt for en sådan aftale at være skriftlig.
- (218) En samordnet praksis er en form for koordinering mellem virksomheder, som uden at være udmøntet i en egentlig aftale, bevidst erstatter konkurrencerisikoen med et praktisk samarbejde.
- (219) Når der i traktaten er skabt et særskilt begreb kaldet samordnet praksis, er det for at foregribe virksomhedernes mulighed for at undvige anvendelsen af artikel 65, stk. 1, ved at koordinere deres adfærd på konkurrencebegrænsede vis uden dog at indgå en egentlig aftale ved (f.eks.) at underrette hinanden på forhånd om den holdning, de hver især vil indtage, således at de kan regulere deres kommercielle adfærd efter hinanden.

Således udtalte Domstolen sig i sin dom af 14. juli 1972 i sagen mellem Imperial Chemical Industries Ltd og Kommissionen (sag 48/69, Sml. 1972, s. 619). Den pågældende sag vedrørte fortolkningen af EF-traktatens artikel 85, stk. 1. Eftersom bestemmelserne heri og bestemmelserne i EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1, er identiske i denne henseende, gælder Domstolens (og Retten i Første Instans') fortolkning af *begrebet* samordnet praksis også i forbindelse med EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1.

Det siger sig selv, at begrebets rækkevidde er bestemt af EKSF-traktatens bestemmelser (især artikel 60), som vil blive diskuteret nedenfor (se betragtning 239 ff.).

- (220) I sin dom af 16. december 1975 vedrørende det europæiske sukkerkartel (Suiker Unie m.fl. mod Kommissionen — forenede sager 40-48, 50, 54-56,

111, 113 og 114/73, Sml. 1975, s. 1663) fastslog Domstolen, at de kriterier om koordination og samarbejde, som er fastlagt ved Domstolens retspraksis, skal forstås ud fra den grundtanke, der ligger bag traktatens konkurrencebestemmelser, og hvorefter enhver erhvervsdrivende uafhængigt skal tage stilling til den politik, han vil føre på det fælles marked. Selv om dette krav om uafhængighed ganske vist ikke udelukker, at de erhvervsdrivende kan foretage de nødvendige tilpasninger til deres konkurrenters konstaterede eller forventede adfærd, forhindrer det imidlertid kategorisk enhver direkte eller indirekte kontakt mellem sådanne erhvervsdrivende, som har til formål eller til følge enten at påvirke en aktuel eller mulig konkurrents markedsadfærd eller at informere denne om den markedsadfærd, som man har besluttet sig til — eller overvejer — selv at følge.

En bestemt adfærd kan derfor falde ind under artikel 65, stk. 1, som en form for »samordnet praksis«, selv når parterne ikke på forhånd har indgået en aftale om en fælles plan for deres adfærd på markedet, men har vedtaget eller tilsluttet sig fælles foranstaltninger, der gør det muligt for dem at samordne deres kommercielle adfærd.

Ovennævnte definition formuleret af Domstolen er særlig relevant i forhold til prisstigningerne i Det Forenede Kongerige i 1990 (se betragtning 111, 112 og 115) og harmoniseringen af størrelsestillæggene i slutningen af 1990 (se betragtning 139 til 142). Det skal også tages med i betragtning, at i et komplekst kartel giver nogle deltagere måske på et eller andet tidspunkt ikke udtryk for en egentlig tilslutning til en bestemt handlemåde, som de andre måtte aftalt, men de tilkendegiver ikke desto mindre generel støtte til den pågældende ordning og handler i overensstemmelse hermed.

Betydningen af begrebet samordnet praksis skyldes defor ikke så meget forskellen mellem dette begreb og en »aftale« som forskellen mellem former for koordinering, der falder ind under artikel 65, stk. 1, og en ren og skær parallel adfærd, der ikke omfatter noget element af samordning.

Denne fortolkning blev bekræftet af Retten i Første Instans i dennes nylige afgørelser i polypropylen-sagerne (se f.eks. afgørelsen af 24. oktober 1991, Rhône-Poulenc SA mod Kommissionen, sag T-1/89, Sml. 1991, II-867, præmis 124).

I denne sag er der derfor intet, der afhænger af koordineringens præcise form.

3.3. Kartellets formål og virkninger

(221) I denne sag var hovedformålet med den konstante koordinering mellem parterne at skabe balance mellem udbud og efterspørgsel og forøge og harmonisere priserne i EKSF's forskellige medlemsstater, hvorved det traditionelle handelsmønster cementeredes.

(222) Med henblik på anvendelse af artikel 65, stk. 1, er det som følge af det åbentlyst konkurrencebegrænsende formål med kartellet ikke strengt nødvendigt at kunne påvise en negativ effekt for konkurrencen.

Den økonomiske analyse fra hr. Bishop giver det indtryk, at virkningen af de omstridte former for praksis var begrænset. Det skal imidlertid understreges, at denne virkning var langt fra negligabel. For det første tæller deltagerne næsten alle de vigtigste producenter af stålbjælker i EKSF, og for det andet skal bemærkes, at ifølge mødereferaterne tilkendegav parterne ofte, at de forskellige prisstigninger var slået igennem.

3.4. Detaljerede oplysninger om kartellet og dets funktion

3.4.1. Poutrelles-udvalget

3.4.1.1. Prisfastsættelsesarrangementer

a) Aftaler og samordnet praksis

(223) Der blev indgået prisaftaler ved flere lejligheder i 1986 og 1987 (se betragtning 80 til 86).

(224) På en ikke nærmere bekendt dato før den 2. februar 1988 blev der på et møde opnået en aftale om at hæve priserne i Tyskland og Frankrig (se betragtning 87).

Yderligere målpriser for (for fjerde kvartal 1988) blev aftalt inden den 25. juli 1988 (se betragtning 88).

(225) På mødet den 18. oktober 1988 blev der opnået enighed om de målpriser, der skulle tilstræbes i første kvartal 1989 (se betragtning 89 til 93).

I referatet af dette møde henvises der i denne kontekst til »prisberegninger«, hvilket tyder på, at der var tale om de priser, som deltagerne forventede på de pågældende markeder. Man skal imidlertid erindre sig, at møderne i Poutrelles-udvalget havde deltagelse af de største bjælkeproducenter i Fællesskabet, som tilsammen tegnede sig for mindst to tredjedele af leverancerne i EKSF. En

drøftelse af fremtidige priser kan derfor ikke umiddelbart betragtes som neutral adfærd uden indflydelse på konkurrencen mellem parterne. Endvidere findes der tilstrækkelige indicier for, at priserne i referaterne i realiteten var de priser, som de pågældende virksomheder efter fælles aftale stræbte efter at opnå:

— Baggrunden viser, at der var blevet fastsat priser på tidligere møder i Poutrelles-udvalget og tilsvarende møder.

— Det lykkedes i vidt omfang Poutrelles-udvalgets deltagere at harmonisere basispriserne på de kontinentale EKSF-markeder (se betragtning 97) — et resultat, som havde været på dagsordenen siden i hvert fald 1987 (se betragtning 82).

— Det minutiøst detaljerede mødereferat med oplysninger om hver enkelt gruppe, hvert enkelt marked, de forskellige kategorier af aftagere og de »forventede« priser i første kvartal 1989. En så stor præcision ville næppe have været mulig, hvis de berørte parter blot havde foretaget skønsmæssige beregninger af de fremtidige priser.

— Referatets ordlyd (»Prisstigningerne ... vil resultere i følgende prisniveauer«) understøtter denne konklusion.

— Telexet fra Thyssen til TradeARBED af 22. september 1988 (betragtning 91) afslører, at Poutrelles-udvalgets deltagere havde til hensigt at forøge priserne med beløb svarende til »beregningerne« i referatet af mødet den 18. oktober 1988. Dette dokument viser også, at priserne var blevet diskuteret — og aftalt — mellem Poutrelles-udvalgets deltagere på forhånd.

— Tilsvarende eller identiske formuleringer blev anvendt om de priser, der blev diskuteret på Eurofer/Scandinavien-møderne, og disse formuleringer viser med al ønskelig tydelighed, at priserne var blevet fastsat (se f.eks. det i betragtning 200 omtalte telex).

— Der blev indgået aftaler om at forhøje priserne ved at harmonisere tillæggene (se afsnit 3.4.1.2 nedenfor). Det ville være overraskende, hvis parterne under sådanne omstændigheder skulle have overladt det til konkurrencekræfternes frie spil at bestemme basisprisernes størrelse.

— Der er også opgivet ensartede tal for markeder med mere end en lokalt producent (såsom Tyskland).

- (226) Disse betragtninger gælder også efterfølgende prisdiskussioner på møderne i gruppen.

Nogle af parterne hævdede, at de ikke følte sig forpligtet til at anvende de pågældende priser. Selv hvis det antages, at dette skulle have været tilfældet, er der ingen mødereferater eller andre dokumenter udvekslet mellem parterne, der nævner, at disse parter skulle have underrettet de øvrige deltagere herom. De pågældende parter gav derfor i hvert fald indtryk af, at de ville anvende disse priser (jf. Retten i Første Instans' afgørelse af 17. december 1991, Hercules mod Kommissionen, sag T-7/89, Sml. 1991, II-1711, præmis 232). Det er vigtigt at bemærke, at parterne ved forskellige lejligheder udtalte, at de havde anvendt de pågældende priser (se betragtning 98).

I sit svar klagepunktsmeddelelsen hævdede Saerstahl, at »målprisen« betegnede den maksimale pris, der kunne opnås på baggrund af de objektive vilkår på markedet. Da dette implicerer, at hver enkelt virksomhed selvstændigt kunne forvisse sig om denne pris på basis af objektive kriterier, er det bemærkelsesværdigt, at virksomhederne stadig fandt det nødvendigt at mødes og diskutere disse priser.

- (227) På mødet den 10. januar 1989 blev der aftalt målpriser for leverancer til Frankrig, Tyskland, Benelux-landene og Italien (se betragtning 95 og 96).

Endnu andre målpriser for henholdsvis det italienske og det spanske marked blev vedtaget på et møde i Poutrelles-udvalget den 7. februar 1989 (se betragtning 98).

- (228) Målpriserne i tredje kvartal 1989 på markederne i Tyskland, Frankrig, Belgien/Luxembourg, Italien og Spanien blev aftalt på mødet den 19. april 1989 (se betragtning 99). Disse priser var praktisk taget identiske med målpriserne i andet kvartal 1989. Dette betyder ikke nødvendigvis, at de deltagende virksomheder havde problemer med deres priser på de berørte markeder, eftersom parterne på samme møde blev enige om at hæve størrelsestillæggene.

- (229) På samme møde underrettede British Steel sine konkurrenter om den prisstigning, som virksomheden agtede at gennemføre på det briske marked, og den opfordrede konkurrenterne til at anvende samme priser i forbindelse med deres eksport til Det Forenede Kongerige (se betragtning 100). Man skal erindre sig, at priserne i Det Forenede Kongerige var betydeligt højere end priserne på de kontinentale EKSF-markeder. British Steel anmodede

således sine konkurrenter om at samordne deres priser på leverancer til Det Forenede Kongerige. Denne tilskyndelse opstod som led i samarbejdet mellem deltagerne i Poutrelles-udvalget, der som tidligere påvist allerede havde resulteret i en række prisfastsættelsesaftaler for de kontinentale EKSF-markeders vedkommende — aftaler, som British Steel havde været part i. Disse faktorer adskiller British Steels handlinger fra en situation, hvor en virksomhed underretter en konkurrent, som den ikke tidligere har været i kontakt med eller samarbejdet med, om de priser, den agter at anvende i fremtiden.

- (230) British Steels efterfølgende prisstigninger blev uden problemer accepteret af det britiske marked (betragtning 102). Det er derfor rimeligt at konkludere, at British Steels konkurrenter faktisk havde imødekommet British Steels opfordring og samordnet deres priser med British Steel.

- (231) På mødet i Poutrelles-udvalget den 11. juli 1989 blev aftalt, at målpriserne i tredje kvartal 1989 skulle forblive uændret i fjerde kvartal 1989 i Tyskland (se betragtning 102).

- (232) På mødet den 12. december 1989 blev det besluttet, at målpriserne i fjerde kvartal 1989 også skulle forblive uændret i første kvartal 1990 (se betragtning 107).

- (233) På mødet den 14. februar 1990 bebudede Unimétal, at virksomheden ville hæve sine priser på gruppe 2c i Frankrig. Af bevismaterialet fremgår det, at dette ikke var en ensidig beslutning truffet af Unimétal:

— Både Peine-Salzgitter (ved flere lejligheder) og TradeARBED havde tilskyndet Unimétal til at gennemføre en prisstigning (se betragtning 109 og 110).

— Stigningen blev bebudet på et møde i Poutrelles-udvalget, hvor disse (og andre) konkurrenter var til stede.

— På tidspunktet for prisstigningen var markedet svagt, hvilket fremgår af, at basispriserne i Frankrig ikke var blevet sat op i over et år. Under sådanne omstændigheder kan prisstigningen for en enkelt gruppe ikke forklares med økonomiske betragtninger, men må tilskrives de pågældende virksomheders fælles vilje til at harmonisere priserne.

- (234) Kort tid efter mødet den 14. februar 1990 underrettede British Steel TradeARBED, Peine-Salzgitter, Thyssen, Saerstahl og Unimétal om, hvilke priser i forbindelse med leverancer til det britiske marked British Steel ikke fandt »forstyrrende« (se betragtning 112).

- (235) Denne handling kan ikke betragtes som en ensidig adfærd fra British Steels side. Den udgør et led i den permanente dialog mellem British Steel og virksomhedens konkurrenter i andre medlemsstater, som navnlig fandt sted på Poutrelles-udvalgets møder. At der rent faktisk var tale om en samordnet praksis — og ikke en ensidig adfærd — fremgår af f.eks. korrespondancen mellem British Steel og Peine-Salzgitter om mængder (se betragtning 55).
- (236) Skønt British Steel — på mødet i Poutrelles-udvalget den 21. marts 1990 — nævnte forskellige tilbud, som lå under British Steels priser på det britiske marked, kan det med rimelighed antages, at de pågældende virksomheder faktisk forøgede deres priser i overensstemmelse med British Steels forslag. Dette bevidnes af den omstændighed, at British Steel hævdede sine priser blot nogle få måneder senere (se nr. 115). Det er utænkeligt, at dette ville være sket, hvis de virksomheder, British Steel havde kontaktet, havde siddet British Steels prisforslag overhørig.
- (237) Den 7. juni 1990 underrettede British Steel TradeARBED, Peine-Salzgitter, Saarstahl, Thyssen, Ensidesa, Unimetal og Aristrain om de nye priser, som British Steel agtede at indføre, og de blev anmodet om at respektere dette prisniveau (se betragtning 115). På en ikke nærmere angivet dato indgik British Steel en aftale med TradeARBED, som synes at have indeholdt de priser, der skulle gælde for leverancer i Det Forenede Kongerige (se betragtning 117).

I starten havde British Steel ikke større held med sine bestæbelser på at overbevise de øvrige virksomheder om at respektere sit prisniveau (se betragtning 117). På Poutrelles-udvalgets møde den 10. juli 1990 understregede British Steel, at der var behov for støtte fra alle de Eurofer-virksomheder, der eksporterede til Det Forenede Kongerige, for »at fasttømre den nye prisstruktur«. Eftersom British Steel på mødet i Poutrelles-udvalget den 11. september 1990 meddelte, at prisstigningen var blevet accepteret af aftagerne i Det Forenede Kongerige, må det med rimelighed kunne konkluderes, at de øvrige virksomheder havde støttet British Steel.

British Steel hævder, at virksomhedens adfærd er i overensstemmelse med prisreglerne i EKSF-traktatens artikel 60, der foreskriver, at en virksomhed skal underrette interesserede parter om sine priser, hvis den modtager en anmodning herom. British Steel hævder ikke, at den afgav de pågældende oplysninger på baggrund af en anmodning herom fra sine konkurrenter. Under alle omstændigheder må sådanne prisoplysninger først afgives, når priserne er blevet anmeldt til Kommissionen. Desuden

har British Steel ikke givet nogen forklaring på, hvordan EKSF-traktatens artikel 60 kunne berettige virksomhedens henstilling til konkurrenterne om at anvende British Steels priser ved eksport til Det Forenede Kongerige.

Endvidere henholder British Steel sig til drøftelserne i 1989 med repræsentanter for Kommissionen om visse forslag til ændringer af prisreglerne, idet virksomheden udlægger disse drøftelser som tegn på, at Kommissionen var opmærksom på og støttede den bilaterale eller centrale udveksling af prisoplysninger. Af referatet af mødet den 20. juli 1989 mellem repræsentanter for Kommissionen og Eurofer fremgår det tydeligt, at Kommissionens repræsentanter

»... understregede, at det fremlagte forslag stadig var at betragte som »et oplæg«, og at der var behov for at komplettere det og sende det til behandling i andre tjenestegrene i Kommissionen.«

Sagen kom aldrig ud over forslagsstadiet, og British Steel kan derfor ikke henholde sig hertil.

b) *Artikel 65, stk. 1*

- (238) Alle disse aftaler og former for samordnet praksis begrænsede konkurrencen og er derfor i strid med artikel 65, stk. 1.

c) *Artikel 60 og 46 ff.*

- (239) I artikel 65 henvises der til den »normale« konkurrence på det fælles marked. Det siger sig selv, at dette begreb skal fortolkes på grundlag af EKSF-traktaten som helhed. I modsætning til hvad parterne hævder, er der imidlertid ingen andre bestemmelser i traktaten, der gør parternes ovenfor beskrevne adfærd lovlig.

Artikel 60 forpligter virksomhederne til at offentliggøre deres prislister og salgsbetingelser i det omfang og i den form, som Kommissionen foreskriver. Hver enkelt virksomhed skal selvstændigt bestemme disse priser og salgsbetingelser. Artikel 60 tillader ikke virksomhederne at samordne og fastsætte priser indbyrdes.

- (240) De fleste af parterne har hævdet, at underretningen af konkurrenter om de priser, som virksomhederne agtede at anvende i fremtiden, blev gjort berettiget og endda nødvendig af det åbenhedsprincip, der følger af artikel 46 ff. og artikel 60. Selv hvis man et kort øjeblik gik ud fra, at påstanden om, at

parterne blot meddelte hinanden deres fremtidige priser (og ikke samordnede og fastsatte disse priser i fællesskab), var korrekt, ville argumentet ikke tjene noget formål. Åbenhedsprincippet — hvor vigtigt det end er — kan ikke fortolkes på den måde, at det tillader eller endda foreskriver den adfærd, som virksomhederne har udvist i denne sag.

EKSF-traktatens artikel 60 begrænser ganske vist til en vis grad priskonkurrencen mellem virksomheder, for så vidt den kræver, at virksomhederne skal offentliggøre deres priser og undlade at anvende ulige vilkår for forretninger af samme art. Det er derfor endnu vigtigere at sikre, at den tilbageværende konkurrence, som EKSF-traktaten går ud fra eksisterer, ikke begrænses af aftaler og samordnet praksis mellem virksomheder. Etableringen af kunstige markedsvilkår, hvor unormale normer for information og markedsstabilitet eliminerer visse konkurrencerisici, er i strid med den ufordrejede konkurrence, som EKSF-traktaten søger at beskytte. Det er i endnu højere grad tilfældet, når denne kunstige forbedring af oplysninger er beholdt producenterne og deres distributører og ikke kommer køberne til gode, hvilket er tilfældet i denne sag.

- (241) Nogle af parterne hævdede, at deres handlinger kun tog sigte på at bekæmpe adfærd, som var uforenelig med artikel 60, dvs. salg, som ikke overholdt prissætningsreglerne i denne artikel. Argumentet gik ud på at en aftale, der alene har til formål at hindre handlinger, der ikke kan henføres under begrebet »normal« konkurrence som omhandlet i EKSF-traktaten, ikke kan være i strid med artikel 65. Selv hvis dette argument blev godtaget, ville virksomhederne ikke kunne benytte sig af det. Det står nemlig klart, at dette ikke var formålet med de prisarrangementer, som parterne indgik. Under alle omstændigheder er det Kommissionens ansvar at håndhæve artikel 60. Virksomhederne kan ikke se bort fra de officielle priser, der er offentliggjort af dem, og i stedet indbyrdes aftale — uoffentliggjorte — målpriser.

d) Parternes deltagelse

- (242) De priser, der blev diskuteret på Poutrelles-udvalgets møder eller i tilknytning hertil, var de priser, der skulle gælde for leverancer til de forskellige markeder. I princippet eksporterede alle de berørte parter til de markeder, der var omfattet af arrangementerne. Ansvar for de ovenfor be-

skrevne aftaler og former for samordnet praksis ligger derfor hos alle virksomhederne for så vidt angår det tidsrum, i hvilket de hver især deltog i møderne og det dermed forbundne samarbejde.

Eftersom kartellet bestod i en årrække, har det ikke nogen praktisk relevans, om nogle af deltagerne måske gik glip af visse møder. Under alle omstændigheder blev de fraværende underrettet om, hvad der var blevet besluttet på møderne.

- (243) Den enkelte virksomheds individuelle adfærd vurderes nedenfor.

3.4.1.2. Harmonisering af tillæg

a) Aftaler

- (244) På mødet den 15. november 1988 indgik deltagerne en aftale om at harmonisere kvalitetstillæggene. Denne aftale havde ikke blot til formål og følge at harmonisere tillæggene, men også at forhøje dem ved som mål at vælge de kvalitetstillæg, der på daværende tidspunkt var gældende i Tyskland (se betragtning 122).
- (245) På mødet den 19. april 1989 indgik deltagerne en aftale om at harmonisere størrelsestillæggene, der ikke blot havde til formål og følge at harmonisere tillæggene, men også at forhøje dem (se betragtning 125 og 126 og — for baggrunden herfor — betragtning 124).

Der er bevis for, at deltagerne faktisk indførte de nye størrelsestillæg den 1. oktober 1989. De havde imidlertid visse negative følger for basispriserne.

- (246) På mødet den 6. juni 1989 blev der indgået endnu en aftale om harmonisering af kvalitetstillæggene (se betragtning 129). Denne aftale havde ikke blot til formål og følge at harmonisere tillæggene, men også at forhøje dem.
- (247) På mødet den 16. maj 1990 blev der indgået endnu en aftale om harmonisering af størrelsestillæggene (se betragtning 132 til 134). At der rent faktisk blev indgået en aftale om disse forhøjelser bekræftes af en rapport udarbejdet af Walzstahl-Vereinigung og et fortroligt notat af 17. maj 1990 skrevet af Poutrelles-udvalgets sekretariat (se betragtning 133 og 135).
- (248) På mødet den 4. december 1990 blev indgået en aftale om at harmonisere størrelsestillæggene. At der faktisk forelå en aftale kan udledes af følgende omstændigheder:

- Spørgsmålet var blevet drøftet på møder i Poutrelles-udvalget og andetsteds siden i hvert fald den 11. september 1990 (se betragtning 138 og 119).
- Den italienske gruppe havde allerede stillet forslag om en harmonisering af størrelsestillæggene den 11. september 1990 (se betragtning 138).
- I november 1990 rundsendte Walzstahl-Vereinigung et forslag, som det helt klart var meningen, at alle producenterne i EKSF skulle tilslutte sig (betragtning 139).
- Referatet af mødet den 4. december 1990 og telefaksen af 13. december 1990 fra Walzstahl-Vereinigung til British Steel (se betragtning 141) bekræfter, at der var blevet indgået en aftale om at harmonisere størrelsestillæggene. Formålet med denne foranstaltning — nemlig at hæve de samlede priser uden at hæve basispriserne — er helt utvetydigt beskrevet i telefaksen af 19. december 1990 fra Walzstahl-Vereinigung til Ferdofin (se betragtning 121).
- b) *Artikel 65, stk. 1*
- (249) Da tillæggene udgør en del af den slutpris, der skulle betales for de pågældende produkter på de kontinentale markeder i EKSF, var disse aftaler om en harmonisering af tillæggene lig med prisfastsættelsesaftaler i strid med artikel 65, stk. 1.
- (250) Bevismaterialet viser, at formålet med disse aftaler ikke var (som hævdet af nogle af parterne) at fremme gennemsigtigheden, men at forhøje priserne. For at gøre markedet mere gennemsigtigt i overensstemmelse med EKSF-traktatens artikel 60 ville det have været tilstrækkeligt at harmonisere tillæggenes struktur (og ikke de faktiske beløb).
- c) *Virksomhedernes deltagelse*
- (251) Der er beviser for, at alle de berørte parter deltog i disse aftaler. Det gælder også British Steel. Skønt aftalerne kun vedrørte de kontinentale markeder og ikke det britiske marked (da der på dette marked ikke opereres med tillæg), indvilligede British Steel i at overholde de nye tillæg i forbindelse med leverancer på kontinentet.
- (252) Af de årsager, der er redegjort for i betragtning 313, vil Ensidesa og Aristrain ikke blive gjort ansvarlige for deres deltagelse i aftalen af 15. november 1988. Hvad angår tidsrummet efter 1. januar 1989, er det sandt, at de spanske virksomheder ikke harmoniserede deres egne tillæg i Spanien (men kun lovede at gøre det), men de aftalte dog med de andre virksomheder at anvende de harmoniserede tillæg på de øvrige EKSF-markeder.
- 3.4.1.3. *Markedsdelingsordninger*
- a) *Ferdofin*
- (253) Som beskrevet ovenfor (betragtning 61) blev der den 14. juli 1988 indgået en markedsdelingsaftale, ifølge hvilken Ferdofin skulle begrænse sit salg i Tyskland, Benelux-landene, Frankrig og Danmark/Irland/Grækenland.
- Ferdofins telex af 4. august 1988 (se betragtning 62) bekræfter, at begrænsningen af Ferdofins eksport til de relevante markeder havde været genstand for en aftale og ikke udgjorde en ensidig handling. Da det ikke har været muligt at identificere aftalens øvrige parter, vil kun Ferdofin blive holdt ansvarlig for denne aftale.
- b) *»Traverso-metoden«*
- (254) I fjerde kvartal 1988 og første kvartal 1990 fandtes der en ordning, under hvilken de deltagende virksomheder søgte at matche udbud og efterspørgsel (se betragtning 72 til 79). Der er beviser for, at denne ordning blev indført den 19. juli 1988 eller kort tid forinden (betragtning 72).
- (255) Følgende virksomheder deltog i ordningen: Peine-Salzgitter, Thyssen, Klöckner, Saarstahl, Unimétal, Ferdofin, Cockerill Sambre, TradeARBED og British Steel (se betragtning 75).
- (256) De pågældende virksomheder anmeldte deres leveringsplaner til CDE's formand. Disse tal blev derpå udsendt til de deltagende virksomheder (se betragtning 74). CDE's formand havde beføjelse til at henvende sig til de pågældende virksomheder og foreslå ændringer, hvis han fandt det hensigtsmæssigt.
- (257) CDE's formand gennemgik leveringsplanerne, som derpå blev uddelt til deltagerne som anbefalinger, der ikke burde overskrides. Bevismaterialet viser, at de deltagende virksomheder i hvert fald i princippet delte dette synspunkt (se betragtning 77).
- Disse »anbefalinger« indeholdt specifikke tal for hver virksomhed og hvert af de berørte markeder.

Virksomheder, der ikke tog hensyn til disse tal, modtog en henvendelse fra CDE's formand og Eurofer og blev anmodet om at respektere det traditionelle handelsmønster (jf. betragtning 72).

Som følge af denne ordning fik de deltagende virksomheder kendskab til, hvilken adfærd i leveringsmæssig henseende konkurrenterne agtede at udvise i fremtiden.

(258) Ved at afsløre deres leveringsplaner til hinanden og ved at udmønte CDE-formandens anbefalinger i praksis fjernede de berørte virksomheder den usikkerhed, de normalt ville have haft med hensyn til deres konkurrenters fremtidige adfærd. Denne adfærd har derfor haft til formål eller følge at begrænse konkurrencen. Den udgør således en samordnet praksis, der er forbudt i henhold til EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1.

(259) Den omstændighed, at den ovenfor beskrevne ordning kun var en delvis succes, og at den var frivillig, rækker ikke ved denne konklusion.

c) Frankrig

(260) På mødet den 21. september 1989 eller kort tid forinden eller efter dette møde blev der indgået en aftale, ifølge hvilken deltagerne ville samordne deres leverancer på det franske marked i fjerde kvartal 1989.

Følgende virksomheder deltog i denne aftale: Peine-Salzgitter, Thyssen, Saarstahl, Ferdofin, Cockerill Sambre, TradeARBED, British Steel, Ensidesa og Unimétal (se betragtning 63 til 71). Ensidesa deltog ikke aktivt i udformningen af ordningen, men fulgte den.

(261) Telexet af 26. september 1989 fra Walzstahl-Vereinigung, som indeholder oplysninger om de tonnager, som de deltagende virksomheder agtede at levere (se betragtning 67), er ikke i sig selv bevis for, at disse virksomheder samordnede deres salg på det franske marked. Men det fremgår tilstrækkelig tydeligt af følgende forhold, at disse leveringsplaner faktisk var blevet samordnet og ikke var resultatet af individuelle beslutninger truffet uafhængigt af hver enkelt virksomhed:

— Peine-Salzgitter, Thyssen, Saarstahl, British Steel, Cockerill Sambre, Unimétal og TradeARBED havde inden mødet den 21. september 1989 drøftet, hvordan det franske marked kunne opdeles (se betragtning 63 og 64).

— På mødet den 21. september 1989 havde Unimétal tydeligt angivet den samlede mængde af

leverancer på det franske marked i fjerde kvartal 1989, hvor store mængder virksomheden selv agtede at levere og tonnagerne for ikke-Eurofer-virksomheder hjemmehørende henholdsvis i og uden for EKSF's medlemsstater. Dermed angav virksomheden nødvendigvis den saldo (ca. 33 000 ton/måned), som skulle deles mellem de øvrige virksomheder, der deltog i Poutrelles-udvalget.

— Notatet af 25. september 1989 fra Walzstahl-Vereinigung (se betragtning 66) bekræfter, at de virksomheder, der leverede til det franske marked, samordnede deres salg.

— I den telefax, som sekretariatet udsendte den 7. november 1989, bekræftes det (se betragtning 68), at der var blevet indført et »system« for leverancer til Frankrig i fjerde kvartal 1989.

(262) De fleste af de deltagende virksomheder handlede som aftalt eller leverede endda mindre end påtænkt (se betragtning 69). Kun tre virksomheder (Thyssen, Ferdofin og British Steel) leverede væsentligt mere end oprindeligt bebudet.

3.4.1.4. Udveksling af oplysninger

a) Kontrollen med ordrer og leverancer

(263) Følgende virksomheder deltog i en udveksling af oplysninger om deres ordrer på og leverancer af bjælker (se betragtning 39 til 46): Peine-Salzgitter, Thyssen, Saarstahl, Hoesch, Neue Maxhütte, TradeARBED, Cockerill Sambre, British Steel, Unimétal, Ferdofin, Aristrain og Ensidesa.

De taloplysninger, der blev udvekslet som led i ordrekontrollen, viste, hvilke ordrer hver enkelt virksomhed havde modtaget på leverancer i Frankrig, Tyskland, Belgien/Luxembourg, Nederlandene, Det Forenede Kongerige, Italien, Spanien, Portugal og Grækenland/Irland/Danmark. Som led i kontrollen med leverancer blev der udvekslet oplysninger om leverancerne til Tyskland, Frankrig, Det Forenede Kongerige, Benelux-landene, Italien, Grækenland/Irland/Danmark, Portugal og Spanien. Udvekslingen af taloplysninger stod på i adskillige år, nemlig fra 1984 eller tidligere for ordrekontrollens vedkommende og fra fjerde kvartal 1988 for leverancekontrollens vedkommende. Udvekslingen af individuelle tal for de enkelte virksomheder blev midlertidigt suspenderet i slutningen af juli eller begyndelsen af august 1990. Udvekslingen af individuelle tal vedrørende ordrer blev genoptaget — i hvert fald mellem TradeARBED, Ensidesa, Unimétal, Ferdofin og Aristrain —

senest i oktober 1990. Thyssen, Saarstahl, Peine-Salzgitter, Neue Maxhütte og Hoesch genoptog deres deltagelse i udvekslingen af individuelle oplysninger (via Walzstahl-Vereinigung) senest i december 1990 (se betragtning 46). Udvekslingen af individuelle tal vedrørende leverancer blev genoptaget i tredje kvartal 1990 mellem Trade-ARBED, Unimétal, Ensidesa og Aristrain.

- (264) Ordningen med udveksling af oplysninger om ordrer er et resultat af en aftale mellem de deltagende parter. Leverancekontrollen har sin oprindelse i en aftale, der for første gang blev indgået den 18. oktober 1988 (se betragtning 41) og (udtrykkeligt eller stiltiende) fornyet adskillige gange på møder i Poutrelles-udvalget. For så vidt angår de virksomheder, der deltog aktivt i Poutrelles-udvalget (dvs. alle de virksomheder, der medvirkede til informationsudvekslingen, undtagen Hoesch og Neue Maxhütte), er der adskillige beviser for, at de havde kendskab til og medvirkede til udvekslingen af disse oplysninger. At Hoesch og Neue Maxhütte havde kendskab til ordningen og tilsluttede sig den fremgår af den omstændighed, at alle de virksomheder, der bidrog med tal til denne kontrol, modtog en kopi af de tabeller, som Usinor Sacilor udfærdigede på basis af oplysningerne.
- (265) Alle de virksomheder, der bidrog med tal til denne udveksling af oplysninger, vidste derfor, at deres tal blev videregivet til konkurrenterne. Det er utænkeligt, at de ville have stillet deres taloplysninger til rådighed, hvis de ikke havde været indforstået med, at de blev udleveret til konkurrenter.
- (266) For at kunne konkurrere effektivt på et givet marked har virksomhederne behov for oplysninger om dette marked og udviklingen herpå. Udfærdigelse og distribution af statistikker over den samlede produktion, salgsmængde eller andet inden for en industrigren er en opgave, der helt legitimt kan varetages af statistiske kontorer og bracheorganisationer. Udsendelsen af sådanne statistikker kan forbedre virksomhedernes viden om det marked, de opererer på, og dermed øge konkurrencen. Kommissionen har derfor ingen betænkeligheder ved, at nationale erhvervs sammenslutninger, der repræsenterer samme erhvervsinteresser i forskellige lande, udveksler statistikker over produktions- og afsætningsforhold inden for den pågældende industrigren uden firmaangivelse (1).
- (267) I denne sag er de berørte virksomheder gået ud over det tilladelige. De tal, der blev udvekslet, viste hver enkelt virksomheds leverancer og ordrer på

leverancer til de forskellige markeder. Virksomhederne anser normalt sådanne oplysninger for at være strengt fortrolige. Ordretallene blev ajourført hver uge og hurtigt udsendt til deltagerne.

Leverancetallene blev udsendt kort tid efter udgangen af det pågældende kvartal. Alle de deltagende virksomheder havde således et omfattende og detaljeret kendskab til de leverancer, som deres konkurrenter agtede at effektuere, og til deres faktiske leverancer. Disse virksomheder kunne derfor forvisse sig om den adfærd, som deres konkurrenter agtede at udvise eller havde udvist på markedet, og indrette sig efter denne. Bevismaterialet viser (se navnlig betragtning 50), at dette var selve årsagen til, at parterne engagerede sig i denne udveksling af oplysninger.

- (268) De udvekslede oplysninger tjente som grundlag for drøftelserne om varestrømme (jf. betragtning 49 til 60), som var et af hovedemnerne på møderne i Poutrelles-udvalget (betragtning 57). Virksomheder, hvis ordrer overskred det »normale« niveau, blev kaldt til rette (se f. eks. betragtning 51).

Virksomheder fra lande med en eksport på over et bestemt niveau blev bedt om at forklare årsagerne til stigningerne (se f.eks. betragtning 51). Ved visse lejligheder blev bestemte virksomheder direkte kritiseret for deres leverancer til andre medlemsstater (se især betragtning 53 og 60).

Leverance- og ordrekontrollen supplerede hinanden, hvilket gjorde denne informationsudveksling endnu mere effektiv. De deltagende virksomheder fulgte nøje med i disse tal og kontrollerede, om leverancerne matchede de ordrer, som virksomhederne tidligere havde opgivet. I tilfælde af uoverensstemmelser blev de berørte virksomheder anmodet om at komme med en forklaring (se betragtning 49 til 60). Det lykkedes således ganske rigtigt parterne at opnå en bemærkelsesværdig grad af indbyrdes åbenhed.

Informationsudvekslingen var ikke begrænset til tal af rent historisk værdi uden nogen potentiel indflydelse på konkurrencen. Havde det været tilfældet, ville de omfattende drøftelser af disse tal være uforklarlige.

- (269) Udvekslingen af oplysninger resulterede derfor i, at der blev skabt et system baseret på solidaritet og samarbejde, som tog sigte på at koordinere forret-

(1) Syvende beretning om konkurrencepolitikken, nr. 7.

ningsaktiviteter. De parter, der deltog i denne udveksling, erstattede dermed de normale konkurrencerisici med et praktisk samarbejde, som resulterede i andre konkurrencevilkår end dem, der gør sig gældende under normale markedsforhold. I denne forbindelse skal der tages hensyn til den omstændighed, at markedet for stålbjælker i Fællesskabet er et oligopolistisk marked, hvor et meget begrænset antal udbydere tilbyder ensartede produkter til aftagerne.

- (270) Udvekslingen af individuelle oplysninger mellem virksomheder udgør ikke nødvendigvis en overtrædelse af konkurrencereglerne. Hver enkelt sag må bedømmes særskilt, og alle relevante faktorer, herunder oplysningernes art, graden af aggregering og det berørte marked, bør tages med i betragtning ved vurderingen af, om udvekslingen udgør en ulovlig konkurrencebegrænsning. Udveksling af individuelle oplysninger, som må formodes ikke at ville påvirke virksomhedernes adfærd på markedet, fordi oplysningerne kun er af historisk interesse, kan derfor tillades.

Som følge af dets negative virkninger for konkurrencen mellem de deltagende virksomheder er et system for udveksling af oplysninger som det i denne sag omhandlede system for udveksling af oplysninger ikke omfattet af Kommissionens meddelelse om samarbejde mellem virksomheder (1), herunder især afsnit II.1.

- (271) Den omstændighed, at dette system for udveksling af oplysninger medførte, at der blev skabt åbenhed omkring markedsvilkårene, rokker på ingen måde ved den konklusion, at systemet strider mod EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1.

I beslutning 87/1/EØF (fedtsyrer) (2) og beslutning 92/157/EØF (UK Agricultural Tractor Registration Exchange) (3) indtog Kommissionen det synspunkt, at udvekslingen af detaljerede oplysninger, der gør det muligt at identificere individuelle virksomheders adfærd inden for snævre oligopoler, er i strid med konkurrencereglerne. Kommissionen har imidlertid intet mod udvekslingen af aggregerede historiske oplysninger. I denne sag omfattede de udvekslede oplysninger præcise og ajourførte oplysninger om individuelle virksomheders ordrer og leverancer.

Ingen af de bestemmelser i EKSF-traktaten, som parterne henholder sig til (især artikel 46, 47, 48 og 60), foreskriver eller tillader, at der mellem konkurrenter udveksles følsomme oplysninger

såsom tal for ordrer og leverancer. Denne »åbenhed« var under alle omstændigheder begrænset til producenterne selv; forbrugerne (jf. traktatens artikel 48, stk. 3) havde ingen fordel heraf.

Ordlyden af EKSF-traktatens artikel 65, stk. 2, er snævrere end ordlyden af EF-traktatens artikel 85, stk. 3. Mulighederne for at fritage (eller godkende) aftaler er derfor mere begrænset under EKSF-traktaten. Denne forskel kan imidlertid kun benyttes som argument for ikke at henføre det her omhandlede informationsudvekslingssystem under anvendelsesområdet for artikel 65, stk. 1, hvis systemet også indebærer betydelige fordele eller forbedringer. Selv under høringen og med bistand fra eminente økonomer var parterne ikke i stand til at forklare, hvorfor det var nødvendigt at udveksle individuelle tal, og hvorfor det ikke ville have været tilstrækkeligt at udveksle aggregeret historisk talmateriale (som Kommissionen intet har at indvende imod).

Der er behov for en vis usikkerhed med hensyn til den adfærd, som konkurrenterne agter at udvise på markedet, for at opretholde konkurrencen.

b) Udveksling af oplysninger gennem Walzstahl-Vereinigung

- (272) Ovenstående betragtninger gælder tilsvarende for den udveksling af oplysninger, som Thyssen, Peine-Salzgitter, Hoesch, Neue Maxhütte, Saarstahl og TradeARBED foretog gennem Walzstahl-Vereinigung i hvert fald i tredje og fjerde kvartal af 1990 (se betragtning 47 og 48). Det er ikke troværdigt, at Walzstahl-Vereinigung skulle have været i stand til at indhente og udsende talmateriale vedrørende de ordrer og leverancer, som de deltagende virksomheder havde henholdsvis modtaget og effektueret, uden virksomhedernes kendskab og samtykke. Den eneste forskel mellem denne informationsudveksling og det kontrolsystem, som Poutrellesudvalgets sekretariat forvaltede, var det mere begrænsede antal deltagere.

3.4.2. Konkurrencebegrænsende praksis på det tyske marked

- (273) Som beskrevet ovenfor deltog følgende virksomheder i konkurrencebegrænsende praksis på det tyske marked:

— Peine-Salzgitter, Thyssen og TradeARBED indgik forskellige prisfastsættelsesaftaler, den første i december 1986 (se betragtning 147 og 148).

(1) EFT nr. C 75 af 29. 7. 1968, s. 3.

(2) EFT nr. L 3 af 16. 1. 1987, s. 17.

(3) EFT nr. L 68 af 13. 3. 1992, s. 19.

- Peine-Salzgitter og TradeARBED deltog i to møder i juni 1987, som resulterede i samordnede prisstigninger (se betragtning 149).
- På et møde i januar 1988 vedtog Peine-Salzgitter, TradeARBED, Hoesch, Saarstahl og Thyssen fælles prishenstillinger, og de nåede til enighed om vigtige aspekter af deres fremtidige prispolitik (se betragtning 150).
- Priser blev fastsat mellem TradeARBED og Hoesch på et eller andet tidspunkt inden den 18. april 1989 (se betragtning 152).
- Ved mindst to lejligheder i 1989 enedes en række producenter om at begrænse deres leverancer til det tyske marked med henblik på at stabilisere dette marked. Blandt disse virksomheder er det kun muligt at pege på Peine-Salzgitter som deltager i den første af disse aftaler (se betragtning 153), medens det i forbindelse med den anden aftale om begrænsning af leverancer kun er muligt at pege på Peine-Salzgitter, Saarstahl og TradeARBED som deltagere (se betragtning 154).

3.4.3. Konkurrencebegrænsende praksis på det franske marked

- (274) I 1987 samordnede i hvert fald Unimétal, Cockerill Sambre og TradeARBED deres priser på det franske marked (se betragtning 155).

3.4.4. Konkurrencebegrænsende praksis på det italienske marked

- (275) Der blev ved forskellige lejligheder indgået aftaler eller fastlagt en samordnet praksis vedrørende fastsættelse af priser eller deling af markeder i Italien:

- På mødet den 7. april 1987 blev de tidligere fastsatte målpriser på det italienske marked fornyet eller bekræftet af Ferdofin, TradeARBED, Peine-Salzgitter og Unimétal (se betragtning 156).
- Der blev på et eller andet tidspunkt efter dette møde indgået yderligere prisaftaler (se betragtning 157 til 159). Der er beviser for, at i det mindste Peine-Salzgitter og Ferdofin deltog i disse aftaler.
- På et møde den 25. november 1987 indgik TradeARBED, Peine-Salzgitter, Unimétal, British Steel, Aristrain, Ensidesa, Ferdofin, Stefana, Thyssen, Saarstahl og Cockerill Sambre en prisaftale gældende for første kvartal 1988 (se

betragtning 160 og 161). Af de årsager, der er redegjort for nedenfor (betragtning 313), vil Aristrain og Ensidesa ikke blive holdt ansvarlige for denne aftale.

- På et møde den 13. marts 1988 blev priserne i andet kvartal 1988 aftalt mellem TradeARBED, British Steel, Peine-Salzgitter, Saarstahl, Thyssen, Unimétal, Cockerill Sambre, Ferdofin og Stefana. De samme virksomheder (med undtagelse af Stefana) indgik også en markedsdelingsaftale, på basis af hvilken der blev fordelt kvoter for leverancer til Italien (se betragtning 162 til 165).
- På et eller andet tidspunkt før den 28. juni 1988 blev det aftalt at gennemføre prisstigninger for tredje kvartal 1988. I hvert fald Ferdofin og Peine-Salzgitter deltog i denne aftale (se betragtning 166).
- Den 21. juni 1988 blev der truffet en beslutning om at forlænge markedsdelingsordningen for tredje kvartal 1988 (se betragtning 167 og 168). Denne beslutning blev truffet af Ferdofin, TradeARBED, British Steel, Cockerill Sambre, Peine-Salzgitter, Saarstahl, Thyssen og Unimétal.
- Yderligere målpriser blev aftalt mellem TradeARBED, British Steel, Peine-Salzgitter, Unimétal og Ferdofin på et møde den 3. oktober 1988 (se betragtning 169).
- Der blev aftalt priser mellem TradeARBED, Peine-Salzgitter, Saarstahl, Unimétal, Thyssen og Ferdofin på et møde den 15. maj 1990 (se betragtning 170 og 171).

3.4.5. Individuelle aftaler

3.4.5.1. British Steel — Ensidesa/Aristrain

- (276) På et eller andet tidspunkt i begyndelsen af 1990 blev der indgået en aftale mellem British Steel, Ensidesa og Aristrain om begrænsning af British Steels salg i Spanien. Endvidere blev det aftalt at gennemføre prisstigninger i første kvartal 1991 (se betragtning 172 til 174).

3.4.5.2. British Steel — Ferdofin

- (277) Fra i hvert fald slutningen af 1987 eksisterede der en aftale mellem British Steel og Ferdofin, ifølge hvilken sidstnævnte indvilligede i ikke at afsætte sine produkter i Det Forenede Kongerige (se betragtning 175 og 176).

3.4.6. Konklusioner

- (278) Alle de aftaler og alle de former for samordnet praksis, der er redegjort for i betragtning 273 til 277 ovenfor, havde til formål at begrænse konkurrencen og er derfor i strid med artikel 65, stk. 1.

4. UDVEKSLING AF OPLYSNINGER Gennem EUROFER

- (279) Eurofer tilrettelagde og forvaltede et særskilt system for udveksling af oplysninger (beskrevet i betragtning 143 til 146). Eurofer udsendte oplysninger om leverancerne fra virksomheder, der direkte eller indirekte var medlemmer af Eurofer.

- (280) Eurofer er en organisation af virksomheder efter EKSF-traktatens artikel 65. Dette udsagn berøres ikke af, at de fleste af Eurofers medlemmer selv er organisationer af virksomheder. For at kunne håndhæve EKSF-traktatens konkurrenceregler såvel korrekt som effektivt er Kommissionen forpligtet til at se på den økonomiske substans snarere end den retlige form i en given sag. Desuden må det påpeges, at en enhed, hvis medlemmer (både virksomheder og organisationer af virksomheder) selv er underkastet bestemmelserne i EKSF-traktatens artikel 65, ikke selv kan holdes uden for anvendelsesområdet for denne artikel.

- (281) I EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1, nævnes vedtagelser inden for virksomheders organisationer, som vil kunne begrænse konkurrencen. Tilstedeværelsen af en sådan vedtagelse kan udledes af den konkrete adfærd, som organisationen, dens afdelinger eller tilknyttede organer udviser.

I henhold til Eurofers vedtægter har organisationen bl.a. til opgave at varetage udvekslingen af oplysninger (artikel 2, fjerde led). Det må formodes, at Eurofer ikke foretog sig noget uden medlemmernes udtrykkelige eller stiltiende samtykke. Dette bekræftes af, at de udvekslede tal stammede (direkte eller indirekte) fra Eurofers medlemmer.

- (282) Denne fortolkning er i overensstemmelse med artikel 65's bogstav, ånd og formål. Artikel 65 forbyder alle aftaler, alle vedtagelser og alle former for samordnet praksis, som har til formål at begrænse konkurrencen.

- (283) Udvekslingen af oplysninger gennem Eurofer havde samme skadelige virkninger for konkurrencen, som de informationsudvekslingssystemer, der er redegjort for i det foregående (betragtning 263 til 272). Eurofer forsynede de virksomheder, der (direkte

eller indirekte) var medlemmer af Eurofer, med oplysninger om leverancer fra deres konkurrenter. Udvekslingen af disse oplysninger, som normalt betragtes som forretningshemmeligheder, gjorde det muligt for hver enkelt virksomhed at få kendskab til konkurrenternes adfærd på individuelle markeder. Denne udveksling af oplysninger resulterede dermed i, at de normale risici forbundet med konkurrence blev erstattet med et praktisk samarbejde, og at konkurrencevilkårene blev ændret i forhold til dem, der gør sig gældende på et normalt marked. En sådan adfærd er i strid med EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1.

5. AKTIVITETERNE I EUROFER/SCANDINAVIEN-GRUPPEN

5.1. Gruppens art og sammensætning

- (284) Siden i hvert fald 1986 har producenter og distributører af stålbjælker i EKSF og Skandinavien og nogle af deres organisationer deltaget i en række aftaler og forskellige former for samordnet praksis vedtaget inden for rammerne af et system med regelmæssige møder og løbende kontakter.

- (285) Følgende virksomheder deltog regelmæssigt i disse møder og/eller i aftalerne og de forskellige former for samordnet praksis:

— Peine-Salzgitter

— Thyssen

— Saerstahl (fra 1988)

— TradeARBED

— Steelinter

— Unimétal

— British Steel

— Norsk Jernverk

— Ovako (fra i hvert fald 1. september 1988)

— SSAB (indtil 31. august 1988)

— Smedjebacken/Fundia Steel AB.

Adskillige organisationer af virksomheder og Usinor Sacilor (som varetog sekretariatet) deltog også i disse aktiviteter. Ingen af disse synes at have ydet et væsentligt og individuelt bidrag, der måtte nødvendiggøre en beslutning ikke blot imod deres medlemmer (eller datterselskab i Usinor Sacilors tilfælde), men også imod dem selv.

- (286) Emnet for disse møder var situationen på markederne for handelsstål og bjælker i Skandinavien,

dvs. Norge, Sverige, Finland og Danmark. Her tages der kun hensyn til aspekterne vedrørende det danske marked for bjælker.

- (287) Parternes overordnede plan bestod i at nå til enighed om priserne på eksporten til Danmark. Takket være den løbende kontakt mellem parterne blev disse arrangementer til stadighed ændret eller ajourført for at tage hensyn til de skiftende vilkår og reaktionerne fra markedet.
- (288) Kommissionen er af den opfattelse, at hele det komplekse af ordninger og arrangementer, der blev vedtaget som led i et system med regelmæssige og institutionaliserede møder mellem de i betragtning 285 nævnte producenter, udgjorde en enkelt kontinuerlig »aftale« i den betydning, der er anvendt i artikel 65, stk. 1.

For at en begrænsning udgør en »aftale« som omhandlet i artikel 65, stk. 1, er det ikke nødvendigt for aftalen at være retligt bindende for parterne. Der består en aftale, hvis parterne når til enighed om en plan, der begrænser eller sandsynligvis vil begrænse deres kommercielle handlemfrihed ved at fastsætte retningslinjer for de handlinger, som parterne hver især må foretage eller undlade at foretage på markedet. Det er ikke nødvendigt, at der findes kontraktlige sanktioner eller håndhævelsesprocedurer. Ej heller er det nødvendigt for en sådan aftale at være skriftlig.

- (289) I denne sag deltog virksomhederne — ved at tilslutte sig en fælles plan for regulering af priserne på det danske marked for bjælker — i en overordnet rammeaftale, som blev ført ud i livet ved hjælp af en række mere detaljerede delaftaler, som blev udarbejdet fra tid til anden, og som opsummeres nedenfor.
- (290) Den konklusion, at der er tale om en enkelt kontinuerlig aftale, berøres ikke af den omstændighed, at nogle af virksomhederne ikke var til stede på alle møderne. Eftersom kartellet bestod i en årrække, har det ikke nogen praktisk relevans, om nogle af deltagerne måske gik glip af enkelte møder. Under alle omstændigheder blev de fraværende underrettet om, hvad der var blevet besluttet på møderne.

5.2. Aftaler og samordnet praksis

- (291) Kommissionen er af den opfattelse, at kartellet udgjorde en »aftale« som omhandlet i artikel 65, stk. 1.

Begreberne »aftaler« og »samordnet praksis« er særskilte begreber, men der kan være tilfælde, hvor en snæver koordinering udviser elementer, der er kendetegnende for begge former for forbudt samarbejde.

Som nævnt ovenfor (se betragtning 219 og 220) skyldes betydningen af begrebet samordnet praksis ikke så meget forskellen mellem dette begreb og en »aftale« som forskellen mellem de former for koordinering, der falder ind under artikel 65, stk. 1, og en ren og skær parallel adfærd, der ikke omfatter noget element af samordning. I denne sag er der derfor intet, der afhænger af koordineringens præcise form.

5.3. Aftalens formål og virkninger

- (292) I denne sag var hovedformålet med indførelsen af systemet med regelmæssige møder og en kontinuerlig koordinering at fastsætte de priser, der skulle gælde for leverancer til det danske marked.

I deres stræben efter dette mål søgte parterne at indrette markedet således, at konkurrencekræfternes frie spil blev erstattet med en institutionaliseret og systematisk koordinering mellem producenter og distributører.

- (293) Med henblik på anvendelse af artikel 65, stk. 1, er det som følge af det åbentlyst konkurrencebegrænsende formål med aftalen ikke strengt nødvendigt at påvise en negativ effekt for konkurrencen.

Ifølge den økonomiske analyse fra hr. Bishop var virkningen af de pågældende former for praksis begrænset. Kommissionen erkender, at denne virkning aftog hen imod slutningen af den betragtede periode; navnlig i 1990 blev der gjort bestræbelser på at hindre priserne i at falde. Der er imidlertid tydelige tegn på, at kartellet ikke desto mindre havde en betydelig indflydelse på konkurrencevilkårene:

For det første tæller deltagerne alle de vigtigste producenter af stålbjælker i EKSF med eksport til Danmark og alle de vigtige bjælkeproducenter i Norge, Sverige og Finland. Og for det andet skal det bemærkes, at ifølge mødereferaterne tilkendegav parterne ofte, at de forskellige prisstigninger var slået igennem.

5.4. *Detaljerede oplysninger om kartellet og dets funktion*

- (294) Der er beviser for, at målpriserne for bjælker på det danske marked regelmæssigt blev fastsat på møder i Eurofer/Scandinavien-gruppen i den periode, der betragtes i denne sag.

Alt tyder på, at deltagerne fra EKSF-landene spillede den mest aktive rolle i dette samarbejde (jf. betragtning 191). Dette bekræftes af den omstændighed, at det ved flere lejligheder (f.eks. på møderne den 30. juli 1986 og den 28. oktober 1986) blev aftalt, at priserne for alle eller bestemte kategorier ville blive bestemt af deltagerne fra EKSF efter de respektive møder. Ved at acceptere denne fremgangsmåde markerede alle de parter, der deltog i Eurofer/Scandinavien-møderne, at de var indforstået med de priser, der blev bestemt senere.

- (295) De skandinaviske virksomheder fremsatte et argument, der gik ud på, at priserne faktisk blev fastsat eller dikteret af Eurofer-virksomhederne. Selv om det står klart, at Eurofer-virksomhederne havde en betydelig indflydelse (se ovenfor), undervurderer dette argument den rolle, som de skandinaviske deltagere spillede. Der er beviser for, at priserne blev fastsat af Eurofer-virksomhederne og de skandinaviske producenter i fællesskab (se f.eks. betragtning 198 og 206).

- (296) Referaterne af møderne i de sidste år af den betragtede periode forekommer meget forsigtige i deres formuleringer, og der er anvendt udtryk som »forecasts« i forbindelse med priser. Det står imidlertid helt klart, at disse såkaldte »forecasts« i realiteten også var målpriser. Denne konklusion underbygges af mødeforemandens egne ord (se betragtning 201).

Ved den mundtlige høring bekræftede repræsentanterne for SSAB og Ovako, at de priser, der blev aftalt på møderne, var de priser, som deltagerne skulle rette sig efter.

L. ARTIKEL 65, STK. 2

- (297) Ifølge artikel 65, stk. 2, skal Kommissionen tillade aftaler om specialisering eller om fælles indkøb eller salg eller andre aftaler, der efter deres natur og virkninger er fuldstændig analoge hermed, hvis de opfylder bestemte betingelser. I denne sag ville

de omhandlede konkurrencebegrænsende former for praksis aldrig kunne være blevet godkendt, da de ikke kan henføres under de typer af aftaler, der kan tillades. Tværtimod tog de sigte på at opdele markeder og fastsætte eller bestemme priser, og alle disse aktiviteter er uforenelige med det fælles marked for kul og stål.

Der er aldrig blevet indsendt nogen ansøgning med hensyn til nogle af de aftaler eller arrangementer, der behandles i denne beslutning. Endvidere har ingen af parterne forsøgt at berettiggere deres adfærd ved at hævde, at den kunne godkendes i henhold til artikel 65, stk. 2.

M. ARTIKEL 65, STK. 5

1. ANVENDELSESOMRÅDET FOR ARTIKEL 65, STK. 5

- (298) Ifølge artikel 65, stk. 5, kan Kommissionen idømme virksomheder, der har indgået en aftale, der uden videre er ugyldig, eller som har anvendt eller forsøgt at anvende en sådan ugyldig aftale eller vedtagelse, eller som har anvendt fremgangsmåder, der strider mod artikel 65, stk. 1, bøder eller tvangsbøder.

- (299) Kommissionen kan idømme bøder eller tvangsbøder, der højst andrager det dobbelte af omsætningen for de produkter, som vedrøres af den aftale, vedtagelse eller fremgangsmåde, der strider mod artikel 65, stk. 1; hvis formålet med aftalen, vedtagelsen eller fremgangsmåden imidlertid har været at begrænse produktionen, den tekniske udvikling eller investeringerne, kan bødebeløbet sættes op til 10 % af de pågældende virksomheders årsomsætning, medens tvangsbødebeløbet kan sættes op til 20 % af den daglige omsætning.

- (300) De aftaler og de former for samordnet praksis, der er beskrevet i denne beslutning, involverede alle de største producenter af stålbjælker i Fællesskabet. Den adfærd, der er blevet klaget over, omfattede fastsættelse af priser og opdeling af markeder. Der er tale om alvorlige overtrædelser, som berettiger, at der idømmes store bøder. Den pågældende adfærd omfattede også udveksling af fortrolige oplysninger.

2. DEN ØKONOMISKE SITUATION INDEN FOR STÅLINDUSTRIEN

- (301) Stålproducenterne har generelt set ikke noget overskud for tiden. Men i henhold til deres årsregnska-

ber realiserede fire af de største bjælkeproducenter, nemlig British Steel, Arbed, Peine-Salzgitter og Usinor Sacilor, betydelige overskud⁽¹⁾ fra deres stålproduktion i årene 1988 til 1990.

3. DE ØKONOMISKE KONSEKVENSER AF OVERTRÆDELSENE

(302) Det er ofte vanskeligt at pege på de økonomiske konsekvenser af en overtrædelse. Der vil altid herske en vis tvivl med hensyn til, i hvilken udstrækning en given prisstigning skyldes de normale markeds kræfter og hvor meget af den, der skyldes en samordnet handling virksomhederne imellem. I perioder med faldende priser er det endnu vanskeligere at pege på virkningerne af konkurrencebegrænsende fremgangsmåder.

(303) Det er muligt at danne sig et indtryk af størrelsesordenen af de fordele, som deltagerne har opnået, ved at studere virkningen af prisstigningerne i første kvartal 1989, der ifølge det foreliggende materiale blev accepteret af aftagerne. Der blev opnået prisstigninger på 25-40 DM i Tyskland, på 50-100 ffr. i Frankrig og på 200-800 bfr. i Belgien og Luxembourg.

Ekstraindtægterne for de producenter, der solgte deres produkter på disse markeder, androg (med udgangspunkt i det beregnede forbrug på disse markeder) mindst 7 mio. ECU (beregnet på basis af de mindste prisstigninger). I andet kvartal resulterede nye prisstigninger i Tyskland, Frankrig, Benelux-landene og Italien i nye indtægtsstigninger på 6 mio. ECU. Den samlede indtægtsstigning beløb sig til mindst 20 mio. ECU over seks måneder (7 mio. ECU i første kvartal og i alt 13 (7+6) mio. ECU i andet kvartal). Om end det ikke er muligt helt nøjagtigt at beregne, hvor stor en del af den samlede gevinst der kan tilskrives prisfastsættelsen og andre former for samordnet praksis, er det klart, at de økonomiske virkninger var betydelige. En stor del af gevinsten tilfaldt de virksomheder, der deltog i prisfastsættelsen, idet de dækker over to tredjedele af forbruget i Fællesskabet.

(304) Hvorom alting er, står det klart, at virksomhederne havde til hensigt at begrænse konkurrencen. Derfor er det ikke nødvendigt at forsøge at beregne den nøjagtige virkning af overtrædelserne.

4. AGGRAVERENDE OMSTÆNDIGHEDER

(305) I den pressemeddelelse, som Kommissionen udsendte den 2. maj 1988 i forbindelse med sine kontrolundersøgelser i den sag vedrørende rustfrit stål, der førte til beslutning 90/417/EKSF, udtalte den tydeligt, at den ikke ville tolerere ulovlige ordninger organiseret af stålindustrien.

(306) Desuden var nogle af de involverede virksomheder, nemlig British Steel, Thyssen og Usinor Sacilor, blevet pålagt bøder for deres deltagelse i kartellet vedrørende flade produkter af rustfrit stål. Denne beslutning var blevet offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* i august 1990 og blev diskuteret i såvel den generelle presse som fagpressen. Kommissionens holdning til ulovlige aftaler og ulovlige former for samordnet praksis havde derfor været klar fra i hvert fald maj 1988.

(307) Der er beviser for, at i hvert fald nogle af virksomhederne og deres organisationer var opmærksomme på, at deres adfærd var eller kunne være i strid med EKSF-traktatens artikel 65.

Disse beviser omfatter Usinor Sacilors interne memorandum, som redegjorde for mulighederne for at omgå konkurrencereglerne (se betragtning 105), bemærkningen fra Eurofers juridiske rådgiver om, at konkurrencereglerne ville blive overtrådt, »hvis virksomheder i fællesskab beslutter at ændre deres lister over tillæg på linje med denne model eller foretager en koordineret ændring af deres tillæg i overensstemmelse med denne« (se betragtning 140), og det interne notat fra Peine-Salzgitter (betragtning 59), som bl.a. indeholder følgende passage: »En ordning med gensidig udveksling af statistikker, som betyder, at data om individuelle virksomheder udleveres til konkurrenter, giver i hvert fald forestillinger om konkurrencebegrænsende virkninger«.

5. KRISEORDNINGEN

(308) I en stor del af den periode, der behandles i denne beslutning, benyttede Kommissionen sine beføjelser i henhold til EKSF-traktatens artikel 58 til at indføre udbuds- eller produktionskvoter for stålvirksomhederne. Denne ordning blev indledt i oktober 1980 og ophørte for stålbjælkers vedkommende den 30. juni 1988. Kommissionen havde også indført mindstepriser i årene 1984 til 1986 på grundlag af bestemmelserne i EKSF-traktatens artikel 61. Disse krisebekæmpelsesforanstaltninger blev indført og forvaltet af Kommissionen.

(¹) British Steel (1987/88 — 1989/90) 2 240 mio. ECU
Arbed (1988 — 1990) 942 mio. ECU
Usinor Sacilor (1988 — 1990) 2 056 mio. ECU
Peine-Salzgitter (1987/88 — 1989/90) 181 mio. ECU.

(309) Nogle virksomheder hævdede, at indførelsen af disse foranstaltninger i en åbenbar kriseperiode i nogen grad suspenderede eller ændrede virkningen af EKSF-traktatens artikel 65. At konkurrencen i visse henseender er blevet begrænset som følge af foranstaltninger truffet på fællesskabsplan betyder ikke, at virksomhederne kan indføre supplerende begrænsninger eller begrænse konkurrence på anden vis. Under sådanne omstændigheder er det vigtigt, at virksomhederne og deres organisationer ikke forringer konkurrencen yderligere. På intet tidspunkt under krisen sagde Kommissionen noget som helst om, at artikel 65 ikke fandt anvendelse. Noget sådant ville under alle omstændigheder være uforeneligt med fællesmarkedet, jf. traktatens artikel 4. Artikel 65 er en del af EKSF-traktaten, og den kan ikke sættes ud af kraft eller gøres uanvendelig.

(310) Artikel 58 og 61 begrænser på ingen måde anvendelsen af artikel 65 ud over de foranstaltninger, der kan træffes som led i kvote- og prissystemer. Kun Kommissionen har beføjelser til, midlertidigt og undtagelsesvist, at indføre kvoter og fastsætte mindstepriser. EKSF-traktaten giver ikke virksomhederne nogen som helst frihed til at fastsætte priser eller opdele markeder.

(311) Som følge af de eventuelle misforståelser vedrørende anvendelsen af artikel 65 i en åbenbar kriseperiode og kvotesystemets virkninger har Kommissionen imidlertid besluttet, at den ikke vil idømme virksomhederne bøder for deres adfærd frem til den 30. juni 1988, hvor kvotesystemet ophørte.

Fra og med denne dato kunne virksomhederne og deres organisationer ikke have været i tvivl om, at EKSF-traktatens konkurrenceregler og især artikel 65 fandt anvendelse.

6. KOMMISSIONENS ROLLE

(312) De fleste af parterne hævdede, at Kommissionen var klar over, at de pågældende restriktive praksis eksisterede. Der er intet konkret belæg for denne

påstand. Kommissionens egen grundige undersøgelse har intet frembragt, der kan støtte parternes påstand.

På grund af påstandens alvorlige karakter blev det ikke desto mindre aftalt under høringen, at parterne skulle have mulighed for at fremlægge yderligere beviser. Ingen af de dokumenter, som parterne derefter lagde frem, støttede deres påstand. Der er hovedsagelig tale om dokumenter udarbejdet af Eurofer med henblik på den regelmæssige konsultation mellem Kommissionen og stålindustrien. De indeholder kun generelle oplysninger, som ikke giver nogen antydning af, at virksomhederne havde kastet sig ud i restriktive former for praksis. Det er bemærkelsesværdigt, at parterne gik så vidt som til at henvise til et »non-paper« udarbejdet af Kommissionen, som indeholder en udtrykkelig klausul om, at artikel 65, stk. 1, ikke må overtrædes.

7. DE SPANSKE PRODUCENTER

(313) Bestemmelserne i protokol nr. 10 til akten vedrørende Spaniens og Portugals tiltrædelse fritog ikke de spanske virksomheder fra at efterleve Fællesskabets konkurrenceregler. Der må imidlertid tages hensyn til, at Aristrains og Ensidesas muligheder for frit at afsætte deres produkter i andre medlemsstater blev klart begrænset af de kvantitative eksportrestriktioner, der i henhold til tiltrædelsesakten gjaldt i overgangsperioden. Derfor vil hverken Aristrain eller Ensidesa blive pålagt bøder for deres deltagelse i overtrædelserne frem til den 31. december 1988, hvor overgangsforanstaltningerne ophørte.

8. BØDER

(314) Kommissionen mener, at der bør idømmes bøder for konkurrencebegrænsende adfærd udvist efter den 1. juli 1988 (1. januar 1989 for Aristrains og Ensidesas vedkommende), da overtrædelserne var af alvorlig karakter og stod på i lang tid. De forskellige virksomheders deltagelse i de forskellige overtrædelser, for hvilke der pålægges bøder, er opsummeret i følgende tabeller:

Prisfastsættelse

Virksomhed	Poutrelles-udvalget		Tyskland	Italien	Danmark
	Basispriser	Harmonisering af tillæg			
TradeARBED	X	X	X	X	X
British Steel	X	X	—	X	X
Unimétal	X	X	—	X	X
Saarstahl	X	X	X	X	X
Ferdofin	X	X	—	X	—
Thyssen	X	X	X	X	X
Peine-Salzgitter	X	X	X	X	X
Ensidesa	X	X	—	—	—
Aristrain	X	X	—	—	—
Cockerill Sambre	X	X	—	—	X
Hoesch	—	—	X	—	—
Norsk Jernverk	—	—	—	—	X
Ovako	—	—	—	—	X

Opdeling af markeder

Virksomhed	Traverso-systemet	Frankrig	Tyskland	Italien	British Steel /Aristrain/ Ensidesa	British Steel /Ferdofin	Ferdofin/ Eurofer
TradeARBED	X	X	X	X	—	—	—
British Steel	X	X	—	X	X	X	—
Unimétal	X	X	—	X	—	—	—
Saarstahl	X	X	X	X	—	—	—
Ferdofin	X	X	—	X	—	X	X
Thyssen	X	X	—	X	—	—	—
Peine-Salzgitter	X	X	X	X	—	—	—
Ensidesa	—	X	—	—	X	—	—
Aristrain	—	—	—	—	X	—	—
Cockerill Sambre	X	X	—	X	—	—	—

Udveksling af oplysninger

Virksomhed	Poutrelles-udvalget	Walzstahl-Vereinigung
TradeARBED	X	X
British Steel	X	—
Unimétal	X	—
Saarstahl	X	X
Ferdofin	X	—
Thyssen	X	X
Peine-Salzgitter	X	X
Ensidesa	X	—
Aristrain	X	—
Cockerill Sambre	X	—
Hoesch	X	X
Neue Maxhütte	X	X

(315) I beslutning 90/417/EKSF (flade produkter af rustfrit stål) mente Kommissionen, at det ikke ville være korrekt at idømme så store bøder, som ellers ville have været rimelige

- fordi Kommissionen havde indført artikel 58-kriseforanstaltninger omfattende produktions- og leveringskvoter samt prissystemer gældende for de fleste andre dele af stålindustrien
- fordi der måske forelå en misforståelse med hensyn til virkningerne af artikel 65, og
- fordi virksomhederne havde henvendt sig til tjenestemænd i Kommissionen om aftalen.

Nærværende sag adskiller sig imidlertid fra ovennævnte sag, idet bøderne idømmes alene for de overtrædelser, der fandt sted efter den 30. juni 1988. Efter denne dato fandtes der ingen foranstaltninger knyttet til en åbenbar kriseperiode for stålbjælker eller andre stålprodukter. Derfor kan virksomhederne ikke have været i tvivl om, at artikel 65 fandt anvendelse i fuldt omfang. Virksomhederne indgav ikke nogen formel anmeldelse med henblik på godkendelse af de aftaler eller de former for samordnet praksis, der er redegjort for i denne beslutning (se betragtning 296), og der foreligger heller intet bevis for, at virksomhederne eller deres organisationer uformelt skulle have underrettet tjenestemænd i Kommissionen om de omstridte former for praksis. Ingen af de årsager, der lå til grund for bødenedsættelserne i beslutning 90/417/EKSF, kan gøres gældende i denne sag.

(316) Ved fastsættelsen af bødernes størrelse for de enkelte virksomheder har Kommissionen taget hensyn til bl.a. overtrædelsernes grovhed og deres varighed (se artikel 1).

(317) I modsætning til, hvad nogle af parterne har hævdet i denne sag, kan virksomhedsorganisationer overtræde EKSF-traktatens konkurrenceregler (se artikel 48, stk. 1). Artikel 65, stk. 1, indeholder et forbud, der også gælder for vedtagelser inden for virksomheders organisationer. Selv om artikel 65, stk. 5, kun indeholder bestemmelse om, at virksomheder kan pålægges bøder, vil en overtrædelse begået af en organisation medføre en bøderisiko for organisationens medlemsvirksomheder. Medmindre der foreligger særlige omstændigheder, må virksomhederne bære ansvaret for de handlinger, som en organisation under deres kontrol begår, idet ansvaret udmåles på basis af den enkelte virksomheds indflydelse på organisationen.

I denne sag bidrog Eurofer til, at medlemsvirksomhederne kunne overtræde EKSF-traktatens artikel 65, idet organisationen deltog i udvekslingen af nogle af de nødvendige, fortrolige oplysninger. Da disse medlemmer imidlertid allerede pålægges bøder for de pågældende overtrædelser, herunder udvekslingen af fortrolige oplysninger i forbindelse med fastsættelsen af priser og opdelingen af markeder, mener Kommissionen ikke, at det er nødvendigt at pålægge dem yderligere bøder for deres organisations adfærd.

N. OVERTRÆDELSERNES OPHØR

(318) Når Kommissionen konstaterer en overtrædelse af artikel 65, kan den pålægge de berørte virksomheder at bringe overtrædelsen til ophør. Næsten alle virksomhederne har benægtet, at der fandt en overtrædelse af artikel 65 sted. Det vides ikke med sikkerhed, om alle de konkurrencebegrænsende former for praksis er blevet bragt til ophør. Det er derfor nødvendigt, at denne beslutning indeholder et formelt krav om, at de virksomheder, der stadig beskæftiger sig med produktion og distribution af bjælker, bringer alle overtrædelser til ophør og i fremtiden afstår fra enhver form for koordinering med tilsvarende formål eller virkning.

O. VIRKSOMHEDER, TIL HVEM BESLUTNINGEN ER RETTET

(319) I de tilfælde, hvor mere end én virksomhed fra en koncern har deltaget i de ovenfor skitserede overtrædelser, rettes denne beslutning til produktionsvirksomheden, da det er produktionsvirksomhederne, der har mest at vinde fra et forudgående kendskab til priser og mængder. TradeARBEDs og Aristrains særlige tilfælde fordrer en anden fremgangsmåde, som forklaret nedenfor.

(320) Der pålægges derfor Cockerill Sambre og ikke Steelinter, der er Cockerill Sambres marketing- og distributionsdatterselskab, en bøde. Ved beregningen af bødens størrelse tages der imidlertid hensyn til Steelinters adfærd.

(321) Unimétal er det Usinor Sacilor-datterselskab, der producerer bjælker. Ved beregningen af de bøder, der pålægges Unimétal, tages der hensyn til den adfærd, der er udvist af moderselskabet, som stillede administrativ bistand til rådighed for Poutrelles-udvalget.

(322) Kun TradeARBED deltog i de forskellige ordninger og aftaler. TradeARBED er imidlertid en salgsvirksomhed, der på provisionsbasis sælger bl.a. bjælker for moderselskabet Arbed SA. For sine ydelser modtager TradeARBED en lille procentdel

af salgsprisen. For at sikre en ensartet behandling rettes denne beslutning til Arbed SA, der er den bjælkeproducerende virksomhed i Arbed-koncernen, og omsætningen inden for de relevante produkter er Arbejds omsætning og ikke TradeARBEDs.

(323) Med hensyn til de to Aristrain-virksomheder, som begge fremstiller bjælker, rettes beslutningen til den ene af dem, nemlig José María Aristrain, Madrid SL, som tidligere hed José María Aristrain, Madrid SA. Ved beregningen af den bøde, der idømmes, tages der også hensyn til den adfærd, der er udvist af Siderúrgica Aristrain Olaberria SL, tidligere José María Aristrain SA.

(324) For så vidt angår Ovako rettes beslutningen til Inexa Profil AB, der ifølge en skrivelse af 16. november 1993 fra Ovakos advokater er Ovakos forretningsmæssige efterfølger —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Følgende virksomheder har, i den udstrækning, der er beskrevet i denne beslutning, deltaget i de under deres respektive navne anførte former for praksis, der har hindret, begrænset eller fordrejet den normale konkurrence på det fælles marked. Hvor der idømmes bøder, er overtrædelsens varighed angivet i måneder, dog ikke for så vidt angår harmoniseringen af tillæg, hvor virksomhedernes deltagelse er angivet med et »x«.

TradeARBED

a) Udveksling af fortrolige oplysninger gennem Poutrelles-udvalget og Walzstahl-Vereinigung	(30)
b) Prisfastsættelse i Poutrelles-udvalget	(30)
c) Fastsættelse af priser på det tyske marked	(3)
d) Fastsættelse af priser på det italienske marked	(6)
e) Fastsættelse af priser på det danske marked	(30)
f) Markedsdeling, »Traverso-systemet«	(3 + 3)
g) Markedsdeling, Frankrig	(3)
h) Markedsdeling, Tyskland	(6)
i) Markedsdeling, Italien	(3)
j) Harmonisering af tillæg	(x)
k) Fastsættelse af priser på det franske marked	

British Steel

a) Udveksling af fortrolige oplysninger gennem Poutrelles-udvalget	(25)
b) Prisfastsættelse i Poutrelles-udvalget	(27)
c) Fastsættelse af priser på det italienske marked	(3)
d) Fastsættelse af priser på det danske marked	(30)
e) Markedsdeling, »Traverso-systemet«	(3 + 3)
f) Markedsdeling, Frankrig	(3)
g) Markedsdeling, Italien	(3)
h) Markedsdeling, British Steel, Ensidesa og Aristrain	(8)
i) Markedsdeling, British Steel og Ferdofin	(30)
j) Harmonisering af tillæg	(x)

Unimétal

a) Udveksling af fortrolige oplysninger gennem Poutrelles-udvalget	(30)
b) Prisfastsættelse i Poutrelles-udvalget	(30)
c) Fastsættelse af priser på det italienske marked	(6)
d) Fastsættelse af priser på det danske marked	(16)
e) Markedsdeling, »Traverso-systemet«	(3 + 3)
f) Markedsdeling, Frankrig	(3)
g) Markedsdeling, Italien	(3)
h) Harmonisering af tillæg	(x)
i) Fastsættelse af priser på det franske marked	

Saarstahl

a) Udveksling af fortrolige oplysninger gennem Poutrelles-udvalget og Walzstahl-Vereinigung	(30)
b) Prisfastsættelse i Poutrelles-udvalget	(30)
c) Fastsættelse af priser på det tyske marked	(3)
d) Fastsættelse af priser på det italienske marked	(3)
e) Fastsættelse af priser på det danske marked	(30)

- f) Markedsdeling, »Traverso-systemet« (3 + 3)
- g) Markedsdeling, Frankrig (3)
- h) Markedsdeling, Tyskland (6)
- i) Markedsdeling, Italien (3)
- j) Harmonisering af tillæg (x)

Ferdo-fin

- a) Udveksling af fortrolige oplysninger gennem Poutrelles-udvalget (30)
- b) Prisfastsættelse i Poutrelles-udvalget (30)
- c) Fastsættelse af priser på det italienske marked (9)
- d) Markedsdeling, »Traverso-systemet« (3 + 3)
- e) Markedsdeling, Frankrig (3)
- f) Markedsdeling, Italien (3)
- g) Markedsdeling, Ferdo-fin og British Steel (30)
- h) Markedsdeling, Ferdo-fin/Eurofer (3)
- i) Harmonisering af tillæg (x)

Thyssen

- a) Udveksling af fortrolige oplysninger gennem Poutrelles-udvalget og Walzstahl-Vereinigung (30)
- b) Prisfastsættelse i Poutrelles-udvalget (30)
- c) Fastsættelse af priser på det tyske marked (3)
- d) Fastsættelse af priser på det italienske marked (3)
- e) Fastsættelse af priser på det danske marked (30)
- f) Markedsdeling, »Traverso-systemet« (3 + 3)
- g) Markedsdeling, Frankrig (3)
- h) Markedsdeling, Italien (3)
- i) Harmonisering af tillæg (x)

Peine-Salzgitter

- a) Udveksling af fortrolige oplysninger gennem Poutrelles-udvalget og Walzstahl-Vereinigung (30)
- b) Prisfastsættelse i Poutrelles-udvalget (30)

- c) Fastsættelse af priser på det tyske marked (3)
- d) Fastsættelse af priser på det italienske marked (9)
- e) Fastsættelse af priser på det danske marked (30)
- f) Markedsdeling, »Traverso-systemet« (3 + 3)
- g) Markedsdeling, Frankrig (3)
- h) Markedsdeling, Tyskland (6)
- i) Markedsdeling, Italien (3)
- j) Harmonisering af tillæg (x)

Ensidesa

- a) Udveksling af fortrolige oplysninger gennem Poutrelles-udvalget (24)
- b) Prisfastsættelse i Poutrelles-udvalget (24)
- c) Markedsdeling, Frankrig (3)
- d) Markedsdeling, British Steel, Ensidesa og Aristrain (8)
- e) Harmonisering af tillæg (x)

Aristrain

- a) Udveksling af fortrolige oplysninger gennem Poutrelles-udvalget (24)
- b) Prisfastsættelse i Poutrelles-udvalget (24)
- c) Markedsdeling, British Steel, Ensidesa og Aristrain (8)
- d) Harmonisering af tillæg (x)

Cockerill Sambre

- a) Udveksling af fortrolige oplysninger gennem Poutrelles-udvalget (18)
- b) Prisfastsættelse i Poutrelles-udvalget (18)
- c) Fastsættelse af priser på det danske marked (12)
- d) Markedsdeling, »Traverso-systemet« (3)
- e) Markedsdeling, Frankrig (3)
- f) Markedsdeling, Italien (3)
- g) Harmonisering af tillæg (x)
- h) Fastsættelse af priser på det franske marked
- i) Fastsættelse af priser på det italienske marked

Hoesch	Arbed SA	11 200 000 ECU
a) Udveksling af fortrolige oplysninger gennem Poutrelles-udvalget (kontrolordninger) (27)	British Steel plc	32 000 000 ECU
b) Fastsættelse af priser på det tyske marked (3)	Unimétal SA	12 300 000 ECU
Neue Maxhütte	Saarstahl AG	4 600 000 ECU
a) Udveksling af fortrolige oplysninger gennem Poutrelles-udvalget og Walzstahl-Vereinigung (kontrolordninger) (27)	Ferdofin SpA	9 500 000 ECU
	Thyssen Stahl AG	6 500 000 ECU
	Preussag AG	9 500 000 ECU
Stefana	Empresa Nacional Siderurgica SA	4 000 000 ECU
a) Fastsættelse af priser på det italienske marked	Siderurgica Aristrain Madrid SL	10 600 000 ECU
	SA Cockerill Sambre	4 000 000 ECU
Norsk Jernverk	Krupp-Hoesch Stahl AG	13 000 ECU
a) Fastsættelse af priser på det danske marked (30)	NMH Stahlwerke GmbH	150 000 ECU
Ovako	Norsk Jernverk AS	750 ECU
a) Fastsættelse af priser på det danske marked (28)	Inexa Profil AB	600 ECU.

SSAB

- a) Fastsættelse af priser på det danske marked

Smedjebacken/Fundia Steel AB

- a) Fastsættelse af priser på det danske marked.

Artikel 2

Eurofer har overtrådt EKSF-traktatens artikel 65 ved at organisere en udveksling af fortrolige oplysninger i forbindelse med de i artikel 1 nævnte overtrædelser begået af Eurofers medlemmer.

Artikel 3

De i artikel 1 og 2 nævnte virksomheder og virksomhedsorganisationer bringer omgående de i samme artikler omhandlede overtrædelser til ophør, såfremt de ikke allerede har gjort det. Med henblik herpå undlader de pågældende virksomheder og virksomhedsorganisationer at gentage eller fortsætte nogen af de handlinger eller den adfærd, der er angivet i henholdsvis artikel 1 og artikel 2, eller at træffe foranstaltninger med tilsvarende virkning.

Artikel 4

For de i artikel 1 angivne overtrædelser, som fandt sted efter den 30. juni 1988 (31. december 1988 for Aristrains og Ensidesas vedkommende), pålægges følgende bøder:

Artikel 5

De ved artikel 4 pålagte bøder indbetales senest tre måneder efter datoen for meddelelsen af denne beslutning på følgende bankkonti:

Adresse	Kontonummer for	
	National valuta	ECU
Tyskland		
Dresdner Bank AG (BLZ 300 800 00) Düsseldorf	2 114 628	2 114 628 00
Belgien		
Société Générale de Banque SA B-1000 Bruxelles	210-0000107-62	210-0000107-62
Spanien		
Banco Espanol de Crédito Direccion Central de Extranjero Calle Mesena n° 80 Torre de Operaciones 4º planta 28033 Madrid	137.003-270	394.002-278
Frankrig		
Société générale Agence Centrale F-75794 Paris Cedex 16	30003-03010- 00067030000/22	30003-03010- 00077001001/73

Adresse	Kontonummer for	
	National valuta	ECU
Italien Banca Commerciale Italiana I-20121 Milano	961794/02/89	961294/49/56
Luxembourg Banque et Caisse d'Épargne de l'État Luxembourg	1002/9911-5	0050/6016-0
Det Forenede Kongerige Lloyds Bank UK-London SE1 2HA		59010501 sort-code 30-96-34
Barclays Bank Int. Ltd UK-London SW1X 7LW	50350974 sort-code 20-47-35	

Efter udløbet af denne periode påløber der automatisk renter efter den sats, som Den Europæiske Fond for Monetært Samarbejde anvendte på sine transaktioner i ecu den første arbejdsdag i den måned, hvor denne beslutning blev vedtaget, plus 3,5 procentpoint, dvs. 9,75 %.

Bøder på over 20 000 ECU kan dog indbetales i fem lige store årlige rater:

- den første indbetales senest tre måneder efter datoen for meddelelsen af denne beslutning
- den anden, tredje, fjerde og femte rate indbetales henholdsvis et, to tre og fire år efter datoen for meddelelsen af denne beslutning. Hver rate forhøjes med renter, som beregnes af det samlede beløb, der resterer at blive indbetalt, efter den sats, som Den Europæiske Fond for Monetært Samarbejde anvendte på sine transaktioner i ecu i måneden forud for forfaldsdatoen for hver årlig rate. Denne mulighed betinges af, at der senest på den i første led nævnte dato fremlægges en for Kommissionen acceptabel bankgaranti, der dækker den tilbageværende hovedstol og renter. Ved for sen indbetaling forhøjes denne rentesats med 3,5 procentpoint.

Virksomhederne underretter i løbet af ovennævnte tre måneder Kommissionen om deres valg af betalingsmetode.

Såfremt bøden indbetales i den nationale valuta i den medlemsstat, hvor den angivne indbetalingsbank er beliggende, er valutakursen den af Kommissionen offentliggjorte officielle valutakurs, der var gældende dagen før indbetalingen.

Artikel 6

Denne beslutning er rettet til:

- Arbed SA
19, avenue de la Liberté
L-2930 Luxembourg
- British Steel plc
9, Albert Embankment
UK-London SE1 7SN
- Unimétal
29, Le Parvis
Cedex 35
F-92072 Paris La Défense 4
- Saarlöh AG
Bismarckstraße, 57-59
D-66333 Völklingen
- Ferdofin SpA
Via Pastrengo, 29
I-10128 Torino
- Krupp-Hoesch Stahl AG
Postfach 10 50 42
D-44120 Dortmund
- NMH Stahlwerke GmbH
Postfach 1344
D-92231 Sulzbach-Rosenberg
- Fundia Norsk Jernverk AS
Svenskveien 20
N-8601 MO
- Inexa Profil AB
Box 954
S-951 29 Luleå
- SSAB Svenskt Ståål
Birger Jarlsgatan 58
Box 16344
S-10326 Stockholm
- Acciaierie e Ferriere Stefana F.lli fu Girolamo SpA
Via Bologna 19
I-25075 Nave (Brescia)
- Thyssen Stahl AG
Kaiser-Wilhelm-Straße 100
D-47166 Duisburg
- Preussag Stahl AG
Eisenhüttestraße 99
Postfach 41 11 80
D-8223 Salzgitter 41
- Empresas Nacional Siderúrgica SA
Velázquez 134
E-28006 Madrid
- Siderúrgica Aristrain Madrid, SL
Ctra. de Toledo km 9
E-28021 Villaverde

- Cockerill Sambre SA
Chaussée de la Hulpe 187
B-1170 Bruxelles
- Fundia Steel AB
S-777 80 Smedjebacken
- Eurofer asbl
Rue du Noyer 211
B-1040 Bruxelles.

Denne beslutning kan tvangsfuldbyrdes, jf. EKSF-traktatens artikel 92.

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. februar 1994.

På Kommissionens vegne

Karel VAN MIERT

Medlem af Kommissionen

BILAG 1

1. **Kontrol nr. 20:** Ordre på leverancer i første kvartal 1989 opgjort pr. 1. april 1989.
Telefax af 12. april 1989 fra Usinor Sacilor.
2. **Kontrol nr. 14:** Ordre på leverancer i andet kvartal 1989 opgjort pr. 3. juni 1989.
Telefax fra Usinor Sacilor til Peine-Salzgitter.
3. **Kontrol nr. 1:** Ordre på leverancer i tredje kvartal 1989 opgjort pr. 3. juni 1989.
Den kopi, som Kommissionen fandt af denne tabel, blev sendt med telefax fra Usinor Sacilor til Peine-Salzgitter den 13. juni 1989.
4. **Kontrol nr. 13:** Leveringsordrer.
En kopi af denne tabel blev fundet hos Thyssen.
5. **Kontrol nr. 8:** Ordre på leverancer i første kvartal 1990 opgjort pr. 26. januar 1990 (dateret den 5. februar 1990).
Den kopi, som Kommissionen er i besiddelse af, blev sendt med telefax fra Usinor Sacilor til Peine-Salzgitter den 6. februar 1990.
6. **Kontrol nr. 9:** Ordre på leverancer i første kvartal 1990 opgjort pr. 2. februar 1990 (dateret den 19. februar 1990).
Kommissionen fandt en kopi af denne tabel, som var blevet sendt med telefax fra Usinor Sacilor til British Steel den 20. februar 1990.
7. **Kontrol nr. 17:** Ordre på leverancer i første kvartal 1990 opgjort pr. 30. marts 1990 (dateret den 13. april 1990).
En kopi af denne tabel blev fundet hos British Steel.
8. **Kontrol nr. 18:** Ordre på leverancer i andet kvartal 1990 opgjort pr. 29. juni 1990 (dateret den 9. juli 1990).
En kopi af dette dokument blev sendt med telefax fra Usinor Sacilor til Walzstahl-Vereinigung den 9. juli 1990.
9. **Kontrol nr. 4:** Ordre på leverancer i tredje kvartal 1990 opgjort pr. 29. juni 1990 (dateret den 9. juli 1990).
En kopi af denne tabel blev sendt med telefax fra Usinor Sacilor til Walzstahl-Vereinigung den 9. juli 1990.
10. **Kontrol nr. »18 ter«:** Ordre på leverancer i andet kvartal 1990 opgjort pr. 13. juli 1990 (dateret den 19. juli 1990).
Kommissionen fandt kopier af denne tabel, som var blevet sendt med telefax fra Usinor Sacilor til Peine-Salzgitter og British Steel den 20. juli 1990.
11. **Kontrol nr. 6:** Ordre på leverancer i tredje kvartal 1990 opgjort pr. 13. juli 1990 (dateret den 19. juli 1990).
En kopi af denne tabel blev fundet hos British Steel.
12. Telefax fra Peine-Salzgitter til Usinor Sacilor af 16. januar 1989 indeholdende taloplysninger om Peine-Salzgitters leverancer i fjerde kvartal 1988.

13. Note dateret den 1. marts 1990 fra sekretariatet sammen med tabeller indeholdende en sammenligning af ordrer og leverancer i hvert kvartal af 1989.

En kopi af denne note og de ledsagende tabeller (med undtagelse af tabellen indeholdende tallene for det spanske marked) blev fundet hos Peine-Salzgitter, der havde modtaget den den 16. marts 1990.

14. Telefaks dateret den 2. juni 1989 fra sekretariatet (hvori er angivet tallene for leverancer i første kvartal 1989).
15. Tabel dateret den 27. juli 1989, der viser tallene for leverancer i andet kvartal 1989. Tabellen viser også de modtagne ordrer på leverancer i andet kvartal 1989 opgjort for hver virksomhed, og den indeholder et tal (for hver virksomhed og for hvert marked), der viser leveringsprocenten beregnet på basis af ordrer. En kopi af denne tabel blev fundet hos Valor.
16. Telefaks af 7. december 1989 fra sekretariatet (fundet hos Peine-Salzgitter) sammen med en tabel dateret den 5. december 1989 indeholdende en opgørelse over de samlede leverancer fra »de italienske stålværker« i tredje kvartal 1989. Tallene viser leverancerne til hver af de tolv EKSF-lande i juli, august og september 1989.
17. Telefaks fra Walzstahl-Vereinigung til Poutrelles-udvalgets sekretariat vedrørende leverancekontrollen i fjerde kvartal 1989. Dokumentet er ikke dateret, men det er klart, at det må være blevet afsendt på et eller andet tidspunkt i januar eller i begyndelsen af februar 1990. Det indeholder ændrede tal for leverancerne fra Saarstahl, Thyssen, Peine-Salzgitter, Hoesch og Neue Maxhütte i fjerde kvartal 1989.
18. Internt memo af 12. februar 1990 til hr. Meyer (Peine-Salzgitter) vedrørende leverancer i fjerde kvartal 1989.
19. Referat af mødet i Poutrelles-udvalget i Milano den 16. maj 1990 (ifølge hvilket der på mødet blev uddelt en tabel indeholdende en sammenligning mellem ordrer på leverancer i første kvartal 1990 og de faktiske leverancer i samme kvartal og en anden tabel indeholdende en sammenligning mellem leverancerne i fjerde kvartal 1989 og leverancerne i første kvartal 1990).
20. Kontrol nr. 7: Ordre på leverancer i tredje kvartal 1990 opgjort pr. 20. juli 1990.

Den kopi, som Kommissionen er i besiddelse af, blev sendt med telefax fra Usinor Sacilor til British Steel den 3. august 1990.

21. Adskillige dokumenter vedrørende leverancekontrollen i andet kvartal 1990 udarbejdet af Poutrelles-udvalgets sekretariat og dateret den 7. september 1990 (fundet hos Peine-Salzgitter).
22. Kontrol nr. 15: Ordre på leverancer i tredje kvartal 1990 opgjort pr. 14. september 1990 (dateret den 25. september 1990).

Den kopi, som Kommissionen er i besiddelse af, blev sendt med telefax fra Usinor Sacilor til Walzstahl-Vereinigung den 27. september 1990.

23. Kontrol nr. 1: Ordre på leverancer i fjerde kvartal 1990 (fejlagtigt angivet som tredje kvartal) opgjort pr. 7. september 1990 (dateret den 25. september 1990).
24. Telefaks fra Walzstahl-Vereinigung til fru S. (Usinor Sacilor) om de tyske producenters leverancer i tredje kvartal 1990 (dateret den 15. november 1990).
25. Dagsordenen for Poutrelles-udvalgets møde den 4. december 1990 (sendt med telefax fra Usinor Sacilor til British Steel den 20. november 1990).
26. Tabeller dateret den 3. december 1990, der viser leverancerne fra Arbed, Ensidesa, de tyske producenter, Unimetal, Aristrain og de italienske producenter.

27. **Kontrol nr. 10:** Ordrer på leverancer i fjerde kvartal 1990 opgjort pr. 16. november 1990.

Dette dokument er dateret den 23. november 1990 og blev sendt med telefax fra Usinor Sacilor til Walzstahl-Vereinigung.

28. Telefaxer fra Walzstahl-Vereinigung til Usinor Sacilor, Thyssen, Saarstahl, Peine-Salzgitter, Neue Maxhütte og Hoesch. Hvert af disse dokumenter indeholder en tabel med angivelse af ordrer modtaget af Thyssen, Peine-Salzgitter, Hoesch, Saarstahl og Neue Maxhütte. Den første af disse telefaxer er dateret 11. december 1990 og viser ordrene på leverancer i fjerde kvartal 1990 opgjort pr. 8. december 1990. Det andet dokument er også dateret 11. december 1990 og viser ordrene på leverancer i første kvartal 1991 opgjort pr. 8. december 1990. Den sidste tabel er dateret 11. januar 1991 og angiver ordrene på leverancer i fjerde kvartal 1990 opgjort pr. 5. januar 1991.

BILAG II

1. En edb-udskrift mærket »Eurofer« og med titlen »Art. 58 — Realizations 2/89«. I det øverste venstre hjørne af tabellen — under navnet »Eurofer« — er der en linje, som lyder »Bru. 05/09/89(16:08)«. Peine-Salzgitter modtog disse oplysninger via den automatiske dataoverførsel. Under alle omstændigheder er det klart, at Peine-Salzgitter var i besiddelse af disse oplysninger den 13. september 1989 eller før. Dette bevidnes af en tabel dateret den 13. september 1989, som Peine-Salzgitter havde udarbejdet, og som indeholder en opgørelse over leverancerne til EKSF som helhed i første og andet kvartal af 1989 fra alle de virksomheder, hvis tal er angivet i Eurofer-tabellen.
 2. En Eurofer-tabel dateret den 12. juni 1989, som indeholder en opgørelse over leverancerne («Art. 58 — Realizations») i første kvartal 1989. Tabellen blev fundet hos Peine-Salzgitter, og den omfatter samme virksomheder og markeder som ovennævnte tabel.
 3. Intern note af 4. december 1989 fra Peine-Salzgitter indeholdende oplysninger om leverancerne fra bestemte virksomheder.
 4. Brev fra Eurofer dateret den 30. juli 1990.
 5. Tabeller dateret den 16. marts 1990 (fundet hos British Steel), som angiver »Eurofer-leverancerne« af bjælker (i ton pr. kvartal) til Tyskland, Det Forenede Kongerige, Frankrig, Spanien, Italien, Benelux-landene og EKSF som helhed samt summen af Eurofer-leverancer inden for Fællesskabet og eksporten til lande uden for Fællesskabet. Der er opgivet tal for 1986, 1987, første og anden halvdel af 1988 og hvert kvartal af 1989.
 6. Tabel af 14. marts 1990 udarbejdet af Usinor Sacilor, som viser leverancerne til EKSF som helhed (i 1 000 ton pr. kvartal) i 1986, 1987, 1988, 1989, første og anden halvdel af 1988 og hvert kvartal af 1989.
 7. To Eurofer-dokumenter dateret den 11. maj 1990 (fundet hos Valor). Disse dokumenter viser leverancerne («Art. 58 — Realizations») i henholdsvis januar og februar 1990.
 8. Tabeller (fundet hos Usinor Sacilor), der viser Eurofer-virksomhedernes gennemsnitlige månedlige leverancer i 1986, 1987, 1988 og 1989, i hvert kvartal af 1989 og i første og andet kvartal af 1990. Tabellerne er udateret, men lader til at stamme fra sommeren eller begyndelsen af efteråret 1990.
 9. Et dokument af 5. december 1990 benævnt »Leverancer og produktion« (fundet hos Walzstahl-Vereinigung), som viser Eurofer-virksomhedernes leverancer til hvert enkelt EKSF-land (med undtagelse af Belgien og Luxembourg, for hvilke der er angivet et kombineret tal) i tredje kvartal 1990.
-